

LEON BLOY

Ča, která pláče

(NAŠE PANÍ LA SALETTESKÁ)

. . . Malé dívky pod sedm let
dostanou třesení a budou umí-
rati v rukou osob, které je bu-
dou chovati; ostatní budou se
kátí hladem.

. . . Roční doby budou změn-
něny . . .

Slova Svaté Panny.

**STARÁ ŘÍŠE / MORAVA
1909**

Otokaru Březinovi

(tento Zázrak, zázrakem
na světlo našeho slunce
vydaný.)

Josef Florian

TA / KTERÁ PLÁČE

**Z KNIH LEONA BLOY
V ČEŠTINĚ JIŽ VYŠLY TYTO:**

**Zde se vraždí velcí lidé, r. 1902.
Syn Ludvíka XVI. r. 1904.
Brelan vyobcovaných, r. 1905.
Exegese obecných rčení, r. 1905.
Příležitostné slovo podnikatele
bourání, r. 1907.
Chudá žena, r. 1908.**

V TISKU:

Objevitel globu.

Zoufalec.

Nevděčný žebrák.

LEON BLOY

Ča, která pláče

(NAŠE PANÍ LA SALETTESKÁ)

. . . Malé dívky pod sedm let
dostanou třesení a budou umí-
rati v rukou osob, které je bu-
dou chovati; ostatní budou se
kátí hladem.

. . . Roční doby budou změn-
něny . . .

Slova Svaté Panny.

**STARÁ ŘÍŠE / MORAVA
1909**

PŘEKLAD KNIHY TĚTO DOKONČEN
DNE 16. ČERVENCE, NA SLAVNOST
PANNY MARIE KARMELSKÉ, LĚTA
PÁNĚ 1908. // DOTISKNUTA A DOHO-
TOVENA V OKTÁVĚ NEJSVĚTĚJŠÍ-
HO JMÉNA JEŽÍŠ LĚTA PÁNĚ 1909.

KNIHU TUTO Z PRVNÍHO VYDÁNÍ FRANC. ORIGINÁLU
»CELLE QUI PLEURE« PŘELOŽIL JOSEF FLORIAN, A DAV
JI U FR. J. TRNKY V TŘEBÍČI VYTISKNOUTI, VYDAL JI
NÁKLADEM VLASTNÍM VE STARÉ ŘÍŠI NA MORAVĚ.

PETRU TERMIERovi,

VRCHNÍMU BĀŇSKÉMU INŽENÝRU V CORPSU,
PROFESORU NA ŠKOLE HORNICKÉ.

Jest velice třeba, by tato kniha byla vám věnována, milý příteli, protože bez vás by ji nebylo. Vzdal jsem se záměru k ní před sedmadvaceti lety, a na konec jsem již o tom ani nemyslel, domnívaje se, že se nedá provést.

Naše Pani Bolestiplná vzlykala stále na Své Hoře a já jsem již Ji neposlouchal... Naporučila, bych byl vámi probuzen.

Setkali jsme se způsobem tak zázračným! Po třicet let čekal jste někoho, kdo by vám mluvil o La Salettě. Čekal jsem, až by mi bylo dopřáno vhodně o ní promluvíti.

Stalo se konečně, že jistého dne — není tomu tuze dávno — když jste přečtl v jedné z mých knih několik stránek, v nichž jsem usiloval o oslavu Naši Pani La Salette-ské, zdálo se vám, že bych mohl dobře býti spisovatelem, kterého jste doufal. Poznali jsme se tehdy a váš dojem, dalek toho, by se změnil, stal se přesnější.

Když jste mi takto dodal odvahy, když jsem viděl ve vás vyslance Mariina, co jsem měl lepšího udělati než poslechnouti? Nebylo mi třeba méně, bych čelil nesnadností a hořkostem, lpějícím na takovém předměť.

La Saletta jest ještě po šedesáti letech Studnici Odporování, o níž jest řeč ve Svaté Knize, a ti, kteří ji milují, jsou povoláni k utrpení.

Sdělte to všemu lidu Mému, pravila Pastevcům Matka Boží, zvěstovavši jim Velkou Novinu.

I pravím vám: Sdělte mou knihu chudým. Rozumíte mi dobře. Mluvím o tom stádcí bolestném, na něž nikdo nemyslí a jež v nikom soucit nevyvolává: těm velkodušným, kteří neznají Pravdy, o-

*něm krásným duším tuláckým, které by
potřebovaly ASYLU DENNÍHO ...*

*„MISEREOR SUPER TURBAM“,
pravil Ježíš. Smilujte se nad tímto stá-
dem, které umírá žízni na březích proudů
Ráje.*

NAROZENÍ MARIE, 8. září 1907.

LEON BLOY.

PROHLÁŠENÍ AUTOROVO I PŘEKLADATELOVO.

Jakožto katolík prohlašuju, že se úplně podrobuju nauce Církvě, pravidlům a rozhodnutím Svaté Stolice, zejména Dekretům Nejvyšších Velekněží Urbana VIII. a Benedikta XIV., týkajícím se kanonisace Svätých.

Jestli se mi stává, že, mluvě o obou Pastevcích La Saletteských, používám slov „světec“ nebo „světice“, nebo „svatost“, tu nečiním tak leda způsobem číře relativním, z nedostatku výrazů, jen proto, by moje myšlénka byla projádřena výmluvněji. Předem odvolávám přísný a naprostý smysl, který by snad někdo těmto výrazům přisuzoval; neboť nikdo nemůže býti nazván SVĚTCEM, pokud Církev sama jej takto úředně nepojmenuje.

LEON BLOY

JOSEF FLORIAN



TACEAT MULIER...!

P

rávě jsem zakusil hrozné kázání proti Materialismu nebo Naturalismu, jimž se čelilo nadpřirozeným Zjevením. Všechny seminární fráze filosofické defilovaly před nepohyblivou Nejvyšší Svátostí. Přišel jsem, běda! do kostela jako „žebrákplný modliteb“. Tato propast marných slov je pohltila, moje duše upadla do špatného spánku, jaký způsobuje žvanění a který není příliš rozdílný od smrti. V přítomnosti Nepřítele tohle objevují dnes kazatelé, vychovaní od tak dlouhé doby a vzdělávaní s takovou péčí v opovrhování výstrahami La Saletteskými — v předvečer strašných dnů, kdy lhůta výplat dopadá.



Jaké systematické znetvořování nebo jaký nedostatek víry dlužno předpokládati, aby takoví sluhové a v tak velikém počtu dospěli až tam, by nevěděli, že základem člověka jestiř Víra a Poslušnost, a že následovně jest zapotřebí Apoštolův a nikoliv přednášečův na konferencích, Svědkův a nikoli demonstratorů. Není již kdy na to, by se dokazovalo, že Bůh existuje. Hodina udeřila, kdy semá dáti život pro Ježíše Krista.

Nuže, celý svět mu ho úsilovně odpírá. Nechť kdokoliv, jen Tento ne! Některý démon spíše! Jest pravda, že křesťané přestali věřiti v demony. Pokuste se — se svrchovaností Evangelia — vpraviti do lebek ku příkladu to, že bohatství jest kletbou, že jest nemožno sloužiti Bohu a světu, že slavnosti nebo *bazary* domněle *dobročinné* vyvolávají požár, a že krásotinky pobožné, které tam jdou si vyhledat poslední muku v pravdě pekelnou, jsou ďáblovými služkami, velmi pozornými a jak se sluší odměněnými! Nebude zapotřebí právě změny nekonečné, způsobené



správně smrtí, by se objevilo náhle, s nářkem probodávajícím lůno Věčnosti, do jaké míry nejvěrnější z nás byli lidé bez víry.

„Až Francie, blátivá od hlavy k patám, říkala Melanie, bude očištěna bičí božské Spravedlnosti, Bůh jí dá *člověka*, avšak *člověka svobodného*, by jí vládl. Tehdy bude podajná, skoro uničená“.

Musel by býti obdařen vzácnou tupostí ten, kdo by hledal tohoto člověka mezi dobyt看em poutí nebo kongresů katolických. Ah! vzpomínám si na tyto shluky, plné vřavy v pozítřku války, přesně r. 73.

V zadnicích to varem ještě klokovalo z kopanců německé boty. Nemluvalo se než o tom, kterak se vrátiti k Bohu. Kupili se v katolických kroužcích, by slyšeli dobře míněné slovo Msgr. Mermilloda, vyprávějíciho, co trpěl pro Ježíše Krista, nebo ekumenické hanobení p. de Muna. Věšeli se vášnivě na hraběte Chamborda, předpokládajíce o něm, že jest oním velikým Monarchou, kterého věštila proctví a jehož *protizákonný* báchor měl vše spasiti. Vrhali se na poutě, zpí-



vajíce osvobozující písničky. Odhlasovalo se vztýčení jakési svatyně k Božskému Srdci Páně, na jejichž zdech by se četla tato slova pomocná: *Gallia poenitens et devota*, a každý přinášel svůj kámen, neboť bylo to Slibem národním, podivně od té doby zapomenutým. Co ještě? Otcové Augustiniáni od Nanebevzetí zakládali zkvétajícího *Poutníka* a výnosný *Kříž*, by myšlénka a cit křesťanský byly neodčinitelně zhanobeny. Poněkud později, konečně, založila se pověstná banka, mající pohltiti vesměrný úvěr a pomásti navždy soutěžící zpronevěru synův Israele. Toto hromadné povstání vlněných punčoch katolických bylo jmenováno zázračně *Křížáckým Tažením*, jež se rozuzlilo nesmírným *Krachem*, který zůstal slavný.

Poslušnost Matce Boží, která přišla výslovně, jest tomu dnes šedesát let, by ohlásila svou vůli, byla jediným prostředkem, na který nikdo nepřipadnul.

A přece bylo možno se domnívati, že to bylo velmi jednoduché. Panovnice vesmírů *vyrušila* se, smím-li tak říci, jakoby



bezpočetné stvoření boží, zastrašené zloboulidí, pokleklo v tmavém modru oblohy. Vyrušila se, by nám přinesla plačíc „velkou novinu“ o nesmírnosti našeho nebezpečí. (*Plačíc!* Andělé nepláčí, avšak Královna Andělů pláče, a právě proto jest jejich Královnou.) Mluvíc, jak samotná Trojice může mluvit, tato vyslankyně ohlašovala hrozivou blízkost trestů a převratů a sdělila, čeho třeba činiti, by se nezahynulo, neboť pohrůžky Jí pronášené byly pohrůžkami *podmínečnými* od prvních slov: **JESTLI můj lid nebude se chtít podrobiti, budu NUCENA upustiti Rameno svého Syna.** („Lid se nechce podrobiti a Hrad Nejvyššího jest *nucen!*“ Představte si Anděly a Svaté, propukující v tento poplašný křik v nebi.)

Opakuju, co jednoduššího než pokoriti se a poslechnouti. Konal se přesně opak. Maria žádala Sedmý Den a úctu ku Jménu svého Syna. Přála si, aby příkazy Církevní byly zachovávány a aby po dobu postu její dítky nechodily do masných krámů a na jatky „jako psi“. Svěřila konečně každému z obou pastevců, Melanii



obzvláště, tajemství života nebo smrti, vyjadřující její výslovnou vůli, — potvrzené od té doby Piem IX. a Lvem XIII., — by se sdělilo všemu jejímu lidu, až nadejde určitá doba. Konečně uložila *ve francině* Řeholi nového Řádu duchovního: „Apoštolů Posledních Časů“ ... Jsou to „praví učedníci Boha živého a kralujícího na nebesích; praví následovníci Krista, učiněného člověkem; moje děti, moji praví zbožní; ti, kteří se mi oddali, bych je vedla k svému božskému Synu; ti, které nosím, abych tak řekla, ve svém náručí, ti, kteří žili z mého ducha; Apoštolové Posledních Časů, věrní učedníci Ježíše Krista, kteří žili v opovrhování světem a samými sebou v chudobě a v pokoře, v mlčení, v modlitbě a v umrtvování, v čistotě a ve sjednocování se s Bohem, v utrpení a světu neznámi. Jest čas, by vyšli a jali se osvěcovati zemi... Neboť nadešel čas časů, konec konců.“

Šedesát let uplynulo. Lidé se stali zne-
svěcovateli většími, rouhačnějšími, nepo-
slušnějšími, více „psy“. (*Pes.* Upozor-
ňuju, že právě tohoto výrazu ráčila Matka
Boží použiti). Nezdá-liž se však, že tento



ludné a nicméně úctyhodné fiasko Císařovny Ráje, jeví se ničím, když poimýšlíme na neprominutelný Výsměch, který nahradil Poslušnost.

Pracovalo se v neděli čím dál tím více a zvláště dávalo se pracovati chudým. Rouhání a klení stalo se mužnou togou i ženám, znamením síly a neodvislosti jako tabák nebo jako alkohol. Ctižádostivě toužilo se po tom, by se bylo *psem*, synem psím, ba i synovcem prasete, ve všech dobách roku bez rozdílu, a tato touha byla vrchovatá. Slova Mariina, jež měla dle jejího přání býti sdělena všemu Jejímu lidu, jak v Tibetě, neb na Ohnivé Zemi, tak v Izeře, nedolétla patrně dále než na úpatí Hory. Pokud se týká Apoštolů Posledních Dob, nahradili je církevníky, kupčícímí polévkou, kterou poutníci dovedli oceniti.

Tito domnělí misionáři byli výsměchem neodpykatelným, o němž právě bylo mluveno. Naprostá Neposlušnost jest stavem nepochopitelným dotud, dokavád myšlénka *výsměchu* se nepředstaví duchu. Pád prvopočáteční jistě byl způso-



ben nikoliv výslovnou neposlušností, avšak *poslušností výsměšnou*, o níž nemůžeme mít žádného ponětí, a protože propast volá propast, trest byl — aspoň podle zevnějšku — nekonečným Výsměchem, biblickým Pošklebkem: „Hle, Adam, podobný nám...“

Tak řečení misionáři La Saletteští, se-sprostačeli snad následkem pitomosti a nízkosti srdce, — avšak jakou hnusnou sprostotou! — byli, opakuju to, výsměšným ústavem, který zřídila diecesánní církevní vrchnost proti výslovnému Rozkazu, jež tak chtěli obejít a lstivě se mu vyhnouti. Svatá Panna žádala Apoštolů. Byli jí dáni hospodští (viz kap. XXV. tohoto díla). Chtěla pravé učedníky Ježíše Krista, opovrhující světem a sebou. Usídlili tam kněze záležitostí, pobožné účetní, jimž uloženo *dobře hospodařiti a se uplatniti*. Pokud se týká přísné přípovědi „vyjítí a osvítiti zemi“, pečovalo se o to reklamou a nadhánkou poutníků...

Po vymetení těchto námezdníků roku 1902, obročníci, jimiž je nahradili, pokračovali jednoduše v společné hostin-



ské tabuli a v obstarávání ložního prádla. (Viz k. XXV). Pokračovali také v denním a stereotypním vyprávění Zázraku, k čemuž přidružována *sulpiciánská* napomínání, by se provozovaly některé rozumné ctnosti, aniž by se opomenulo pronést časté mínění, jak neradno důvěřovati jistým přemrštěným nebo lživým publikacím, takovým, jako svědectví napsané oběma pasáky, kteří byli přistojezími, posluchači, pravými misionáři, vyvolenými samotnou Svatou Pannou, by šířili její výstrahy a její hrozby, a kteří až do posledního dne svého života nepřestali, zvláště Melanie, protestovati proti kněžské zpronevěře a proti ohavnému kramářství, jež se provádělo na Hoře.

Zločinem všech těchto lidí, zločinem náramným, vskutku odstrašujícím jest to, že ucpali ústa Královny Nebes, že jí zapečetili rty *olovem*, jak napsal kdosi před nedávnem s hroznou energií.

Jest nesnadno, nepravím představit si, avšak pochopiti, žalostnější, lkavější prosbu:



— **Od času toho, co trpím za vás ostatní;** po devatenáct věků vodím po horách Sedmero Bolestí, jichž jsem pasačkou, sedm oveček Ducha Svatého, které mají jistého dne schrupnouti svět; **chci-li aby můj Syn vás neopouštěl, jsem nucena prositi ho bez ustání.** Co jsem neučinila ze všeho, co mohu pro vás učiniti? Jsem Egyptem a Rudým Mořem; jsem pouští a Manou; jsem překrásnou Vinicí, avšak jsem zároveň božskou Žízní a Kopím, které probodává Srdce Spasitelovo. Jsem Bičováním neskonale bolestným, jsem Korunou trnovou a Hřeby a zvláště Křížem velmi tvrdým, na němž plodí se radost lidí. Obě Páže mého Syna byly na něm přibity, avšak z nich jedna toliko postačí, by vás rozdrtila a tuto jednu nemohu již udržeti, tolik váží! . . . Ach! moje dítky, kdybyste se obrátily! . . .

A tu mužové, kteří nosí mitru na hlavě a kteří drží ve svých rukách hůl pastýřskou ustáda Kristova, povstali. A tito mužové řekli Naší Milé Paní:

— Už je toho dosti, není-liž pravda?

10 *Taceat Mulier in Ecclesia!* My jsme



Biskupové, Doktoři a nepotřebujeme nikoho, ani Osob, které jsou v Bohu. My jsme ostatně přátelé Cesarovi a nechceme rozbroje lidu. Tvoje pohružky nás nerozruší ani za mák a tvoji pastouškové neobdrží od nás, ani ve svém stáří, nic jiného než opovržení, hanu, výsměch, pronásledování, bídu, vyhnanství a konečně zapomenutí!...

Nadějí přítomného díla jest to, že opraví nějakým způsobem, a jestli čas ještě, bohaprázdnou zrádu těchto Kaifášův a těchto Jidášů, kteří pustoší po šedesát let nejkrásnější království světa.

Paris-Montmartre,
únor 1907.





I

DĚJINY TĚTO KNIHY, POD- NIKNUTÉ R. 1879.

K

onal jsem pouf do La Saletty druhdy, bude tomu brzy třicet let, když z Grenoble do Muru nebylo ještě železnice. Vražedný poštovský dostavník, do něhož bylo zapřaženo dvanáct koní, při jistých výjezdech do příkrých svahů lámal páteř pocestným od jitra do soumraku v nejdelších dnech. Chroptěli jste deset hodin, než se vás ujali mezkaři.

Bylo to ostatně tak velmi dobře. Zprotivilo seto mnohým turistům a krajina byla dojemná a útěšná pro poutníka. V ji-



stých vsích se sestupovalo, by si zvířata odpočinula, a vzácnou slast působilo kráčet zvolna pod velikými stromy, za šumotu proudících vod, jež spěchaly k propastem. Navždy mi utkvělo v paměti těchto několik stovek kroků v průvodu jistého misionáře, který byl obdařen, tuším, geniem, a který mi vykládal slovy neobyčejnými velebnost Svatých Textů. Zemřel tři týdny později, dlouho prosiv Matku Boží, aby zakončil na La Salettě, kdež byl pohřben. Měl dosti oškli- vosti tohoto světa a současné farizejské zbožnosti, která se mu zdála odpadlictvím.

Nebudu jmenovati tohoto kněze. Jeho rodina jest ho příliš málo hodna, avšak vím, co mi dal, *dum loqueretur in via et aperiret mihi Scripturas*. Drahý nebožtík! znova viděl jsem jeho hrob roku následujícího, skrovný kříž na skrovné mohyle z trávníku; potom loňského roku, o dvacet šest let později, avšak opuštěný, neboť jeho ostatky byly přeneseny do hrobky, nedávno zbudované na dva kroky odtud, kdež možno čísti jeho jméno, dobře známé

14 Andělům a několika přátelům Boha.



Tento misionář, více řečník než spisovatel, procházel světem, zvěstuje Slávu Matky Ježíše Krista, a povždy na La Salettu vracel se, by čerpal u nohou Té, která pláče, inspirace své apoštolské horlivosti.

Řeč neskonale neobyčejná, již uslyšely dítky na této Hoře, stala se středem jeho myšlének, a pochopení, jehož se jemu o ní dostalo, bylo jako jeden z oněch nevyjádřitelných darů, které Ctihodný Grignion z Montfortu přisuzoval procky Apoštolům Posledních Dob.

Bylo by možno zjednati si pověst eksegety toliko s drobtý hostiny, každého dne nabízené posluchačům tímto přepokorným, když mluvil o Královně Patriarchů a Mučedníků. Nad oním způsobem tajemné nepřízně, která těžce leží na La Salettě v myšlence velkého počtu křesťanů, srdcem pukalo. Přítomná kniha, podniknutá a započatá před jeho zraky právě na La Salettě, byla přerušena jedním čtvrtstoletím, Bůh ví kterak a proč. Toto dílo spravedlnosti bylo jeho svrchovanou žádostí, jeho nadějí.



Umřel při prvních stránkách, jakoby Utěšitelka, které sloužil, nechtěla, aby tato duše, opravdu kněžská a křížovaná, ztratila nějakým způsobem bolestnou aureolu, již vkládá na čela oněch obětí Lásky, o nichž se mluví v Třetím Blahoslavenství a které nemají býti potěšeny na zemi.

Toto dílo, kterého se dnes znovu chápu, zdá se mi ještě nesnadnější a více mne odstrašuje než tehdy. Smrt toho, který mi je vnuknul, zaplavila mne smutkem, o němž jsem myslel, že se nedá napravit, a život, jak jen možno si představit, nejnešťastnější, mne od něho nápotom odvrátil do neurčita.

Nenadešel okamžik. Co bych byl býval mohl učiniti tehdy, ne-li nanejvýš nějaké eksegetické a literární obtlumočení Řeči? Příliš věcí mi bylo neznámo. Ba nevěděl jsem ani o Tajemství Melaniině, uveřejněném teprve až v listopadě 1879 a tak neproniknutelně závoji kněžského děsu obestřeném, že dnes ještě skoro všichni katolíci o něm neví nebo jsou proti němu

16 | předpojati.



Potom, nebylo-liž zapotřebí, by se rozvinuly hanebnosti a vrozené mrzkosti francouzské Republiky, které jsou teď na tom stupni, že se tážeme, co dělá smrt? Což se již všichni demonové nepozvedli jako jediný démon, by si žádali úplného rozbujnění smrduté květiny demokratické, již tolik práce věnovali, by ji vštípili a zdomácněli v Království, které bylo rodištěm křesťanské Autority? Konečně a zvláště nemusela-liž Spravedlnost *Ramene tižícího* čekati, až Vyslankyně plačící, *šedesátkrát* uražená, řekne svému Synu: — Neznám již národa toho, stal se příliš odporným?

Když po tak dlouhé době moje jméno stalo se skoro slavným, několik zamilovaných vášnivců myslelo, že snad jsem dosti označen k tomu, bych napsal o La Salettě knihu, které jisté duše potřebují, jakousi knihu zbožnou, která by nebyla nepřátelskou božské velebnosti, knihu, která by pověděla na skonu šedesáti let, několik vhodných slov o této Události neslýchané, naprosto nepochopené, o níž nevěděli ani domnělí misionáři a *nevi*



ani kněží světští, kteří je vystřídali na Hoře.

„Sdělte to všemu lidu mému“, pravila po dvakráte Všecka-Nevýslovná. Tohle tedy zarmucovalo mého zasvěcovatele. — Kdož pak na to myslí? pravil mi, a co by se mohlo sdělit všemu lidu, totiž všemu člověčenstvu? Což znají zdejší lidé aspoň to, co se událo na tomto místě, a jest nejsilnější schopen pochopiti jediné slovo, nic než jediné slovo z oné Řeči, která se zdá býti *Verbum novissimum* Du-cha Svatého?

Běda! vysvětlení, nenapravitelně ztra-
cené, jež byl by býval mohl poskytnouti
tento člověk, bude ode dneška, čím bude
moci: úzkostným viděním časů přítom-
ných v příležitosti stejně opovrhova-
ných slibův a pohrůžek Matky Syna Bo-
žího — viděním hrůzy nesmírně přitížené
jistotou, zkušeností nabytou a zcela ne-
popěrnou jistotou jistých úvodních udá-
lostí. Což na tom záleží, ostatně, jestli moje
dílo takto zmrzačené obsahovati bude je-
ště dosti onoho slova, pohlčeného zapo-
menutím, by přitáhlo k La Salettě ně-



které z těch skvělých duší, schopných tušiti její krásu, byť to bylo temnotami nebo slabostmi nedostatečného kázání?

Přál bych si, bych mohl jim říci, jako Bossuet mluvící před parukou krále Francouzského: „Poslouchejte, věřte, kořisťte z toho ve svůj prospěch, lámu vám chléb života“; avšak zdaž by se způsobem mluvy tak vznešené naopak neodvrátil nejjistěji veliký počet srdcí, opanovaných již bez jejich vědomí pyšným Knížetem s Hlavou rozdrcenou, který nepřestává slibovati svým otrokům svrchovanou vládu, s níž jest svržen? . . . Jaká by to byla vítězosláva, kdyby se nám podařilo aspoň dáti zahlédnouti nádherný ten Jas současníkům automobilů?

Kněz z Jerusaléma, misionář, o němž jsem právě mluvil, jmenoval se Ludvík-Maria-René, a toť již mnohem více, než jsem chtěl zprvu říci. Nechť takový jest tedy patronát této knihy, jež bude zvláště knihou bolesti. La Saletta jest po výtce Místem slzí velmi bolestných.

Vzpomínáte si, že jakmile Zjevení přestalo mluvit k dítkám, odehrál se děj



neobyčejný. Skvoucí Paní, jejíž Nohy dle svědectví dětských posluchačů nedotýkaly se půdy, lehce jen zasahující „vrcholky travinek“, vzdaluje se od nich pomalounku na způsob jakéhosi klouzání, a přestoupivši potůček, který ji odděluje od příkrého převalu návršní planinky, počíná opisovati onu podivnou *hadovitou Stezku* označenou dnešními Čtrnácti Kříži Cesty plné trýzně, jež v průzračném rozjímání krvavých Tajemství jakoby se kladly nad sebe...

Tato jedinečná křížová cesta byla ustanovena jako všechny věci dříve než prostory byly stvořeny. Bylo pojato do plnosti božského Plánu, by poklekání posledních křesťanských obyvatelů země bylo určeno s touto přesností na toto pusté místo světelnou brázdou Nohou. Není lhostejno padnouti na tvář svou tamo nebo jinde. Nábožné duše, které přicházejí plakat na La Salettu, činí věc, která odeznívá harmonicky v celé řadě božských úradků, týkajících se Spáasy člověčenstva. Jejich slzy padají na tuto půdu



hých jiných slzí, které konečně, dá-li Bůh, potekou zde někdy jako vlny. „Propast Slzí Mariiných volá propast našich slzí Hlasem svých vodopádů“. Vybízí nás k tomuto výlevu jako její Syn s výše Kříže vybízel láskyplně i Ji k úplnému vylití jejího neporovnatelného srdce zlomeného.





II

VZNEŠENÝ PROUD.

Vracím se k své cestě. Není již krutého poštovního dostavníku, rachotícího celý den. Pouze polovina bývalé únavy a druhá polovina podobná nějakému snu. Oh! ta železná dráha na pokraji propasti, trvající hodinu! Jaké opojení jít takto vstříc Napoleonovi, táhnoucím ze Sisteronu na Grenoble, osadami Corpsem a la Mure! Corpsem zvláště, arcikněžstvím La Saletty!

Poněvadž náhoda neexistuje, možno představit si s úžasem „orla“ tohoto dobyvatele, „an letí k Paříži se zvonice



na zvonici“, když však sestupuje se zvonice Corpské, an volá třicet a jeden rok před Naší Paní: „Moje dítka, nebojte se, jsem zde, bych vám zvěstoval velkou novinu!“ potom: „Sdělte to všemulidumému.“ Kterak to zaříditi, by se na to nemyslelo?

Velikán ten a jeho věrní průvodčí zdáli se býti celou Francií po dvacet dní, vším možným Francie, celou lidskou a božskou možností této andělské vlasti, této prvorozené dcery SynaBožího a jeho Círky, této obyvatelky Rány jeho Srdce, která by nemohla padnouti níže než stanouc se Magdalenou národů!

Ubohý ten Cesar, jenž unikl na svobodu, nenapravitelný žebrák vesměrného Panování, zahrnoval ve své osobě, aniž by to věděl, na způsob Pravzorů, budoucího neodhalitelného venkova, niv a vesnic, jež nemohly míti historické existence leda vůlí takového pocestného. Hledal jsem ho tu a tam a přiznávám se, že vzpomínka na něho byla pro mne více než věčné hory. Viděl je aspoň? Viděl Draka, [24] strašný ten proud, slávu Dauphiné?



Pochybuju. Proud jeden nemá jiného na práci než aby strhoval k sobě pohledy a směry jiných proudů, a horstvo samotno není pro něho než překážkou, na niž řve a ječí ve své hlubině.

Jakožto poutník La Saletteský a jedině to, očekáváje, až dojdu cti, bych poklek-
nouti mohl u onoho Svatého Hrobu, pozoroval jsem a viděl jsem z blízka tento zuřivý proud sobdivem, kterým mnerdousil. Kolik věků potřebovala tato voda, by si vyhloubila tak prostranné lože v této velkolepé samotě? Průběhem bezpočetných let musela rozhlodávati skály a vynýlati prohlubně, pěníc se. Zatím co pokolení se rodila a umírala tou měrou, jak se rozvínovala Historie, za Allobrogů a Římanů, za Burgundů, Franků nebo Saracenů, za pánů z Albonu a prvních Valois, za sveřepých válek náboženských, za Revoluce, za úžasného Císařství a až na naše dni, kdy Žádoucí měla se zjeviti — neunavně tato voda stále mladá drobila tvrdé vrstvy, prorážejíc a rozdírajíc je dělostřelbou svých oblázků, kopajíc a dlabajíc na jejich základě obrovská sloupoví, tvořící



propast nepřetržitou, která dělí ve dvíten-
to vysoký kraj Daufinský, bývalý to ú-
děl prvorozených Francie; Grésivaudan,
Royannès, Baronnies, Gapençois, Em-
brunois, Briançonais, Durance na Iseře
(Isaurus), obludné stádo zelených hřbetů
nebo lysých temen, jichž jména všechna
jedině Bůh zná!

Vlak do La Mure přijíždějící z Greno-
blu rachotí, délkou ani nevím kolika ki-
lometrů, podél oné nesmírné rozsedliny,
způsobené Drakem, nad nímž jakobyste
byli zavěšeni. Jekot z dola, který se ne-
přerušuje nikdy a který může se státi po-
jednou nesmírným v době dešťů nebo tání
sněhů.

Nevrlý a zjalovělý jistý romanopisec
chtěl před několika lety pomstíti se za nízký
strach, který mu naháněl tento křik pro-
pasti. Pitomě a mrzce usiloval o to, by jej
připravil o vážnost svými adjektivy a svými
nezbednými metaforami, přirovnáváje
tuto vodu vznešenou „řece zakrnělé, uřk-
nuté, zhnilé ...“ Tento ubožák, který se
jistě líbil velice nepřátelům La Saletty,
[26] přirozeně hanu kydá na hory a jeví



se silně vzdálen toho, by schválil okolnosti nebo podrobnosti Zjevení, které by se bylo jistě událo v pláni, v sousedství nádraží a mnohem jednodušeji, kdyby se byli poradili s jeho vkusem. *In die judicii, libera nos, Domine.*

Doufám, že můj supající obdiv k tomuto nádhernému divadlu bude mi počítán. Proč by se chtělo, aby Bůh nebyl umělcem jako jiní, žárlivý na své dílo a toužící, by byl obdivován? Nemluví se v každém okamžiku o jeho „svatých horách“, jež „připravil ve své síle“ a jejichž „výsosti jeho jsou?“ *Ego sum Dominus faciens omnia et nullus mecum.* Nejedná se o hory jiných, avšak o jeho, i požaduje, by se mu klaněli za to, že je učinil.

Jest snad druhé poutní místo tak podivuhodně uchystané předběžným obdivem cestovatele? Nemyslím. Druhdy nebylo tomu tak. Cesta poštovských dostavníků nevedla těsně vedle propasti. Bylo třeba této jedinečné železné dráhy, veděla to lidí, by nám bylo zjeveno toto vedlé Boha, známé tehdy toliko několika venkovanům. Přehlížel jsem jepřiná-



vratu, osvětlené tentokráte lunou v úplňku, řešetující svými stříbrnými paprsky nesmírnou tu krajinu, i domníval jsem se býti v Ráji.





III

V RÁJI.

V

Ráji! Dříve než přikročíme dále, neslušelo by se prozkoumati nějakým způsobem, pokud možno, tuto „končinu pokoje a světla“, toto „sídlo — tuto metropoli — osvěžení a útěchy oblažující“, tento ráj pozemský v nebesích?

Tady nad nuzotou lidských slov bychom zplakali. Všechno, co není tělo, prostor nebo trvání, jest nevyjadřitelno do té míry, že Slovo Boží samo, Náš Pán Ježíš Kristus, nikdy nemluvil, než v podobenstvích a symbolech dle svědectví Evangelisty svatého Matouše (Kap. XIII.,



v. 34.) Jestí osudem člověka, že nemůže vyrvati své srdce ze slavného Místa Rozkoše, z něhož byl hanebně vypuzen na počátku časů. Potřebuje, aby Ráj byl *místem* nějakým, místem velmi vysokým nebo velmi nízkým, i jsme nuceni v prvním případě říci, že Svatá Panna na takové sestoupila, by plakala na La Salettě. Melanie vypravovala o dětském ráji, který zbu-
dovala dne 19. září s Maksiminem krátkou chvíli před Zjevením: Široký kámen, který pokryli květinami. A na tento ráj Krásná Paní přišla se posadit. Královna Ráje Henochova a Dobrého Lotra, který jest oním nepochopitelným Lůnem Abrahamovým, do něhož byl vtržen, by tam slyšel neodhalitelná Tajemství, nesmírný Doktor národů; — tato Královna byla přivábena krajním dětinstvím tohoto ráje malých pastoušků. „Rozhlížela se po celém světě, říkala Melanie, a nenalezla nic nižšího. Byla velmi nucena vyvoliti mne.“

Ráj jest tolik a tolikým způsobem na prahu Zázraku La Saletteského, že jest tak nemožno o něm nemluvit, jak o něm



bezpochyby jest krásná ta Paní sama, avšak tak jest to příliš snadno. Právě tolik prohlásiti totožnost Boha s tím neb oním z jeho přívlastků. Podstatou Ráje nebo idee o Ráji jest spojení s Bohem od tohoto života přítomného, totiž neskonalá Sklíčenost srdce lidského, a spojení s Bohem v Životě Budoucím, totiž Blaženost. Způsob toho jest nekonečně neznám a nevyzpytatelný, avšak možno až po jistý stupeň uspokojiti duchavelmi pravděpodobnou hypothesou jakéhos *věčného vystupování*, vystupování bez konce ve Víře, v Naději, v Lásce.

Jaká to nevýslovná kontradikce! Budeme věřiti čím dál tím více, vědouce, že nikdy nepochopíme; budeme doufati čím dál tím více, jisti, že nikdy nedosáhneme; budeme milovati čím dál tím více, čeho nemůžeme nikdy býti vlastníky.

Jest samozřejmo, že se vyjadřuju jako bezmocný. *Secundum hominem dico*. Spojení s Bohem jest jistotně uskutečňováno Svatými v životě přítomném a dokonale dovršeno ihned po jejich zrození k onomu Životu, avšak to jim nepo-



stačuje a to nepostačuje Bohu. Spojení nejnyniternějšího není dosti, jest třeba *zto-tožněni*, a ani toho nebude nikdy dosti, takže Blaženost nemůže býti pochopena nebo představena než jako stále prudčí, bouřlivější, bleskurychlejší vystupování nikoliv k Bohu, nýbrž v Bohu, v samé Podstatě Neohraničitelného. Theologální Uragan bez konce a bez oddechu, což Církev, mluvíc k lidem, jest nucena jmenovati *Requies aeterna!*

Odpoutaný zástup Světců dá se přirovnati nesmírné armádě bouří, vrhajících se na Boha s úchvatností a prudkostí, která jest schopna z kořenů vyvrátiti mlhoviny hvězd, a to po celou věčnost... Může zde býti použito astronomických snění? Ne-pochopitelná nesmírnost číslic, jimž uloženo, by značily odstrašující hyperboly Vzdálenosti nebo Rychlosti, podporovaly by nanejvýš nemožnost, kterak pochopiti „to, co Bůh připravil těm, kteří ho milují“. Ba možno říci, poněvadž se jedná o Nekonečného a Věčného, že jistě jest ustavičné jakési zrychlování každého proudu,



že těles padajících. Zamlouvající se a velmi jednoduchá to idea, kterak představití theoretikům blaženou nepohnutelnost. Jistá zchromlá Mystička, již povzbuzuje velmi odporné obrázkářství, umísťuje Světce do hieratického postoje, prohlášeného Instituty, pod nepohnutelnou aureolu, již nepřemístí nikdy žádný větřík a mezi zlato nebo stříbro náčiní zbožnosti, jež nerozhodá ani rez, ani červ. Neboť taková jest představa, již si dovedou utvořiti o Ráji a Blaženosti Svatých katolíci, zplození v minulém století bezhlavci, kteří unikli guillotině.

Avšak kterak marny, žalostně chory jsou literární analogie nebo metafysické domněnky ubohého spisovatele, schýleného nad Neprozkoumatelné a nedosažnuvšího ani tolik intuitivní energie, by rozpoznal na okamžik, byť by měl při tom děsem i zemřítí, závratnou propast současné Nechápvosti!

Requiem aeternam dona eis, Domine,
to jest: Propůjč oněm duším, Pane, by
vstoupily do bitvy nekonečné, v níž



každá z nich jako obrácený vodopád Tebe bude věčně obléhati.

Jistá drahá, zbožná duše tázala se mne na toto: — Čím se stanou v tomto všeobecném vystupování ti prostřední, ubozí lidé, kteří, ničeho nevykonavše pro Boha na tomto světě, budou nicméně spaseny působením nevýslovného střetnutí Spravedlnosti a Slávy? Čím stanou se ti, kteří milovavše krásné věci země, Poesii, Umění, Válku, ba Rozkoš, octnou se pojednou tváří v tvář s Absolutnem, nepřipravivše ničeho k svému přechodu, avšak přec jen zachráněni, byť s prázdnýma rukama? Bude jim tedy třeba, pod trestem věčné prázdnoty, provésti ihned a *na-prosto* vše, čeho se jim nedostává, a Moudrost se o to postarala. Krása, stavši se supem, bude unášeti bez konce, by je stále zžírala, ty, kteří ji opravdu milovali nechť pod jakýmkoliv zevnějškem.

Jistotně bude tomu tak, a více než jeden básník užasne, že byl, bez svého vědomí, takto přítelem Božím! Záhodno-li však k vůli Příkazům nezachovaným, by byli smí-



by náramný a již pomyšlení naň jest přišerné. Pravdou neskonale možnou jest, že jedni i druzí zaujmou sami sebou stupeň ten, který jim přísluší, a to s podivuhodným rozlišením.

A tehdy to bude obloha nádher, plných odstínů, jasů nepředstavitelných. Svati stoupati budou k Bohu jako blesky a hromy, arcířsamými sebou zmnohonásobňované při každé vteřině, po věky věkův, s láskou stále rostoucí jako jejich skvělost, Hvězdy to nevyličitelné, za nimiž sledovati budou v nesmírné dálce ti, kteří nepoznali než Tvář Ježíše Krista, a kteří nebudou věděti o jeho Srdci. Co se týká ostatních, ubohých křesťanů, tak zvaných *svědomitých*, zachovavatelů snadné Litery, avšak bez převráceností a neschopných jisté velkodušnosti, i ti sledovati budou po svém, nebyvše zatraceni, za miliardami pádících blesků, předběžně zaplativše svá místa nevyjádřitelnou cenou, nicméně radostni — neskonale více než by mohly říci nejvzácnější slovníky štěstí — radující se správně ze slávy neporovnatelné svých starších bratří, radující



se v hloubce a v šíři, radující se jako Pán, když přestal tvořiti svět!

Avšichni, pravil jsem to, stoupati budou pospolně jako bouře bez utišení, blažená bouře neskonalého konce konců, vzestupování kataraktů lásky, a taková bude Zahrada Rozkoše, nevystížitelný Ráj, jmenovaný v Písmech.

Připomenul jsem ráj Melaniin a Maximinův. Teď jste viděli můj, jakž takž zbudovaný. Kéž by jako ten jejich přiměl Pannu Marii, by ke mně sestoupila!





IV

LUDVÍK FILIP DNE 19. ZÁŘÍ
R. 1846.

Jsou asi dvě hodiny a půl. Král, Královna, jejich královské Výsosti, paní kněžna Adelajda, pan vévoda a paní vévodkyně z Nemoursu, kníže Filip Würtemburský, a hrabě Euský, provázeni p. ministrem veřejného vyučování, pány generály Chabannesem, Lagrangem, Resignym, panem plukovníkem Dumasem, a mnohými důstojníky ordonančními, vycházejí na procházku do parku. Po procházce Jejich Veličenstva a Jejich Výsosti vracejí se do zámku k páté hodině kobědu, očekávajíce večerní *osvětlení*".



Právě takto dopisovatel, plný bedlivosti, ve zprávě datované ve Ferté-Vidame, oznamuje novinám *Moniteur universel* nejpozoruhodnější událost dne 19. září 1846. (*Moniteur* z 21. září 1846.)

Jsem na štěstí s to, abych připamatoval tuto událost všehomíru, který, jak se zdá, na ni zapomenul. Ze vzdálenosti více než šedesáti let není bez zájmu rozjímati obrazností nebo pamětí tuto procházku krále Červnového, provázeného drůbeží svého dvora v kterémsi počestném parku, aby dostal chuť k obědu a by se připravil nevinným pohledem na přírodu na městskou skvělost večerního osvětlení.

Toto historické povyražení, postavené proti oné druhé Procházce Královské, která se dala v témže okamžiku na hoře La Saletteské, jest, tuším, takové povahy, že musí zaujati silně myšlení. V pravdě biblická protiva takového přirovnání nerozmnoží již prostřední půvab této monarchie beze slávy, zrozené v liberárním bahništi, r. 1830., a předurčené, by zhasla beze cti v ekonomické stoce r. 1848. Bylo



Krále Občana v témže okamžiku, kdy Panovnice Nebes, celá v slzách, zjevovala se dvěma dítkám na neznámém místě oné krásné Francie, zprzněné a umírající pod ohavnou vládou toho divotvorce hanby.

Chodil pod platany nebo kaštany, dumaje nebo hovoře o velikých věcech šestnáctiletého panování a o skvělých výsledcích správy státní bez onoho fanatismu cti, který paralysoval druhdy ušlechtilý rozmach revolucionářského liberalismu. Vše se dařilo dle přání, vně jako vnitř. Opravným návrhem, který zůstal slavným v parlamentních záznamech, hrabě de Mornynamlouval si, že velká Tělesa Státu jsou uspokojena. Bůh a papež byli slušně uraženi, mrzký jesuitismus strojí se konečně k vydechnutí posledního vzdechu, a zákonnitá země neměla jiných přání než aby věčně trvaly v tak dobrodějně dynastii nečekané blaženosti této ctihodné vlády. Chystali se konečně vyženiti Španělsko, strojili se, že se stanou náramnými. Po příkladě Karla Pátého a Napoleona mohl tento patriarcha Orleanismu dychtiti po vesměrném panství. Oštěnění čubky



ostatně dostatečně vzrostlo a Jejich Výsosti poskakovaly dosti ušlechtilé kolem Jejich Veličenstva v podzimním vánku jasného tohoto dne zaříjového. Král Francouzů mohl říci jako prorok ze země Hus: „Umru v loži, které jsem si zrobil a rozmnožím dny své jako palma; jsem jako strom, jehož kořen rozprostírá se podél vod a rosa sestoupí na moje větve. Sláva má obnovovati se bude ode dne ke dni a lučiště mé sesílí se v ruce mé.“ (JOB, XXIX, 18. a dále).

Na dvě stě mil odtud Matka Boží pláče hořce nad svým lidem. Kdyby Jejich Veličenstva a Jejich Výsosti dovedly na okamžik svoliti k tomu, by zaujaly onu polohu těla, jež jim přísluší, totiž by se válely v blátě po zemi, a kdyby přiblížily k zemi své uši, až do dne toho nepozorné, snad by tento věrný a pokorný tvor sdělil jim nějaký obzvláštní vzdálený ohlas hrozeb a vzlyků, nad kterými by zbledly. Snad také oběd byl by pak bez opojení a osvětlení beznadějno.

Zatím co Orleanismus si blahopřeje v



volení, aby představovali všechna triumfující nebo upadlá veličenstva, žijící nebo zemřelá, přiblížili se k své Královně. Právě v tomto okamžiku Matka bolestná povznáší hlas nad zřetelný šum othymny Mečů, *O quot undis lacrymarum*, na slavnost Naší Paní Sedmiboletné zpívané v úkol v deseti tisících kostelích:

Jestli můj lid nebude se chtít podrobiti, budu nucena upustit Rámě Svého Syna...





V

ÚMYSL AUTORŮV. ZÁZRAK
VŠEOBECNÉ LHOSTEJNOSTI.

Ú

myslem tohoto díla, jasně vysloveným v úvodu, není vyličení Zázraku La Salleského. Bylo učiněno tak často, že křesťané jsou neomluvitelní, když o něm neví. Oba pastevci stavše se velikými, sami napsali je a uveřejnili, a jejich dvě vypravování, jež by měla býti všude rozšířena, jsou totožna v tom, pokud se týká okolností Události té a textu Řeči obecné. Pokud se týká obou *Tajemství*, tu Melanie sama svoje rozhlašovala, vyhradivši pouze Svrchovanému Veleknězi Ře-



holi, *danou Marii*, nového Řádu duchovního, Řádu „Apoštolů Posledních Dob“, založení to jasně prorokovaného v XVII. století Ctihodným Grignonem z Montfortu.

Nepíše pro dav, obracím se tedy výlučně k těm, kteří znají faktický příběh La Saletteský, jist jsa, že ostatní by se o něj nezajímali. Chci zvláště ukázat, jak jen budu moci, zázrak, který sledoval a který jest snad větší než Zázrak Zjevení — zázrak, jistotně neuvěřitelnější, zázrak všeobecné lhostejnosti nebo nepřátelství velkého počtu.

Udusiti tyto dětské hlasy, jež sestoupivše s Alp měly vzrůst jako lavina a naplniti Zemi pokud možno nejvíce, to obrali si křesťani za úkol. „Sdělte to všemu lidu mému,“ pravila Panovnice. Ba i Židé by se divili tak úplné neposlušnosti. Přední Pastýři nevystoupili na své kazatelny, by zvěstovali svým diecesánům Velkou Novinu, Kazatelé a Misionáři ať kterékoliv řehole nezmobilisovali se s nadšením, by ohlásili nejnevědomějším pohružky a sli-

44 byté Všemohoucí. Mnozí učinili opak



s ďábelskou zlobou. Slovům, spadlým s těchto Úst, skoro božských, která pronešla FIAT Vtělení, Slovům těm tak strašlivým a tak mateřským neučili ve školách, a dítky věku pastevců se jich nedozvěděly. Ví se skoro všude neurčitě, že jest jakási La Saletta, že Svatá Panna se tam jakýmsi způsobem zjevila, a že cosi řekla. Ba některé osobnosti vědí, že znesvěcování Neděle a Rouhání byly jí zvláště odsouzeny. Avšak *tekst* oné Řeči, ten nenalézá se v žádné paměti, aniž v které ruce. Pokud se tajemství týká, ani se nechce o nich slyšeti.

Nuže! to nahání strach. Ježíš Kristus trpí, když se jím opovrhne a když se uráží. Jsme právě ve dvacátém století políčků a chrchlů, jež padají bez prominutí po dva tisíce let na jeho Tvář neskonale svatou, ustavující tak, co se nazývá Erou křesťanskou. Avšak nechce trpěti, aby jeho Matkou bylo zhrdáno, jeho Matkou v slzích!... Tou, o níž Církev zpívá, že byla „počata před horami a propastmi a dříve než studnice vytrysknuly“ (Prov. VIII, 24, 25); tímto „Městem mystickým, pl-



ným lidu, sedícím v samotě a plačícím, aniž by je kdo potěšil“, (Thren. I, 1, 2); touto lkající „Holubicí, skrytou v rozsedlinách kamene“, (Cant. II, 14); Královnou Nebes, plačící jako opuštěná v tomto zákoutí skály a nemohoucí se již skoro udržeti následkem bolesti, byvši přec tak silná na oné jiné Hoře!...

Samojediná, na tomto kameně tajemně připraveném, který nutí, by se myslilo na onen jiný Kámen, na kterém Církev byla vystavena; s Hrudí, obtěžkanou nástroji umučení vlastního Dítka a plačíc, jak se neplakalo ode dvou tisíc let: **Od té doby co se natrpím pro vás ostatní, kteří na to pranic nedbáte**, pravila.

Představte si tuto Matku bolestnou, a na zůstává sedíc na tomto kameně, vzlykajíc dále v této roklině a nevstávajíc *nikdy*, až do skonání světa! Nabudete pak nějaké idee o tom, co se děje ustavičně před Okem Toho, jemuž jest Matkou a u něhož nižádná věc není minulá ani budoucí. A nechť se pak změří moc tohoto ustavičného nářku takové Matky na takového

46 Syna a zároveň rozhořčení naprosto



nevyjádřitelné takového Syna proti strůjcům slzí takové Matky! Vše, co se může říci nebo napsati o tomto předmětě, jest naprosto pod ničím...





VI

NEÚSPĚCH BOHA. ZŘEJMÝ
BANKROT SPASENÍ. NEJBO-
LESTNĚJŠÍ ÚPĚNÍ OD *CON-*
SUMMATUM.

P

opatřme tedy, kde to jsme! Slzy Marie a její Slova byla tak dokonale skryta po šedesát let, že Křesťanstvo o nich neví. Strašlivý Hněv Syna jejího není podezříván ani těmi, kteří jedí jeho Tělo a pijí jeho Krev, a svět jde svou drahou. Zatím však četná a neobyčejně jednohlasná proroctví tvrdí, že naše doba jest označena kukojení Boha, jež bude Potopou Pohrom. Toto poznání neb toliko tušení toho jest s to pomásti hlavy, ba i globy.



Ohromnost případu toho vyžadovalaby mohutnosti vidění archandělského. Devatenáct století křesťanství naplněných, čili sto pokolení, zalévaných Krví Kristovou! A pro jaký výsledek? Dvacáté století může se s úžasem na to samo sebe otázati. Krutý optimismus, který se domýšlí o Evangeliiu, že zvěstováno bylo od tehdejší doby všem národům, není udržitelný než v *dobrému tisku* nebo v nejnižších třídách školských, kde se ještě nevyučovalo počátkům nejjednoduššího zeměpisu. Pravdou příliš jistou jest to, že na čtrnáct nebo patnáct set milionů lidských bytostí, které zalidňují naši zeměkouli, třetina nanejvýš zná Jméno Ježíše Krista, a devět a devadesát setin této třetiny zná je marně. A jakost zbytku jest hanbou neskonale tajemnou, zázrakem bolesti, spodobitelný pouze s nepochopitelným Sedmerem Bolestí Mariiných.

Skutečností *zjevnou* jest neúspěch Boha na zemi, bankrot Vykoupení. Viditelné výsledky jsou tolik odstrašující bezvýznamnosti, a stávají se každého dne tolik



novsky, zda se Spasitel nepoděkoval. „Quæ utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem?“ Taková věru jestiž Agonie v Zahradě, jak ji viděli ekstatikové! Ah! stálo to tuze námahy, tolik krvácti a tolik úpěti, dostati tolik políčků, tolik chrchlů, tolik ran bičíky, býti tak ohavně ukřížován! Stálo to tuze námahy, býti Synem Božím a zemřítí synem člověka, by se dospělo po devatenácti stoletích, dupaných všemi demóny, k současnému katolicismu!

Vím, že byli Světci, jeden snad na každou desítku milionů obyvatel globu, zvláště druhdy, a zdá se velice, že to stačilo Bohu, prozatímně aspoň; kterak by to však mohlo stačiti nám a nás uspokojiti, nás ostatní, kteří nevidíme důvodů? Práví se nám, — a s jakou přísností! — že vše, co není v Církvi, jest zatraceno. Nuže, rodí se každodenně mnohem více než stotisíc lidí, kteří neuslyší *nikdy* mluviti o Církvi, ani o nějakém Bohu, a to i v domnělém světě křesťanském, a do kterých hnilobu vpravují hned v kolébce . . . Žil jsem dlouhé a bolestné měsíce u Luthera v jed-



nom ze tří skandinávských království, i viděl jsem tam nemožnost poznati Pravdu nepřekonatelnější stokrát než u pohanů. Leč Bůh ví, zda jeho Jméno strašlivé jest tam pronášeno!

Co říci potom o modloslužebnících bez počtu, mezi něž bylo by nespravedливо nepočítati tradicionelní katolíky, odhozené v jistotě nepřemožitelné, že jsou prosíváni, rozřídováni zrnko po zrnku, jako pšenice eucharistická a že pokání není pro ně? Tihle zvláště jsou odstrašující. Ryzí divoši z Afriky nebo Polynesie, lidští plovové nejhnusnější asijské kultury, obludní polymorfi nejzvrhlejší intelektuality, nejpokleslejšího rozumu, všichni tito nešťastníci mají své bohy ze dřeva nebo z kamene, z nichž někteří jsou tak ďábelští a tak černí, že nemožno se již ani smáti, ani plakat, když se na ně popatří. A přece, nechť Ježíš se jim ukáže na kříži a většina okamžitě se stane pokornými propastmi.

Modlou katolíků čestných, o nichž jsem právě mluvil, jest vlastně týž Kříž, avšak kladou jej na ramena, na srdce Chudého.

52 Zapřeli by ho, kdyby ho museli nésti



sami. Na onom místě klaní se mu a „Pot Ježíšův teče až k zemi v krůpějích krvavých“ ...

— *Non fecitaliter omninationi*. Sám jsi to pravil, Pane! Jsme národem privilegovaným, stádem vyvoleným. K vůli nám jsi zemřel, a na nás jest dopřátí si života. Kdysi bylo třeba mučedníků a kajících, bychom byli usazeni do tohoto duchovního a hmotného pohodlí, které jest pravděpodobně zrcadlem Andělů. Co máme lepšího na práci, než býti šlechetnými a něžnými k sobě a radovati se z tvých darů, opovrhující, jak se sluší, prorocstvími nebo pohrůžkami, neschválenými našimi pastýři?

Samozřejmě Naše Paní La Saletteská neřekla nic a nemá, co by řekla takovým křesťanům.

Bude tedy nutno, aby Matka Boží nadarmo procházela se po horách? Řeč La Saletteská jest nejbolestnější úpění, zaslechnuté od *Consummatum*. Kdo by se odvážil říci, že Panna jest „blažená“, když vidí téci marně Krev svého Syna po tolik věkův, a kde jest Serafin, který by vymezil tuto muku?



VII

VŠEOBECNÉ ZAMÍTNUTÍ POKÁNÍ. «...POHLEĎ / MELANIE / CO UČINILI Z NAŠÍ POUŠTĚ!...
RIDEBO ET SUBSANNABO.»

M

isto, po němž šlapeš, jest země svatá“, bylo řečeno Mojžíšovi na Horebu, „hoře Boží“. Našel jsem toto Slovo na zdech hostince La Saletty. Zajisté jest tam na svém místě, avšak bylo by třeba celého Textu: „*Solve calceamentum de pedibus tuis, Sezuj se.*“

Nepřišel by již nikdo. Takové jest skutečné Pokání. Nejedná se pouze o nohy, a o jaké nohy! Jest nezbytno zouti si ducha a srdce. A hle, jak každý obrátí se na útěk! Domnělí missionáři a po nich



nynější obročníci se o to postarali. *Ne quid nimis!* Jen žádné přemrštěnosti. Daleci toho, by žádali příliš, s všemožným úsilím ducha přičinili se, by naprosto ničeho nežádali a výsledek překonal naděje.

„Pohrůžky v ústech Marie, tak dobré a tak něžné! pravila mi oněhdy jistá mladá matka; pohrůžky proti slabým nevinným a čistým dítkám! a pohrůžky smrti, smrti hrozná!... Nikoliv! nikoliv!... Maria jest matka, nemohla jich pronésti. Neumí než milovati, pomsta jí nepřisluší, a přála bych si spáliti stránku, kde se jí propůjčuje jazyk takovýto: **Dítka pod sedm let dostanou třesení a umíráti budou v náručí osob, které je budou chovati. Já věřiti takovému Zjevení!** opakovala, tisknouc své dítě k srdci, nikoliv, nikoliv, ubohé maličké! Nikdy se neoddám této pobožnosti; neboť vnuká děs a nikoliv lásku.“¹⁾

Tento cukr byl přimísen k octu a žluči Golgoty a Oceán Slzí Mariiných ztratil svou hořkost.

¹⁾ Echo de la Sainte Montagne, par Mlle des Brulais, Nantes, 1854.



Uskutečnění velmi snadné. Stačilo roztrhnouti Poselství, odloučiti, co jest podmíněčného od toho, co není podmíněčné, ku příkladu Řeč obecnou od Tajemství, svěřeného Melanii, by bylo uveřejněno o dvanáct let později. Nuže, rozdělení, toť smrt. Pokud tajemství nebylo uveřejněno, bylo možno předpokládati, že se dá srovnati se všemi sentimentálnostmi. Svolovali, aby existovalo. Když bylo známo, rozhodli se potlačit je, a protože bylo duší Poselství La Saletteského, bylo toto Poselství tak úplně zabito, jak jen může býti zabito, co jest od Boha. Kterak také přijati v XIX. nebo ve XX. století — byť to bylo od Marie! — jakýsi druh precizované Apokalypsy, jakési rozvedení neb odhalení dvacáté čtvrté kapitoly Isaiášovy: *Ecce Dominus dissipabit terram*. Tyto věci nejsou dovoleny ani Bohu, který uzavřel své Evangelium, není-liž pravda? a který *nesmí* přidati ani jotu k Zjevení, jehož skladiště má Církev v moci. To by přesahovalo příliš duše, a oba svědkové Královny Mučedníkův, oba pastýřové zvěděli to na vlastní útraty.



„Místo, na němž stojíš, země svatá jestif“. Slovo vtírající se! Jaké musely býti city Melaniiny, jakmile přišla opět na La Salettu, po kolika bolestných poutích! ve věku 71ti let, dne 19. září 1902., v padesátou šestou výročníci Zjevení? Zbývalo jí málo času k utrpení a jisté věci, jež snad neslyšeli lidé, byly jistě řečeny této dívce neobyčejné. Ze všech pórů její Hory, drahocennější než diamant, jistotně vystupoval hlas pro ni samotnou, Hlas neskonale sladký a úpějící:

— Popatř, Melanie, co učinili z naší pouště! Tehdy, vzpomínáš si na to, nebylo slyšeti než žalobný bekot stád a vzlykot vod. Já, Matka Boží, zplozená před pahrbky a studnicemi, stále jsem zde na tě čekala. Očekávala jsem také tvého malého společníka Maksimina, který se stal před dvacetisedmi lety mým společníkem v Ráji. Neboť vy jste byli pro mne, drahé dítky, celou lidskou rodinou. Vás jsem vyvolila, a nikoliv ostatní, byste byli notáři mé Závěť. Samotna mezi těmito horami, v susedství dobré bystřiny, poslouchala



mého Syna na národy. Ukázala jsem ti nesmírnost této trýzně, nad níž v úžasu budou Svátí po celou Věčnost. Dáti takové Dítko za tak málo! Kdyby jsi věděla!... Po tolik věků viděla jsem odtud hroutiti se velký počet říší, z nichž některé si říkaly křesťanské a jež shnily ve smilstvech a krveprolitích. Sotva jeden člověk z tisíců někdy hnut byl k soucitu se svým Spasitelem. Od Východu k Západu rudá zeď zakrývá po více než tisíc let polovinu nebe. Pronásledování, války, otroctví, všechny biče Chtíčů a Pýchy! A to byla doba Světců!

Dnes jest doba vlažných a mdlých ďáblů, doba křesťanů bez víry, křesťanů laskavých, kteří mají synagogu v duchu a „masný krám“ v srdci. Jsou mezi nimi i takoví, kteří jsou ochotni proliti svou krev, avšak rozhodnutí velmi pevně nepřijati bídu a hanbu. Tihle jsou *heroičtí* a jest jich málo. Řekla jsem ti to, nejkrutějšími katany mého Syna byli vždy jeho přátelé, jeho bratři, jeho drahocenní údové, a nikdy Bůh nebyl lépe urážen než křesťany. Ty's to mnohokráte pravila, Melanie,



hle, 56 let, co **nemohu již udržeti Rámě svého Syna**. Udržela jsem je však, protože jsem Žena silná, ale *přestanu brzy*. Měl by si toho svět již povšimnouti. Musím býti dvakrát silnější, protože On spoléhá na mne. Jeho Srdce příliš sladké spoléhá na mne. Ví, že budu nesmířitelná, neukrotitelná: „*Maledictio matris eradicat fundamenta – In interitu vestro, ridebo et subsannabo*. Propuknu ve smích a budu se vám smáti, až budete ve smrtelných úzkostech“. Tato Slova přesně se naplní. Výsměch za výsměch. Dala jsem r. 1846. poslední výstrahu. Toť naděje a vůle Syna Božího, by byl *pomstěn* svou Matkou.





VIII

NEJSVĚTĚJŠÍ SRDCE KORU-
NOVANÉ TRNY. MARIA JEST
KRÁLOVSTVÍM OTCE.

Jeho Srdce příliš něžné“. Sám tak pravil. *Mitis Corde*. Božská přílišnost jako vždy. Řeklo by se, že se nemůže rozhodnouti k trestání. Maria nebyla by tu, než aby jeho Rámě zůstávalo nicméně zavěšeno, jeho Rámě drtící. Jistá slavná visionářka pravila, že svatý Josef měl srdce příliš útlocitné k tomu, by sneslo Umučení a že právě proto nebyl jeho svědkem. Jedině předtucha Velkého Pátku stačila, by mu připravila smrt soucitem. Něco takového jistě jest nevypravitelně v Bo-



hu. Bylo třeba sily Marie k velebení smířčí, a bude jí třeba k potrestání, protože Oběť, tak zdravá pro Lásku, zdá se neduživou pro Spravedlnost.

Jest nesnadno říci, jak pobožnostkářské citlivůstkářství snižuje Marii a ji zbavuje koruny. Zbožné křesťanky chtějí Královnu korunovanou růžemi, avšak nikoliv s trny. Pod tímto diademem naháněla by jim strach a hrůzu. To by neslušelo již genu krásy, který jí žalostné obraznosti přisuzují. A přece vznešená Liturgie, o níž nevědí, chce výslovně, by Spasitel byl korunován svou Matkou (Missa Spineæ Coronæ D. N. J. C. Introitus) a kdež pak jinde by mohla vzít tento diadém, ne-li na vlastní hlavě? Nebylo-liž třeba Ježíši Kristu nejskvělejší všech korun, a která jiná by byla hodna Krále, jejího Syna, než koruna Královny Matky?

Avšak mluvil jsem o Srdci, o tom Srdci „sladkém a pokorném“, které jest na oltářích a jemuž se klanějí všichni katolíci. Jestli to pobožnost Posledních Časů — byť by tyto poslední časy byly roky nebo



Srdcem, svým Srdcem, trny korunovaným. Neboť takové jest tajemství. Řeklo by se, že Tvář Mistra, která opájela Světce, mizela tou měrou, jak se zjevovalo jeho Srdce. A tu bylo záhodno, by znak jeho Království, podstatný to znak, který dostává od své Matky, sestoupil na jeho Srdce, a poněvadž to byla Koruna uzavřená, nad níž se zvédal Kříž, jak se sluší na Císaře, zároveň i Kříž sestoupil, zasazen jsa pro vždy do tohoto Srdce zžírajícího a zžíraného, které „bude vládnouti celou zemí, protože jest neskonale tiché“.

Takový jest obraz, který bylo nutno poskytnouti zbožnosti věřících, obraz vzhledu dětinského, jediný snesitelný, protože nechce býti než symbolický. Ošklivé sošky, představující Ježíše honosivého a plastického, „v oděvu z purpurového brokátu, pootevírající s nebeskou skromností svou hrud, a odestírající konečkem prstů jakési jeptišce z řádu Navštívení, pomouč-něné ekstází, ohromné zlaté srdce, z něhož šlehají plameny“ (LEON BLOY, *ZOUFALEC*, kap. XLVI.); tyto hanebné a znesvěcující obrazy jistotně odročí Obcování Sva-



tých, Odpuštění hříchů, Vzkříšení těla, Život věčný ...

Marně se bude hledati, zobrazení přesvatého Srdce není možno než v erbovním znaku nebo v pečetidlech. Bylo zjeveno Marketě Marii, že Ježiš chtěl své Srdce míti na korouhvích Francie a v *propasti* uprostřed květů liliových. Ludvík, tak zvaný Veliký, pohrdl tímto božským přáním, které nemohlo býti splněno až o dvě století později v nejhlubší temnotě, když po uprázdňení trůnu avšech divadel francouzské slávy jedno chudé kníže se objevilo a představilo (k tomu úkonu)... (Viz LEON BLOY, *SYN LUDVÍKA* XVI.)

Duchům vpravdě theologickým *novověká* pobožnost k Srdci Ježíšovu jest nejsilnějším důkazem, že Maria musí vše naplniti a že její chvíle nadešla. Když křesťani říkají tak tajemnou a tak nepochopitelnou modlitbu Páně, jak málo vědí nebo tuší, že *Adveniat Regnum tuum* hlásá tuto Máteř s přesností naprostou a volá ji tak silně, že tato tři slova konečně přimějí ji, by sestoupila celá v slzích. *Onať jest Královstvím Otce! ...*



Ach! jak nás prosí, bychom ji slyšeli! *Attendite et videte si est dolor sicut dolor meus*. Ví tak dobře, že vše jest ztraceno, jestli ji nebudeme poslouchati! Čekalo se na idevatenáctvěků. Volali ji ve všech zemích a ve všech jazycích, ráno a večer, miliardami úst. Apoštolové, Mučedníci, Vyznavači, Panny, Nevěstky, Vražedníci, Starci blízcí smrti a pramalouká Děťátka, která věděla nebo nevěděla, co říkala, prosili ji, aby přišla, a Ona konečně přišla, jako nešťastná, požadujíc Sedmý Den, který jí přísluší a který se jí nechce dáti.

Nejmenuje výslovně Srdce Ježíšovo, avšak jmenuje srdce Napoleona III., což jest neobyčejno a strašlivo. Kterak se chce, aby Maria pronesla slovo *srdce*, a niž by nebyla zaplavena, pohlcena Ona samotna a všichni světové tou propastí krve a ohně, již jest Srdce Kristovo: „A studnice z Domu Hospodinova vyjde, a zvlažovati bude proud *trní*“, jak prorožoval Joel (III, 18), 600 let před Umučením. — *Joel planus in principiis, in fine obscurior*, pravil svatý Jeroným, mluvě k lidem, kteří nemohli znáti Svatého Srdce. 65



Avšak co to slov, můj Bože! Což není Ona sama Srdcem Kristovým, proboděným Kopím a rozervaným Trny, mezi něž jest zasazen bláznovský Kříž? Čemu by se věřilo, kdyby se tomuhle nevěřilo? Jeden bod jest nesporný. Hyneme, že jsme ji neslyšeli.





IX

ZNÁMO TOBĚ / Ó PANÍ MOJE
PROKLANÁ / ŽE SI NEVÍM RA-
DY PŘI TOMTO DÍLE...

P

ožehnám domům, v nichž obraz mého Srdce bude vyvěšen a uctíván“. Takový jest slib. Nechť tato kniha, do níž skrývám svou myšlenku, jest tedy požehnána! Tato kniha plná touhy, by uctila Marii bolestnou :

— Známo tobě, Moje Paní Proklaná, že nevím si rady při tomto díle a že potřebuju podpory, bych mluvil vhodně o Tobě. Ty víš, ó probodené Srdce Císařovny všech světů, že bych rád přidal k Tvé Slávě rozpnutím myšlenky několika z mých



bratří. Avšak podnik přesahuje mou moc, a zdá se mi, že nemám co říci.

Hle, bude tomu brzy třicet let, co jsem opovážlivě se podjal této myšlénky. Ten z Tvých přátel, kterého jsi mi tehdy poslala, nemá již hlasu, by mne poučil. Očekává Vzkříšení na Tvém hřbitůvku na Hoře. Avšak pronásledovala jsi mne bez oddechu, nutíc mne mluvit o La Salettě, byť v jiných knihách, jež nebyly pro Tebe jedině, a konečně přivedla jsi až do mého ubohého doupěte jednoho ze svých nejtišších synů, jistého přepokorného učenice, který mi pravil vzkazem od Tebe, že dle pořádku přírody nemám již strávití velký počet roků na zemi, a že žádoucno, abych již se jednou, volky nevolky odhodlal.

Nuže, moje Panovnice, jestradno, abys učinila vše, neboť moje bezmocnost jest veliká, a ostatně ducha mého zatemňují mnohé věci, které nejsou svaté. Popatř, že jsi mi ve všeobecném, nebo bezmála všeobecném mlčení uložila, bych křičel proti nespravedlnosti nesmírné, a která



nosti celého lidu křesťanského, opovrhovateli Tvých Slzí a zpronevěřilému skladníku Tvých nejdrahocennějších výstrah. Prikazuješ mi, abych vypálil znamení jako psům, jež dlužno pobiti (*Videte canes, videte males operarios... FILIP. III, 2*), a to ožirajícím pastýřům Ezechielovým, zaměstnaným u dosti velkém počtu tím, že pasou sami sebe a že pozorně zatajují a skrývají Tvoje strašlivé Zjevení.

Kolik jiných věcí ještě! Kdybych mlčel, kdo uvede do cti Tvoje svědky! Tvoje pastoušky rozmilé, Tvoje plnomocníky vyvolené mezi miliardami a hanebně odvržené a potupené týmiž pastýři, kteří je udusili, jak jen mohli? Jestli já se dám zstrašiti, kde jest křesťan, který se odváží říci, že jest tuze pravdivo, že jsi přišla před šedesáti roky, bys nás zpravila plačíc o hroživé blízkosti Potopy, a že nikdo Tobě nechtěl věřiti? Jsi přece spasná Archa, s jejímž sestrojením se ani nikdo trápiti nemusel jako druhdy, a v níž s jistotou více než *osm* duší by mohlo býti zachráněno.... (*1 PETR. III, 20*).



Pohleď nyní, na ubohý nástroj, jímž jsem. Oběť jako Ty *spiknutí mlčení*, mám po dvacet let rty tolik uzamčeny visacím zámekem, že sotva mohu jísti. Jedině tímne slyší, kdož jsou těsně vedle mne a takřka srdce na srdci.

A byť bys mi propůjčila jazyk Jeremiášův, nebude co dělati, dokud neudělíš uši zástupům. Jsem jakýmsi hnisem v oku současníků. Nejmrzčejší nepřátelé Boží myslí, že mají právo mnou opovrhovati a zjevní přátelé téhož Boha jsou přátely mých nepřátel. Ty víš proč, Ty, která jsi porodila Absolutno, aby je lidé uvrhli na kříž. Avšak stal bych se vyslancem pověřeným, kdybych rázem nabyl moci, proměňovati vody v krev, o což Tě prosím přepokorně.

Budu tedy poslušen, jist jsa, že mi bude vloženo v ústa, co třeba říci, doufaje od Tebe, ó Maria, ani nevím jakou sílu zářnou a dovršenou pro zbytek mých dnů touto zdrcující ctí.





X

NAPOLEON III. PROHLAŠUJE MELANII VÁLKU.

N

echť (Pius IX.) nedůvěřuje Napoleonovi: jeho srdce jest dvojité; a když bude chtíti býti zároveň papežem a císařem, brzo Bůh vzdálí se od něho; onť jest tím orlem, jenž chtěje se stále výš a výše vznášeti, padne na meč, jehož chtěl použíti, by si zavázal národy k svému vyvýšení. ¹⁾

Takový jest osmý paragraf Tajemství Melaniina, svěřeného Matkou Boží této pasačce 19. září 1846. s výzvou, by je uveřejnila o dvanáct let později. Zatím toto

¹⁾ Čtyři poslední slova jakoby byla chybné a nejasné vazby. O důvod více, zdá se, by byla ctěna.



Tajemství, napsané rukou Melaniinou z rozkazu jejího biskupa, by bylo sděleno samému Papeži, bylo doneseno do Říma r. 1851. dvěma ctihodnými kněžími, kteří je svěřili v obalu zapečetěném Svrchovanému Veleknězi zároveň s tajemstvím Maksiminovým, dodnes ještě neznámými.

Slušno upozorniti hned předem, že r. 1846. budoucí Napoleon III., na něhož nikdo nemyslel, byl zavřen v pevnosti Hamu a odsouzen k doživotnímu vězení. Ba i v červnu 1851. Převrat a Druhé Císařství byly ještě mezi věcmi, jež přísluší výhradně prorokům. Případ tak přesvědčující zasluhuje, by byl zaznamenán.

Pius IX. promluvil? Jsme nuceni věriti, že tak či onak se cosi prohleslo, protože Ludvík-Napoleon, stav se císařem „z milosti Boží a vůle národa“, pospíšil si vypovědět Melanii válku. Byl to jeden z jeho prvních činů, a jistotně z nejméně známých.

Ctihodný Mgr de Bruillard, biskup Grenobleský, který prohlásil Zázrak krátce před Převratem, žádal Napoleona v listopadu 1852., by mu dal nějakého ko-



adjutora, odvolávaje se na svůj pokročilý věk a své neduhy. Decenální prezident, který potřeboval sluhu, odepřel koadjutora, žádaje naprostého odstoupení, by mohl posaditi na stolicí Grenobleskou některého preláta k své libosti a nevěřícího v La Salettu, který by pohřbil zázrak. Tak stal se nástupcem svatého Hugona kněz Ginoulhiac z Montpellieru, generální vikář v arcibiskupství Aix-ském, bývalý profesor galikánské theologie.

„Mnoho věřících, praví Amedeus Nicolas (v *Obraně a vysvětlení Tajemství Melanie La Saletteské*, Nimes. 1881) polekalo se, když zvěděli, kdo se stal novým biskupem. Avšak Svatá Panna vyvolila preláta, který, obdařen mnohou zručností, bystrozrakem, důvtipem i opatrností, znající Řeč obecnou, nevědoucí o Tajemství, jež bylo postrachem Napoleonovi, mohl nejlépe uchovati pobožnost i svatyni, ujistí hlavu Státu, tvrdě jí pokud jen mohl, a zcela upřímně, že se nejedná v částech skrytých ani o něm, ani o jeho trůně. Prozřetelnost neplýtvá zázraky. By dospěla k svým cílům, nejčastěji používá lidí



nejprostřednějších, jejich povahy, jejich způsobu života, jejich předností i jejich vad. My myslíme, že bez povýšení na biskupskou stolicí Grenobleskou Mgr Ginouliaca, který byl takto galikán a líbil se také Vládě po této stránce, a bez božského zakročení, La Saletta byla by pronásledována astihána Císařem. Tato volba měla své závady; mnoho strastí a nezasloužených utrpení z ní oběma svědkům vplynulo, toť pravda; avšak zachránila to hlavní, totiž pobožnost, pouť, svatyni a horu.“

Zanedlouho však nový biskup ocitl se v krajní nesnázi. Tajemství, zvláště Melaniino, o němž se pravilo, že jest tak hrozivé, a jehož on ještě neznal, stavělo se mu v hltaně jako rybí kost, když měl mluvit k svému císaři veřejných posluhů. „Na štěstí však, pravil ve svém pastýřském listu ze dne 4. listopadu 1854., žijeme pod vládou, která jest dosti jista sama sebou, než aby se třásla před domnělými prorockými tajemstvími, sdělenými dítěti...“ „Žijeme pod knížetem, jemuž se lest protiví“, pravil již Molière. Napoleon III., málo jsa



ujištěn, chtěl zavřít svatyni, i bylo třeba zakročení Jules Favre-a, tehdy velmi obávaného, který projevil úmysl, že zatáhne záležitost tu před Sbor zákonodárný interpelací, by se vláda vzdala pronásledování La Saletty. Pokud se Ginouhiaca týká, ten, přesycený tolika dojmy, znepokojený, že cítil, jak třese se mu v ruce drahocená berla biskupská, rozhodnul se udělati tomu konec odstraněním svědkův Mariiných, „obou dítek nevědomých a hrubých“, „chatrných nástrojů“, kteří působili tolik nesnází jeho Milosti. Nejjistější by bylo zabiti je, avšak bylo příliš diváků, příliš očí otevřených. Bylo třeba *prostředku* neméně biskupského, než byl prostředek Kaifášův. Postrašná Melanie byla vypuzena do Anglie ku konci září 1854.; zneužití to autority, čin hrubě nespravedlivý u vrchní hlavy Církve, který neopomenuli představití jakožto výbornou přízeň, o níž se oběť sama ucházela, jakožto dojemný účinek pastýřské dobrotivosti, která zabíhá až k slabosti.

Roku následujícího tento biskup odstrašující nebál se tvrditi, i na Hoře, 75



že „poslání dítek bylo *skončeno* odevzdáním jejich Tajemství Papeži, že *nic* je nepoutá již k Zázraku; že jejich skutky a jejich slova od 18. června 1851. jsou úplně *lhostejna*; že mohly se vzdáliti, rozptýliti se světem, ZPRONEVĚŘITI se veliké milosti, aniž by případ Zjevení byl tím ořesen.“ Za jakoukoliv cenu jen o to se jednalo, jak zlehčiti oba Svědky.





XI

BLUDNÝ ŽIVOT PASAČKY.
KARDINÁL PERRAUD, NÁ-
STUPCE TALLEYRANDŮV. VÁ-
LEČNÁ KOŘIST.

P

roč jsi smutna duše moje, a proč mne zarmucuješ?“ Bylo však přece nutno, by přednášel tuto liturgickou otázku žalostný ten biskup, dříve než vstupoval k oltáři zítřejšího jitra a po všechna jitra, která sledovala, až do konce svého života! A když nadešla hodina smrti, strašlivá nebo líbezná ta hodina *odporoučení duše*, nebylo mu možno ani *mysliti* s přistojícími agonie na rituelní slova, která otvírají bránu blaženou: *Viam mandatorum tuorum cucurri*. Nemohl to, pro-



tože řeknuv svaté dívce: „Blázníte!“ bylo podle spravedlnosti, aby zemřel zbaven rozumu.

Jednoho dne bude uveřejněna k úžasu a hrůze velkého počtu monografie o trestech, jež uvaleny byly na církevní pronásledovatele nebo rouhače La Saletty. Výčet jich jest již dlouhý.

Melanie neměla již poznati odpočinku. Po šestiletém pobytu na Karmelu v Darlingtonu, návrat do Francie a příchod do Marseille dne 28. září 1860.¹⁾ V Marseilli vstoupila do kteréhos kláštera, by tam vyučovala abecedě pramalé dívky. — Poslána byla na ostrovy Jonské, na Ce-

¹⁾ Tam byla zbavena slibů *nikoliv slavných*, jež složila v únoru 1856. na Karmelu v Anglii. S přivolením Pia IX. vskutku posláni, jež Svatá Panna jí svěřila na La Salettě, bránilo jí zůstatí v klášteře. Ba brzy přišla z Říma, kamž se obrátili o radu v její záležitosti, tato druhá odpověď: „*Skrejte ji, jak jen budete moci.*“ Bylo to z bázně před korunovaným *karbonarem*, člověkem „s dvojímsrdcem“, označeného takto samotnou Svatou Pannou své důvěrnici, s přesným rozkazem, by řekla Piu IX.: „Nechť nedůvěřuje Napoleonovi“ — což tato učinila v sepsání svého tajemství, které bylo doručeno Jeho Svatosti dne 18. června 1851., jak jsme již viděli. Císař nemohl strpěti Melanie, cítě se nepříznivě dotknut jejím *Poselstvím*. Také bylo tomuto pokynu ihned vyhověno.



falonii a Korfu r. 1861 a 1862. — Návrat do Marseille r. 1862., kde zůstává v jistém venkovském stavení až do r. 1867., pod správou Mgr Petagny, biskupa Kastellamareského, vyhnaného ze své diecese vpádem piemontským a trávícího léta svého vyhnanství v Marseilli. — Odjezd do Italie v červnu 1867, do Kastellamare nedaleko Neapole, kde pobyla 18 let, stále pod vedením Mgr Petagny, vrátivšího se do své diecese téhož roku, až do smrti tohoto důstojného a zbožného biskupa, a ještě déle. — Kolem 1885. návrat do Francie, se zvláštním povolením Lva XIII., by tam ošetřovala svou nemocnou matku, v Cannes a v Cannetu, až do její smrti, potom pobyt v Marseilli od 1890 až do 1892. — Návrat do Italie, kdež se ubytuje tentokráte v Galatině mezi Lecce a Otranto, by tam ztrávila několik let nedaleko svého bývalého ředitela Mgr Zoly, od 1892 až do 1897. — R. 1895. cesta do Francie v příležitosti rozhlášeného a pohoršlivého procesu, který ona přirozeně vyhrála proti Mgr Perraudovi, kardinálu-biskupu Autunskému, nástupci



nebožtíka Talleyranda, a k tomu akademikovi, který prokázal pasačce čest a obral ji ve prospěch svých biskupských důchodův o odkaz, důležitý pro ni, pořízený pro Apoštoly Posledních Dob. V odkazu tom byl obsažen veřejný škapulíř, jež kardinál stihl interdiktem.¹⁾ Při tom opětné urážky, záplava sviňstev. Lehkomyslnost, kacířství, šejdířství, bláznovství, posedlost! Takové byly příjemnůstky *dobrého tisku*. — Od 14. září 1897. až do října 1898. v Mesině, v Ústavu *Dívek*, řečených *božské Horlivosti Srdce Ježíšova*, by tam vedla mladá chovanky v roku noviciátním. — Odtud do Monkalieri. — Potom nový a poslední návrat do Francie, kde ztráví 5 let, od r. 1899. až do 1904., v Saint-Pourçain, Diou, Cusset (Allier) a Argoeuvres (Somme). Dvakrát se ubírá na La Salettu: 18. září 1902., by tam ztrávila padesátou šestou výroční Zjevení, a posledníkráte dne 28. června 1903. Přijala svátost Posledního Pomazání v Diou, v

¹⁾ Doklady, vztahující se k této hanebné záležitosti byly uveřejněny r. 1898. u vydavatele Chamuela v Paříži, *Melanie, Pasačka La Saletteská a kardinál Per-*



době vážné nemoci, která neměla následku, dne 26. ledna 1903. — Konečně v polovicir. 1904. opouští navždy svou rodnou zemi, by se ubytovala v krajině Bari v Itálii, kde žila na zapřenou až do své smrti do polovice prosince, známá pouze svému biskupu, Mgr Cecchinimu, a jisté zbožné paní, siňoře Gianuzzi. Její poslední přijímání dne 14. prosince v katedrále Altamurské jest její poslední Posilou.

Toto ustavičné bloudění, toto nepřetržité stěhování, vyžadované nepřátelstvím bez milosti, — příznivé ostatně k naplnění jejího poslání, — bylo obráceno proti ní, zařaděno do tuláctví v nejhorším smyslu slova, vykládáno způsobem nejnižším a nejzáštiplnějším. Málo světicím bylo tolik na cti utrháno.

„Zemru v Itálii,“ pravila v Diou, méně než dvě leta před svou smrtí, „— v zemi, kterou neznám, — v níž neznám nikoho, — v zemi skoro divoké, — avšak kde milují dobrotivého Boha, — budu samotna, — jistého krásného jitra uvidí moje vnitřní okenice zavřeny, — násilím otevrou dvéře, — a naleznou mne mrtvou.“ Toto pro-



roctví se uskutečnilo doslovně ve všech podrobnostech.

Melanie obývala v Altamuře malý domek „za hradbami“. Byla v něm samotna od krátké doby; a jediný z diecese, Mgr Cecchini věděl, kdo byla světice, nad níž mu byla svěřena ochrana. Každého rána odebrala se do kathedrály, byla přítomna Svaté Oběti, přijímala a šla potom na biskupství vzít si trošku kávy bez chleba, potom se odebrala do své samoty. Byla to celá její strava na den. K polednímu Monsiňor, kterému se nenaskytla ještě příležitost, by vyzvěděl tento dar, žítí skoro bez potravy, dával jí donášeti některým domácím z biskupství oběd, který dávala chudým. Dne 15. prosince, nevida ji v kathedrále, znepokojil se a poslal k ní. Protože okenice byly zavřeny, a žádná odpověď se neozvala, rozhodl se zpravit o tom světskou vrchnost. Dvěře byly otevřeny a zbožná dívka nalezena mrtva na zemi. Byla úplně oděna, její šaty byly slušně urovnány; její páže zkříženy tvořily jakoby opěru jejímu čelu. Nebylo třeba než



Šest měsíců po smrti Melanie Mgr Cecchini dal otevřít její hrob a našel její svaté tělo bez poruchy. —

Neobyčejná krása tohoto života byla skrývána více než šedesát let s uměním vpravdě ďábelským a přeušlechtilá smrt nebyla známa. V oné době kdo ostatně myslil na Pastýřku? Sotvaže ji jmenovali na Hoře, litující, že se pomátla. Zabíjení bezvadné. Maksimin zemřel 1875. I on byl zneuctěn, velmi pečlivě a způsobem, který nezanechal nic žádoucího. Obou se dobře zbavili.

Od té doby pevně zakořeněná legenda o politováníhodné nehodnosti svědků sloužila celkem k Slávě Boha, neboť jest jeho obyčejem — není-liž pravda? — vyvoditi dobro ze zla, a použití nástrojů nejopovrženějších. Výmluvnost seminaristů mohla si vyhoditi z kopýtka. Nepřezkoumatelná ta lež byla přijata všemi křesťany, ať kněžími nebo lajky, nenapravitelně oklamánými. Tajemství stalo se nebezpečným nebo směšným blouzněním, a zase jednou starý Had triumfoval nad Nohou Panenskou...!



Apřece *Deus non irridetur*, Bůh nebývá posmíván. Melanie zemřela ráno v oktávě Neposkvrněného Početí, a den před tím onoho roku v rozličných diecésích slavilo se *Zjevení Zázračné Medaille*, slavnost dnes odkázaná na 27. listopad. Liturgická upomínka na Draka, pronásledujícího marně Ženu s křídly orlími, která prchala před ním do pouště; a pro kterou jinou než pro tuto umírající opuštěnou Církev pěla věštecká ta osudná slova: „POSUIT IN EA VERBA SIGNORUM SUORUM ET PRODIGIORUM SUORUM INTERRA“. (*Manifestatio Immaculatae V. M. a Sacro Numismate. Graduale. MISSALE ROMANUM.*)

Tři léta uplynula. Poselkyně pohřbená neprochází již světem. Jest nepohnutelná a neporušena v hrobě, který národové budou někdy navštěvovati. Avšak proroctví, jež přinesla, sleduje svůj běh jako proud čím dál tím velebnější, čím dál tím postrašnější. Slyšíme ho již buráceti a nejneohroženější počínají z něho míti strach.





XII

KNĚŽÍ A TAJEMSTVÍ MELANIINO.

Kdyby nebylo bývalo než Napoleona III., spiknutí mlčení nebylo by ho přežilo ani o třicet let. Ba i podivná slabost lidská, která přeměňuje v návyk pocítování nejzapomenutějších křivd; vše, co mohlo před katastrofou r. 1870. stavěti se ještě na odpor La Salettě a jejím Svědkům, bylo by se dávno otupilo a přežilo; pouze energie mízy katolické čím dál tím více drtila by a rozmýlala každou vesnou tu zeď. Avšak nepřipouštělo se, jakožto nesnesitelné, za žádnou cenu se nechtělo toto:



Kněží, sluhové mého Syna, kněží svým špatným životem, veškerou svou neuctivostí a svou nenábožností i bezbožností v slavení svatých tajemství, svou láskou k penězům, svou láskou k poctám a rozkošem, kněží stali se STOKAMI NEČISTOTY. Ano, kněží volají po pomstě a pomsta jest zavěšena nad jejich hlavami. Běda kněžím a osobám Bohu zasvěceným, které svou zpronevěrou a svým špatným životem křížují znovu mého Syna! Hříchové osob Bohu zasvěcených křičí k Nebi a pomstu svolávají; a hle, kterak pomsta sedla si za jejich dveře, neboť nelze již nikoho nalézt, jenž by snažně prosil za milosrdenství a odpuštění pro národy; NENÍ JIŽ DUŠÍ ŠLECHETNÝCH; není již nikoho, kdo by byl hoden obětovati Beránka bez poskvrny Věčnému ve prospěch světa. ¹⁾

Nolite tangere Christos meos . . . Qui vos audit, me audit: et qui vos spernit, me spernit. „Slyšíš to, ó Matko Slova, to na Tebe se vztahuje. Opovážila jsi se dotknouti kněžstva. Mohlo by se mysliti, že máš k tomu právo, jsouc jeho Královnou, Re-

¹⁾ Tajemství Melaniino, 2. odstavec. „Jest to pozoruhodno, uvedl před 30ti lety Amedeus Nicolas, že žádná ženská řehole se neozvala. Jedině kněží světští



gina cleri, avšak na tom pranic nezáleží, a teď vidíš svůj trest: Rozhodujeme, abys mluvila nadarmo.

„Nechtějí zpytovati své svědomí,“ pravila Melanie. „*Tu es ille vir, tu fecisti hanc rem abscondite!*“, praví Duch Svatý. Tys vinen! praví svědomí. Nechť zločin spáchaný jest jakýkoliv, nechť na kterémkoliv místě světa, tohoto slova dá se správně a přísně použiti na každého z nás. Svátí tomu vždy takto rozuměli. A protože kněží jsou blíže Bohu a proto zodpovědnější, jest přirozeno, že jsou prvně zasáhnutí.

— „Jste světlo světa!“ pravil jim Mistr a Pán. Nebude nikdy tvrzení jistějšího. Avšak víme, že nejčistší plamen pozemský, postavený na slunce, vrhá stín. Právě tak jestli Světlo Boží zvedne se zasvětlem světa, povstane ihned stín černý, lepkavý, sazo vitý, nejneproniknutelnější neprůhlednosti. Takové pocity má míti pokorný kněz, který *zpytuje své svědomí*. Kterak tedy mohl by se jítřiti nebo žasnouti nad řízností jistých slov?

Ostatně, kam pak s tím! Slovo Boha jest podstatou nesporné, nevyvrati-



telné, definitivní. Člověk jest nucen přijati je úplně nebo se prohlásiti odpadlíkem. Nuže, slovo Marie, toť Slovo Boha, právě tak na La Salettě jako v Evangeliu. Jestli praví, že jsme „psi“, tu Moudrost věčná to praví. Zráčí-li se jí připojiti, že kněží jsou „stokami nečistoty“, není, co by se dalo lepšího udělat, než věriti, že tomu tak jest, a to spřepokorným díkůčiněním za dobrodiní tak drahocenného objevu a aniž bychom pomýšleli minutu na sofistická *rozlišování*. Toto slovo ví, co praví, ví to nekonečně a my lidé, my nevíme ani, co myslíme.

Mluvili o „hyperbolických výrazech“, chtěli zachrániti Tajemství, vysvětlujíce, že slovo *stoka* nemělo smyslu absolutního, jakoby Bůh nemluvil vždycky **ABSOLUTNĚ**. Zpronevěra, špatný život, neuctivost, bezbožnost, láska k penězům, k cti a k zábavám. Celkem: stoka nečistoty. Co mysliti o knězi, který by řekl: „To nepatří mně?“ Svatý František Saleský, svatý Filip Nerejský, svatý Vincenc Paulánský, farář z Arsu, padesát tisíc jiných, aniž bychom šli až k Mučedníkům, byli by bývali



divo! jak naše Panovnice mne zná a kterak jest bez užitku moje pokrytství všech okamžiků! „Avšakhle! **Není již duší šlechtých.** Pravdou přesnou, již nepopře nikdy člověk, odhodlaný dáti svůj život pro Boha, jest to, že každý kněz, který se nesnaží po Svatosti, jest skutečně, přísně, naprosto, Jidáš a výkal.

Právě jsem uvedl dva Teksty, první ze žalmu 104: *Nolite tangere*... Nedotýkejte se pomazaných mých“, bych ukázal dobrou stránku, již možno z nich vyvoditi. Druhá polovice téhož verše zdá se ohromující odpovědí Marie: „...*et in prophetis meis nolite malignari*— a nenakládejte zle s mými proroky“. Ti z pronásledovatelů Melanie a Maksimina, kteří „nedostali duše zcela nadarmo“, mnohdy jistě se třesou, čtouce tato slova ve svých brevířích. A pokud se týká evangelického Výroku: „Kdo vás slyší, mne slyší, atd.“, nevidí-liž se, že přísluší svrchovaně Naší Paní La Saletteské? „Učiňte vše, co vám řekne“, pravila na svatbě v Káni Matka Ježíšova. „Kdo Tebe slyší, Mne slyší, a kdo Tebou pohrdá, Mnou pohrdá“, odpovídá jí



její Syn, devatenáct století později, slyše
ji plakati na hoře.





XIII

NESMÍRNÁ DŮSTOJNOST MARIE.

N

epochopení Události La Saletteské jest přirozeným následkem nepochopení nebo nevědění Výsad — ostatně neskonalé nevysvětlitelných — Marie. Abychom nemluvili než o jejím Neposkvrněném Početí, které jest strašlivým tajemstvím, dlužno upozorniti, že v Lurdech neřekla: „Jsem počata bez hříchu“, nýbrž: „*Jsem Neposkvrněné Početí*“. To jakoby hora řekla: „Jsem Vyvýšenost“. Maria samojediná má právo mluviti o Sobě *absolutně*, jako Ježíš mluví sám o Sobě, když praví: „Jsem Světlo, Pravda, Život“.



„Oděv Slunce“, o němž zmínka v Apokalyipse, jest jejím oděvem Absolutna. Jest tak blízko Bohu a tak daleko od ostatních tvorů, že jest třeba úsilí Rozumu k rozeznání. Ba odvažuju se říci, vydávaje se v nebezpečí, že sám se připravím o schopnost rozeznávací, že čím více Rozum a Víra rostou, tím více roste Matka Boží a že se stáváme čím dál tím méně schopni ji *rozlišiti*.

Ah! vím, jak tato slova jsou chatrná! Honosí se aspoň tím, že jsou shodna s chatrností a bídou myšlenky. Ba sám anděl, kdyby nám bylo možno slyšeti jeho latinu, aniž bychom byli ohromeni láskou od první slabiky; kterak by vysvětlil, že lze pochopiti Marii, i když se nepochopí sama Trojice, a že možno rozeznati ji ještě poněkud v oslnění veliké Temnoty?

Mluví Ona na La Salettě *v první osobě*, jak Bůh sám může mluvit. Na to se již mnohokrát upozornilo. Lidé velmi silní přiskočili, by podepřeli zdi Církve, jež tento jazyk měl bezpochyby strhnouti k zemi; by se vysvětlilo — oh! jak slabě! —

92 že všichni kanoničtí proroci se takto



vyjadřovali, a že v tomto případě jejich podivuhodná Královna není jak oni než hlásnicí, *nic více*. Nikomu nenapadlo tázati se, kterak Matka Boží by se mohla jinak vyjádřiti. V Řeči obecné stále Jméno jejího Syna doprovází výčitky a hrozby. Jest nám tak ukázáno, že mluví především a jedině v hodnosti Matky Boží, absolutní Panovnice, a to do té míry, že tento Syn, který jest i Jejím Stvořitelem, jakoby nic nemohl bez jejího dovolení. Zkuste to a nahraďte První Osobu Třetí, čtěte ku příkladu: „*Bůh* vám dal šest dní k práci, vyhradil si sedmý, a toho se *mu* nechce dopřáti.“ Ihned se to zvrhuje v napomínání lecjakého kazatele, a to, co tvoří význačný ráz této slavné Řeči, která podivem naplnila tolik duší, totiž svrchovaná Autorita, zaniká.

Samo sebou se rozumí, že Maria není Bůh, ačkoliv Matkou Boží. Přece však nic nemůže vyjádřiti její důstojnost. Theologicky jest tak nemožno uctíti ji, jako přepjati kultůcty, který jí přísluší. Sláva Marie a její ekumenická výtečnost vzdorují Hyperbole. Ona jest tím Ohněm Šalo-



mounovým, který nepraví nikdy: „Dosti toho!“ Jest Rájem pozemským a nebeským Jerusalémem. Jest Ta, které Bůh vše dal. Budete-li přemýšleti o její Kráse, dopustíte se posměchu, řeknete-li, že Ona jest Krása, protože předstihuje nekonečně tuto chválu. Budete-li chtíti velebiti její Sílu a její Moc, nebudete moci nic lepšího učiniti než uznati, že Ona jest opravdu poslední z bytostí, protože mohla splniti ten nepředstavitelný zázrak, že ponížila se mnohem níže než všechny propasti, před nimiž byla počata. Přejete-li si zemřítí, všichni umírající dobré vůle jsou v jejím Náručí. Přejete-li si narodit se, Mléčná Dráha vytryskne z jejích Prsů, by vás kojila. Nechť jsi sebe více básníkem, schopným, smím-li tak říci, úžas vzbuditi i u nevinného Párku pod platany Ráje, vyhlížel bys jako prodavač na falešnou váhu nejsmrduťejších hmot, podobal bys se negrovi nebo některému domácímú pánovi nešťastných, kdybys se pokusil, — byť s pláčem a na obou kolenách! — kdybys pouze snil o tom, kterak říci slovíčko o její

94 Čistotě, před níž krůpějky rosy, za-



věšené letního jitra na stříbrných opálových třásních rozmilých pavučin lesů, podobají se potu zatracenců nejhlubšího pekla.

Marně budete se modliti, marně něco dělati, nikdy nebudete moci odměniti muka, která jsem za vás podstoupila.

Byť by Církev bojující trvala ještě deset tisíc let, a byť by slavila sto koncilů, z nichž každý připojil by neocenitelný drahokam k okrase této královny, nepřičinilo by to tolik k její skvělosti než toto svědectví Její o Sobě v poušti, v přítomnosti obou dítek ubožátek.





XIV

TOTOŽNOST ŘEČI OBECNÉ A TAJEMSTVÍ MELANIINA. NÁ- ŘEK EVY.

Slovo Mariino, stále totožné se Slovem Ducha Svatého, kterého Církev jmenuje jejím Chotěm a který ji proniká nevýslovně, jest vždycky z *podstaty* ve spodobeních a parabolách. Jest zvláště *opětovací*, protože Bůh mluví stále totéž a nemluví než o Sobě, jak jsem na to již jinde upozornil. Následovně bylo třeba, by tajemství bylo totožno s Řečí obecnou a právě tím projevuje se jejich společný původ. Nehodlám je vykládati. Jiní se o to pokusili s větším nebo menším štěstím. Avšak právě proto, že božské Slovo



jest neproměnně spodobovací neb obrazné, proroctví jsou nepověřitelná z tohoto břehu života, protože i jejich naplnění není než jiným předobrazem budoucnosti. V tomto smyslu, jakož i ve všech smyslech kterýkoliv prorok vždycky mluví. *Defunctus adhuc loquitur.*

Když hrozby Tajemství La Saletteského, takové jako pád Napoleona III., splnily se viditelně, můžeme býti jisti, že tato pohroma jest sama předobrazem nějakého jiného velkého potrestání, jehož nikdo se nemůže dohadnouti. Ba odvážím se říci, že tato hrozba není cizí kolosálnímu pádu prvního Napoleona, neboť proroctva nepřísluší trvání, právě tak jako nepřísluší prostoru, a jaká to slavnost pro myšlení, cítiti, ana se vlní ve středu časů, odkudž paprskují na *všechny* doby a na všechny světy.

Tudíž nutná totožnost veřejné Řeči a Tajemství. Když Maria praví Pastevcům: **Neviděli jste obilí zkažené, moje dítky?** ihned živě se vybavuje v mé paměti celý odstavec o kněžích a osobách, zasvěcených



ných výše. Táž poznámka pro hrozny, jež hnijí. Vždyť Chléb a Víno jsou takového významu v Oběti!

Zemčata se budou nadále kaziti a o Vánocích už jich nebude. Kdosi mi pravil: „Zemčata to jsou *mrtví* a Vánoce, toť příští Boha“. Nuže, nikdy od velikých proroků hebrejských nebylo oznámeno tolik vražed, hrozných bičů, morů a hladů; nikdy tak jako v Tajemství obraznost nebyla zvána k podívané na zemi, pohlcující tak zázračná množství!

Nechť jest mi dovoleno uvésti tuto list naivně a obzvláště světlý, který mi byl napsán minulého roku jistou milovnicí Boha:

„Zdalo se mi, že jsem viděla jíti kolem mnoho lidí, jež jsem neznala. Vcházeli a vycházeli. Bylo to jakési veliké sem tam chození. Pojednou jistá žena přivábila mou pozornost; měla cosi, co mne neskonale dojímalo. Když všichni odešli, pravila mi tato podivná slova: „*Věř se omně, že jsem BEZ HŘÍCHU*, chci vypravovati svou minulost.“ Na to jala se zpívati nebo mluviti, neboť její slova byla jako bož-



ský zpěv, který mne pronikal bolestí. *Bylo to lkání Evy.* Probudila jsem se se srdcem krvácejícím, úplně pohroužená v propast bolesti a tážajíc se sebe: — Kde jsem? Jest to La Saletta, to Naše Paní La Saletteská ke mně mluvila, *to Eva pláče!* Potom Řeč La Saletteská znovu počala ve mně jako sama sebou. Smysl slov se mi jasně, snadně jsem luštila slova, jakobych k nim byla dostala klíč... Ze všeho toho zůstává mi málo v duchu, světlý ten stav se rozptýlil a již nemám než upomínku na jakousi věc božskou, která táhla kolem mne... Svou paží pravou Eva přibila Spasitele. — Svou paží levou hřeby mu vytáhla. — „Můj lid“, to celé pokolení lidské od počátku. — Eva to mluví, vrhajíc svůj pohled přes věky. — Právě *ji* oba těžké řetězy přetěžují...“

Co myslíte o tomto novém vzhledě Zá-
zraku La Saletteského, o tomto nadpřiro-
zeném rozpnutí našeho obzoru? *Mutans*
Evae nomen. To Maria k nám mluví a to
Eva k nám mluví. Jest to týž pramen ži-
vota, táž studnice pláčů a slzí. Právě proto
její oděv nebo zdání jejího oděvu, jest tak
neobyčejně symbolické.



Oh! ten oděv! Když jen si pomyslím na tak úplné nepochopení proslulého jistého spisovatele, o němž naši katolíci uvěřili, že jest vzácný, protože přišel k Církvi z místa velmi nízkého, a který pokusil se skoro ihned o zneuctění La Saletty, se-směšňuje její obrazy, jichž symbolismus mu unikal, hanobě svými adjektivy Horu samu, která hozdrtila svou velikostí! Tento ubožák, který se domníval, že miluje Marii, zemřel velmi krutě, několik let později, dle, jak se obávám, pohružky, připojené k strašnému Příkladu: *Honora Matrem ut sis longoevus super terram.*

Jest zapotřebí skoro zřící se smyslu slov, když jest řeč o takových předmětech. Nemožno již, ku příkladu, věděti, co jest to oděv. Sochař, který provedl skupiny La Saletteské, nechtěl býti než žákem obou dítek a proto jeho dílo má, myslím, celou cenu, již mohlo míti. Kterak však přeložiti do mramoru nebo do bronzu *oděv proroctví*, šat nebo tuniku Ducha Svatého? Neboť právě to mohli pastouškové viděti těma očima, jež jim byly na okamžik propůjčeny.



Pravili „Paní v ohni“. Byli by mohli Bosuet nebo svatý Augustin mluvit lépe? Nedlabe se z ohně, zvláště z ohně mimozemského. Tvář Paní a „myrhová kytička“ Šalomounova, zavěšená na jejím krku, živý Ukřížovaný na její hrudi, byli jakoby obklopeni esenciálním ohněm, jemuž by se nevyrovnala intenzita všech vulkánů dohromady. Tedy ticho. Zlato, diamant, nejdrahocennější kameny, ba samo slunce objevily se těmto dvěma dítkám jako z bláta.





XV

PRONÁSLEDOVÁNÍ Mgr-em FAVOU. ZLOČINNÁ NEPO- SLUŠNOST, NEVĚRNOST MISI- ONÁŘŮ.

T

o, že není po šedesáti letech Řád Apoštolů Posledních Časů, jest nekonečně žalostným účinkem neslýchané neposlušnosti nejen Svaté Panně, která požadovala své řehole, avšak Lvu XVIII., který naporučil výslovně Mgr Favovi, biskupu Grenobleskému: „*vziti Řeholi, udělenou Přesvatou Pannou Melanii, by se uložila Řeholníkům a Jeptiškám, které jsou na Hoře La Saletteské.*“ A Melanie, přijatá v soukromé audienci dne zítřejšího, k své útěše slyšela několikráte od



Svatého Otce: „Půjdete na Horu s řeholí, kterou vám dala Přesvatá Panna. Uložíte ji Řeholníkům a Jeptiškám.“ To se událo dne 3. prosince 1878.

„Kterak to, že nic nebylo učiněno?“ psala sedmnáct let později. — „Kdosi, jehož jsem znala, kdyby na svém smrtelném loži v onu hodinu svrchovanou, kdy se praví s bohem všem místům, všem pozemským zájmům, a kdy oči nepozorují než Soudce, zpytatele srdcí, mohl by nám to říci, dříve než dostalo se mu vidění do onoho světa. A mohl by nám také říci, proč rozkazy Svátého Otce nebyly provedeny“. Tento *kdosi*, bychom správně mluvili, neměl *smrtelného lože*. Jednoho jitra byl nalezen mrtev na podlaze, — jako později Melanie — avšak v opak svaté dívky, obnažený, s pažema skroucenýma, s pěstmi zaťatými, s obličejem, s *očima*, vyjadřujícíma hrůzu jakéhosi příšerného vidění. —

Ustavičné nepřátelství Mgr Favy, jinak činné než nepřátelství Mgr Ginoulhiaca, ačkoliv nebyl pobádán žádným císařem, 104 podobá se jakémusi případu ďábel-



ské posedlosti. Tento nepochopitelný velekněz, stále provázený svým nástrojem nespravedlnosti, Otcem Berthierem, ze řádu domnělých Missionářů La Salette-ských, šel svou oběť až do Říma — kdež žasl nad jeho vypínavostí Lev XIII., jenž neuměl ho oblomiti, — a až do nejzazšího koutu Itálie, kdež doufala nalézt útulek, necoufaje ani před takovou ohavností, jakou byl pokus, by ji podplatil *bankovkami*. — „Mám tady několik stových bankovek *na přilepšenou*“, odvážil se jí říci. Až do své děsné smrti nepřestal jednati proti ní a překážeti jejímu poslání všemi představitelnými prostředky.

Psala 3. ledna 1880: „...Není to nic nového, že Mgr Fava neráčí vstoupiti do mých náhledů, které jsou zcela opačny jeho názorům. Mými záměry bylo učiniti z Hory La Saletteské novou Kalvarii odpykání, zadostučinění, obětování se, modlitby a pokání pro spásu mé drahé Francie a celého světa. Přála jsem si, aby místo, na němž Maria Neposkvrněná prolila tolik slzí, bylo místem svatým, vzorem, a by setam zachovával *přísně* svatý Zá-



kon Boha, *Zákon Neděle*, a by ani Otcové, ani Jeptišky neprovozovali žádného obchodu, *ponechávajice lidem světským péči o prodej předmětů zbožnosti*“.¹⁾

Jiný stesk ze dne 8. září 1895.: „... Jak jest to smutné, viděti toto svaté místo obývané *nevěřícími!* Od počátku těšila jsem se při myšlénce, že tato Hora, kde Maria prolévala slzy, bude jednoho dne obydlena dušemi, vzory to přísného zachovávání zákona Božího, dušemi pokornými, milosrdnými, oddanými a horlivými; že toto svaté místo stane se a bude ohniskem *pokání*, odpykání a ustavičné modlitby pro potřeby Církve a obrácení hříšníků!... Byla jsem zklamána; nehněvám se na ně; ničeho nepochopili z milosrdného Zjevení; nemají řeholního a apoštolského povolání; jsou to údové vymknutí. Kéž Bůh je osvítil!“

Přítomnost domnělých Missionářů, usídlených a kvetoucích půl století na její Hoře, křížovala ji. „...Právě bývalí missionáři“, psala 29. prosince 1903. „zničili

¹⁾ *Naše Pani La Saletteská a oba Vyvolení*. 160 listů



poutní místo; to oni, běda! odvážili se Naši Paní La Saletteskou koruny zbaviti;¹⁾ to oni, spoluvinníci Mgr Favy, odepřeli, proti rozkazu Papežovu, přijati Řeholi Matky Boží; to oni potupili tak dobrého a tak pokorného Maksimina, odepřevše mu i kousek chleba!...“ Roku 1901. tážali se Melanie ve své sakristii: „Co že se zas brzy přihodí?“ „Madona, odvětila ona, v brzku vás *vymete*“. Již Maksimin, krátce před svou smrtí, jež nadešla 1. března 1875., pravil mluvě o nich: „Sestoupí s Hory a nani nevystoupí“. Rozhodně oba Pasterenci byli lépe zpraveni o budoucnosti než tak zvaní řeholníci, ku př. P. Berthier, řkoucí: „Ostatně, my jsme vlastníky míst Zjevení. Koupili jsme je notářským spisem v dobré a patřičné formě: *nikdo nemůže nás vypuditi*.“ Úctyhodné vymetení! „Co se mohlo státi v milosrdenství — pravila ještě Melanie — stane se na troškách“.

¹⁾ Vypuzení ze Svaté Hory, bývalí Misionáři vzali s sebou pokladnu, posvátné nádoby, pokryté drahokamy, a ke všemu i DIADÉM SVATĚPANNY!!! Bylo třeba obrátiti se na Papeže, by vrátili tyto poklady Poutnímu Místu.



Bolest nad tímto znesvěcením byla jí mučednictvím. Její podivuhodná korespondence jest jí plná a možno dobře říci, že v ní zemřela, před tím ustavičně v ní živiši. Nemohla padnouti na kolena, mluvit k Bohu, mluvit klidem, aniž by tento osten neprobodl jí srdce. „Ti, kteří dusí pravdu... Hmotařství zatemňuje jejich mysl... Jsem rozhořčena proti duchu lži Otců La Saletteských... Děsí se Tajemství, jež nazvedá závoje... Nešťastní řeholníci, kteří nejsou věrni! úpěla; oh; kolik jich přijde k strašlivému Soudu Božím, s rukama prázdnýma a se srdcem prázdným, avšak s očima plnýma, plnýma žádosti po státcích země a prázdnýma dobrých skutků! Modleme se, modleme se... Naše ubohá Francie jest tuze nešťastna a tuze nemocna; avšak neuráží nejvíce Velebnost Boží osobnosti, které ničemu nevěří; ty, příslušejíce demonovi, činí díla demonova. Duše křesťanské, Svícnové Církve, Sůl země, ti nekonají již své služby...

Božská Maria nemluvila, aby něčeho neřekla, ani aby její moudré výstrahy byly
[108] *pohřbeny... Výmluvy, jimiž se jisté*



osoby ohánějí, by nemusely věřit v Tajemství, nejsou než *obviněnými* proti nim. Aby se nemusel změnit život, jest snadnější říci, že se nevěří v Tajemství, nebo že jest přemrštěné, že zlo není tak veliké; že Přesvatá Panna nemohla si stěžovati na sůl země, atd., atd. Mně, nevědomé, by se měly ponechati taková rozumování! Avšak v ústech osob, byť jen poněkud učených, ne-li zbožných, zdají se mi hanebny. Co nám praví Písmo Svaté, Starý a Nový Zákon? Kterak mluví o knězi? . . . Kdo žádal ukřížování našeho sladkého Spasitele? . . . Kým počala kacířstva? . . . Čím byly r. 93. první osobnosti, jež souhlasily s odstraněním monarchie? atd., atd. A které osobnosti šly proti Neomylnosti Papežově? . . . Akdo pak hlasitě křičí dnes proti Tajemství Panny Marie? . . . Sůl země! . . .“¹⁾)



¹⁾ Naše Paní La Saletteská a její oba Vyvolení.



XVI

PROROCKÉ DARY MELANIINY.

Po tom, co se právě četlo, možno lehce pochopiti rozhořčenost zpupného davu církevníků i vážených, a zvláště vážených, avšak opovrhujících požadavky Svatosti nebo Heroismu.

Nebude nevhod připomenouti zde podivuhodnou větu filosofa Blanc de Saint-Bonneta: „Kněžstvo svaté zplozuje lid cnostný, kněžstvo cnostné zplozuje lid čestný, kněžstvo čestné zplozuje lid bezbožný“. Jsme dosud toliko u kněžstva čestného? Bylo možno tázati se tak r. 1789. Proč ne dnes? Zdá se mi, že po tolika milostech a tolika zločinech náhrdelník





kleteb musí býti neskonale skvělejší. Proč bychom nemohli býti již v čiročírém ďábelství? Jest velmi jisto, snadně a přímo dá se pozorovati, že jediné jméno, *nepravim* La Saletty, avšak Tajemství Melaniina nebo jednoduše jméno Melanie zcela krátké stačí ve Francii, by seminaristi a zakristie se zmítali, by byl z rovnováhy vyšinut velký počet biskupů. Zlíbilo se Marii, by k poděšení mocných pastýřů použila malé pasačky, zrovna jakoby byla bývala hafanem před velmi bázlivými vlky. *Et ridebit . . . Et subsannabit.*

Což tedy? Jest to velmi pravdivo, že jsme zavrženi? Kdyby se nejednalo než o nějaký podvod snadně nebo nesnadně dokazatelný, nebylo by tolik povyku. Avšak jest dokázáno neskonale a nepopěrně zázraky uzdravení, zázraky obrácení, zázraky proroctev, že Matka Boží, Matka Pravdy věčné mluvila svými Ústy, a právě to nemůže býti strpěno.¹⁾

¹⁾ Jest Evangelium uzavřeno nebo není? tázal se mne před více než 35ti lety jistý proslulý assumptionista, nepřítel proroctví a výjimečných osvícení. — Méně než vy, milý otče, odpověděl jsem mu. Nebylo to příliš duchaplné, avšak děláme, co můžeme, jsme-li vehnáni do



Poněvadž naši pastevci byli tak tvrdošijni ve svých svědectvích a protože nevědělo se, kterak i jim „olovem zaliti“ rty, nepostačovalo dáti do oběhu, že jsou duše ztracené, tisíckrát nehodné neslýchané milosti, které se jim dostalo, jejichž poslání ostatně bylo velmi skončeno Řečí veřejnou; bylo dlužno zvláště skryti, a to v téže době jako jejich ctnosti, jejich nadpřirozený dar *proroctví*, což bylo velmi nesnadno.

V březnu 1854, — prosím, byste si povšimnuli toho dáta — Melanie ohlašovala již Prušáky, označujíc je jich jménem, i požár Paříže. Vládu Napoleona III. zahrnovala třemi slovy: *Pokrytectví, Nevděk, Zrada*, a císař byl proti „pokrytec, taškář, nevděčnick, bídník, nestoudník, zrádce, pronásledovatel Církve a Papeže, s trůnu svrhující Boha, by korunoval demona!“ Nespokojena takovýmto jazykem, oddala se činům neobyčejně významným. Známo, že opustila klášter Prozřetelnosti v Corencu, r. 1854., by byla poslána do Anglie; nuže, po jejím odjezdu zpozorovali tato slova, jež byla vryla do dřeva své-



ho pultu pomocí nožíku: „PRUSOVÉ 1870“. Ještě v Corencu představená školy dala jí jednoho dne mapu Francie k studiu. Ubohé dítě jalo se plakati a *přeškrtno jedním tahem Elsasko a Lotrinsko*. Dne 28. listopadu 1870., po pohromách, psala své matce: „Již před 24ti lety jsem věděla, že tato válka přijde; před 22ti lety pravila jsem, že Napoleon jest podvodník, který zpusťoší naši ubohou Francii.“

V jiných podivuhodných listech vysvětluje, co nazývala svým „Viděním“¹⁾). Ho-

¹⁾ Kněz Felicien Bliard napsal: „Od Zjevení Pasačka stále uchovávala *jasné a rozlišující vidění* všech částí Tajemství, ačkoliv jest veliké rozsáhlosti a velmi složité; uchovávala *věrně v paměti všechna slova* Přesvaté Panny a *porozumění všeho, co slyšela*. V téže době, kdy Panna mluvila k malé Pasačce, tato byla pozdvižena k jakémusi vznešenému patření, v němž *viděla jasně vše*, co jí bylo řečeno. A po čtvrt století nic jí neuniklo, vše zůstalo věrně vryto do jejího ducha. Odtud ona tak jistá znalost, kterou se zdá míti o budoucnosti. V dlouhých rozpravách, které jsem s ní měl, byl jsem překvapen jasnovidností, přesností, neochvějnou pevností jejích myšlének. Převáděje ji k témuž předmětu, nalézal jsem ji stále podobnou, bezestínu rozpaků. Ostatně jest skoupá na slova a shledal jsem ji podivuhodnou jednoduchostí, prostosrdečností, přímostí a opatrností. Jakmile v našich rozpravách dotkl jsem se bodů, jež neměla ještě odhaliti, měl jsem příležitost obdivovati se jejímu mlčení nebo hbitosti, s jakou uměla se vytočiti jakékoliv

114 odpovědi.“



nosila se skutečně přítomným a všeobecným viděním věcí budoucích „a vše to v jediném slově, které splývá zertů Té, před níž třese se peklo, Panny Marie“ ... „Shledávám, že jest velmi nesnadno podati věc, která nemá srovnání... Když Svatá Panna ke mně mluvila, viděla jsem, jak se dalo, o čem mluvila; viděla jsem celý svět, viděla jsem oko Věčného; byl to obraz v dění; viděla jsem krev těch, kteří byli vydáni na smrtakrev mučedníků“ ... „*Svatá Panna V JEDNOM JEDINKÉM SLOVĚ může říci a dáti pochopiti, o čem by se mohlo psáti po sto let...* Pronášela všechna slova ať z Tajemství, ať z Řehole a mohla jsem se dohadnouti všeho nebo proniknouti vše, co zahrnovala. Veliký závoj byl pozdvižen, události se odhalovaly mým očím a mé obraznosti tou měrou, jak mluvila Maria, a přede mnou se rozvínovaly veliké prostory; viděla jsem změny země, a Bůh, nezměnitelný ve své slávě, patřil na Pannu, která se snížila, by mluvila ku dvěma tečkám.“ (Ona a Maksimin).¹⁾

¹⁾ *Naše Pani La Saletteská a její dva Vyvolení.* Korespondence Melaniina (160 listů) dodává této



R. 1871. psala Thiersovi, prosíc ho, za-
přísáhajíc ho, by odklidil sochu Voltai-
rovu, jehož přítomnost v Paříži byla v je-
jíchočích strašným nebezpečím pro celou
Francii. Dodala, že jestli vláda nenapo-
ručí, by byla příkázání Boží zachována,
tresty, které se již dostavily, nebudou ni-
čím v porovnání s těmi, jež přijdou. Mů-
žeme si představit, jakého přijetí se do-
stalo tomuto dopisu tímto osmdesátiletým
provazolezcem.



knize neobyčejného a nadpřirozeného zájmu. Působí
dojmem, jakobychom šťastně slezali Horu Proroků,
která jest „nad globem země“, dle Anny Kateřiny Em-
merichovy.



XVII

PROROCKÉ DARY MAKSIMI- NOVY.

Kterým člověkem bylo více opovrho-
váno než Maksiminem? I ti, kteří mu
byli zavázáni vším a kteří ho nechali
hynouti bídou ve svém sousedství, před-
stíraní Misionáři zneužili šeredně svého
kněžského vlivu, by zneuctili tohoto chu-
dého, který je zplodil, který je ošatila živil,
který jim dal své hory a své nebe a Ráj
v srdci, kdyby byli chtěli.¹⁾ Známo, že praví

¹⁾ Bývalý starosta z Corpsu p. Barbe má v ruce
směnku na 200 fr. (tuším), jež Maksimin si vypůjčil u Mis-
sionářů, by hladem nezemřel. Po smrti Maksiminově
vybavil ji, zaplatil, aby měl tento důkaz jejich tvrdosti
a jejich lakoty. P. Barbe, kterému jsem psal marně, bych
si zjednal fotografii toho dokumentu, žije ještě?



křesťané jsou nejodzbrojenější z lidí, poněvadž Milosrdenství a Pokora jim zbraňují, by se hájili. Melanie „dobrodruhyne“, Maksimin „ožrala“, nesejmutelná epitheta! Viděli se poutníci, kteří se strachovali o věčnou budoucnost tohoto Aleksisa v koutku domu jeho Matky.

Nuže, vizte svědectví Melaniino: „Dobrý a upřímný Maksimin! . . . Myslím, že mnoho trpěl a stále v mlčení; opravdu, hanbou se propadám, když vidím, kterak jsem vzdálena od jeho života, úplně skrytého v Bohu; a jestli dosáhnu té milosti a přijdu do nebe, nebudu se dotýkati ani kotníků jeho nohou. Často ho prosím, by mi vymohl onu ušlechtilost duše, která by mi byla tak prospěšnou . . . Děkuju vám velice za drahocenou podobiznu dobrého Maksimina, poznala jsem ho po jeho bezelstných a nevinných očích. Myslím vždy na něho a na vše, co vytrpěl s neobyčejnou trpělivostí, s oním velkým duchem víry, který mu dovoloval viděti Boha ve všem nebo nástroje Boží v osobách, jež ho trápily . . . “ *Virginitate clara floruit*, bylo



Profundis nad jeho hrobem, nemá toho zapotřebí; zpívejme *Gloria Patri* a *Te Deum*, přibude mu na slávě v nebi, kde přebývá“. Tak ještě Melanie mluví.

Maksimín rovněž velice záhy viděl nebezpečí pruské: „Italie jedna, psal r. 1866., jest nepřítelkyní Francie jako jed jest nepřitelem člověka. Všichni Francouzi, kteří mají krev v žilách, měli by letěti na pomoc Římu a ubiti italské sjednocení, jako se ubijí zmije. Prušáci, kteří nemají příbuznosti s Italy než svou nenávistí proti Náboženství Našeho Pána Ježíše Krista, spojí se jednoho dne s nimi, by nás potrestali za to, že jsme nebyli věrni svému právu staršinskému, že jsme nehájili a nechránili ve všem a všude Náboženství a Papežství... Obávám se velice, že naše vroucnost k Itálii a naše úslužnost k Prusku obrátí se brzy proti nám, a den ten není daleko.“

Dne 29. června 1851. Maksimín pravil osobnosti naprosto hodné víry, panu Dausse-ovi, inženýru Grenobleskému, který zanechal zajímavé *Vzpomínky*: „Když Paříž hořeti bude, budou čtyři králové



kolem ní,“ což se doslovně uskutečnilo. (Králové Pruský, Bavorský, Vürtemberský a Saský.)

Týž inženýr také vypravuje, že před válkou Krymskou — r. 1854., — p. Michal, farář v Corencu, tvrdil v přítomnosti Maksiminově, že císař v diplomatickém sboru v Tuileriích opustil svůj trůn, by podal ruku vyslanci Ruska, z čehož přirozeně ustálilo se mínění, že nebude války s touto mocností. „Tu, pokračoval vyprávěč, Maksimin posadil se před něho, skřížil ruce a odpověděl bez obalu: — *Nuže, pravím vám, že válka s Ruskem bude!...*“

Jiný případ podivnější. Maksimin, nalézaje se na Hoře, dne 18. nebo 19. září 1870., zúčastnil se rozprávky o předpovědi Melaniině: *Paříž bude spálena*. Jeden z přistojících dal ihned přirozené vysvětlení: „To bude Prušáky“. — *Nikoliv, nikoliv*, odvětil Maksimin, *Prušáky nebude Paříž spálena, nýbrž JEJÍ LUZOU*.

Dne 4. prosince 1868. Maksimin byl přijat na arcibiskupství Pařížském Mgr Darboyem, z kterého, jak známo, učinil



tože si ho přál viděti. Rozmluva, vyprávěná Maksimem, byla dosti dlouhá. Jeho Milost, doufající bezpochyby, že přinutí pastevce, by mu odhalil své tajemství, mluvil tak, že pohoršil hluboce svého posluchače, který byl *papežským zuavem*, obviňuje svatou Pannu, že přepínala úctu, již máme prokazovati Papežství, a že nedala než proroctví náhodná. — „Já také bych dovedl proroctví takové síly!“ odvážil se říci tento arcibiskup. Konečně rozjitřuje se až k rouhání: — „A pak, co jest to za řeč, té domnělé vaší Krásné Paní? Nemá o nic více zdravé frančiny než zdravého smyslu . . . Jest hloupá, její řeč! A rovněž i Tajemství musí být hloupé . . . Nikoliv, nemohu já, arcibiskup Pařížský, schváliti podobnou pobožnost!“

Maksim, pokořený tímto knížetem Církve, který se zapomínal tolik před ním, chtěl, aby Naše Paní La Saletteská měla poslední slovo. — „Monsignore, odpověděl důrazně, jest tak pravdivo, že Svatá Panna se mi zjevila na La Salettě, a že ke mně mluvila, jako jest pravda, že r. 1871. budete zastřelen luzou“. Tvrdí



se, že o tři léta později, prelát ten, uvězněný na la Roquette, odpověděl osobám, které chtěly učiniti pokus k jeho osvobození: — „Jest to marno, Maksimin mi pravil, že budu *zastřelen*“.

Slovutný advokát La Saletty, Amédeus Nicolas, vypravuje tento případ, jemuž byl svědkem na Hoře v srpnu 1871: „Jistý učenný profesor theologie a jeho přítel, farář v jistém velkém městě, přišel na La Salettu s tuctem námítek, připravených a prostudovaných předem, by je předložil Maksiminovi, až by, opustiv svůj stánek, přišel na žádost poutníků (kteří mu dávali přednost před misionáři) vypravovat o Zázraku. Když Maksimin ukončil, profesor předložil mu první námítku. Maksimin se obmezil na toto slovo: „Přejděte k druhé“. Rovněž tak u druhé, třetí a čtvrté. Při páté odpověděl několika slovy. Touto odpovědí ihned sesulo se pět těchto námítek a tím strženo bylo sedm ostatních. Vidouce to, tento profesor a tento farář pravili přímo nám, neboť jsme jim stáli po boku: „Tento mladý muž jest stále ve



něm dnes jako v prvních dnech: toť zřejmo pro nás. Žádný theolog, byť byl nejucenenější, nedokázal by podobný kousek. Vše to jest jistotně nadlidské. Lépe nám dokázal Zázrak, než by byl mohl učiniti nejsilnějšími důvody.“¹⁾)

Život Maksiminův byl příhodami z nejbohatších. Ztrávil několik let v semináři, byl vojákem, potom studujícím lékařství. Avšak všude se potkal s nezdarem, a konečně byl nucen obsluhovati dělníky, by uhájil živobytí.

Nalézaje se v Paříži v největší nouzi, zastavil jeden ze svých obleků v hlavní Zastavárně. Jednoho dne, vyčerpán jsa ze všech prostředkův a nemaje již co jísti, vstoupil do kostela k Svatému Sulpiciovi a šel si kleknout před oltář Svaté Panny. „Mám veliký hlad, pravil, moje dobrá Matko, což necháš mne zemřítí hladem? A přece vše, co jsi mi nařídila, jsem učinil. Sdělil jsem všemu tvému lidu vážné a slavné výstrahy, jež jsi nám přinesla. Ještě trochu a padnu vysílením. Jestli ne-

¹⁾ Obrana a vysvětlení Tajemství Melaniina, Nîmes, 1881.



chceš mne vyrvati z bídy, v níž jsem se ocitl, pak se obrátím k tvému ženichovi svatému Josefovi, který se jistě nademnou smiluje!“

Oslaben prodlouženým postem, nepotřebuje mnoho, aby usnul. Jistý člověk, kterého neznal, ho probouzí, zve ho, by jej následoval k hostinskému, a objednává mu hojný oběd. Když se nasýtil, neznámý platí hotelierovi a praví Maksiminovi, by šel do Zastavárny vyzvednout si kabát, který tam zastavil. Dodává, že najde v kapse tohoto kabátu lístek, kterým se před bídou zachrání. Ihned pak se ztrácí. Maksimin nikdy se nedozvěděl, kdo byl tento člověk. Kterak tento neznámý věděl, že zastavil kabát v zastavárně? Kterak věděl, že měl v kapse tohoto kabátu lístek, zajišťující budoucnost Maksiminovi? Nemoha vysvětliti přirozeně věc tak neobyčejnou, stále věřil, že tím cizincem byl svatý Josef.

Poslušně Maksimin ubírá se do Zastavárny a nalézá vskutku v kapse kabátu *závěť*, kterou jistá milosrdná osoba učinila



nabízelo se mu, že ho přijmou do jakési rodiny a že se mu poručilo patnáct tisíc franků k obstarání potřeb. Kterak se tato poslední vůle dostala do kapsy kabátu Maksiminova? Nikdy se toho nedozvěděl. Avšak jaká byla hodnota tohoto spisu? Maksimin ukázal jej notáři, který jej našel v dobrém stavu a učinil potřebné kroky. Bylo mu tedy vyplaceno patnáct tisíc franků, s nimiž podnikl obchod s dobyt看kem, v němž se přivedl na mizinu.¹⁾ Jeho poslání vyžadovalo, by žil a zemřel v nuzotě. Kolik jiných příběhů téhož druhu!

Až odtud slyším nesmírný sbor hlasů zákristijních: „*Svatost Melaniina a Maksiminova a jejich stav proroků?* Ale, pane, to všechny naše myšlenky staví vzhůru nohama! Nepřimějte nás, bychom věřili, že tolik dobrých křesťanů, tolik ctihodných pastýřů po tolik let nic by bylo o tom nevědělo, a že by se byla mohla ujati legenda opačná! Tento předpoklad jest nesmyslný.“ To mi uvádí na paměť krásnou

¹⁾ *Melanie, Pasačka La Saletteská a kardinál Perraud.* Paris, Chamuel, 1898.



odpověď obchodního cestujícího, jemuž vypravovalo se o Paláci Papežů v Avignoně: „Jaký pěkný žvást! Kdyby byli bývali papeži v Avignoně, *tu by se to vědělo!*“ Eh! bez pochyby. Ono se to i poněkud ví, avšak jest pravidlem bez výjimky, že k tomu, bychom věděli, třeba se poučiti s prostosrdečností dítky a s pokornou dobrou vůlí těch jiných *pastýřů*, jimž andělé Vánoční slíbili druhdy „pokoj na zemi“. „*Invenietis infantes, pannis involutos et positos in praeseptio.*“ (Prosím za odpuštění, by se mi nezazlívala volnost, s níž používám textu svatého Lukáše, avšak jest mi nemožno, abych si nevzpomenul na Vánoce, když myslím na tyto dvě vznešené chudobné dítky na jejich Hoře.)

Zaviněná nebo nezaviněná nevědomost největšího příběhu moderní historie a jeho bezprostředního následku, totiž vznešená svatost obou Svědků, nezabrání jim, aby nepokračovali ve svém poslání, z hloubky svých hrobů, jež Církev jednoho dne jmenovati bude snad zázračnými. *Defuncti adhuc loquuntur.* Tato nevědomost,



brání nikterak naději několika duší, aniž stům milionům paží zkroucených zoufalstvím, v hodině ustanovené.

Pamatujete si, že Tajemství Melaniino bylo uveřejněno 1879. *simprimatur* Mgra Zoly, biskupa z Lecce. Toto latinské slůvko, označující pro svatou dívku tolik hořkostí, útrap, protivensství a bojů, zůstalo v její paměti neobyčejně a hluboce.

„Protože se nechce Poselství, léku proti našim zlům, božská Spravedlnost pomstí nevděk lidí a udělí IMPRIMATUR bičům, zvěstovaným Královnou Andělů“!!! Tak se vyjádřila Pasačka La Saletteská dne 23. května 1904.





XVIII

BISKUPOVÉ GRENOBLEŠTÍ U SOISSONSU.

Oh! jaká krásná kniha dala by se vytvořit! Dokázati methodicky naprostou totožnost Řeči obecné s Tajemstvím Melaniiným a věčnou nemožnost odloučití je, tak aby zazářila hluboká a skvělá jednota Zjevení z 19. září. Bezpochyby v těchto věcích, jež jsou od Boha, dokonalá zřejmost jest nedoufatelná, avšak nebylo by to mnoho, znamenati aspoň toto: že Řeč a Tajemství přelévají se navzájem do sebe nepřetržitě jako obraz do svého zrcadla, jako Neviditelno do Viditelna, jako Tvůrce do Stvoření? ...



Nepochopitelno jest, že tato práce nebyla ještě učiněna. Silně jsem na to pomýšlel a snad některého dne tak učiním, přispěje-li mi Bůh ku pomoci. Avšak, aniž bych mluvil o své nedostatečnosti, která strach nahání, jisto jest, že taková studie tady podobala by se obludnému přívěsku. Pomněte, že by bylo třeba intervence Isaiáše, „vidoucího věci budoucích k potěše těch, kteří pláčí na Hoře“ (*Sirach*, XLVIII, 27); Isaiáše v jeho XXIV kapitole, kde mluví o „*Tajemství Boha*, tak strašlivém každému, kdo jest jeho skladníkem, a o zpronevěře přestupníků“. Tato kapitola, napsaná před šestadvaceti věky, jest podivuhodně anticipovanou ozvěnou *Tajemství Melaniina* a veřejná *Řeč La Salletteská* přivolává tuto ozvěnu, bez ní naprosto neznatelnou. Toť smysl posledního slova Mariina: **Sdělte to všemu lidu mému.** Sdělte to aspoň pokolením dvaceti šesti věků.

Ještě jednou, nevalím na sebe tuto nesmírnou práci interpretační, která by vyžadovala, jak se obávám, zázračně osvičené inteligence nějakého světce. A-



však to jest již něco, když tuší se tato kolosální shoda a uvědomí se o ní pokorní, kteří hledají zamilovaně Boha.

Kam by nezavlekla taková práce? Jest třeba dlouhé studie Knih Svatých, by se vědělo, jak jest nesnadno naléztí svou cestu v stále panenském lese Spodobování. Příklad: Řeč mluví o **ořechách**, které **se budou kaziti**. Nuže, Vulgata jmenuje je přesně *šestkrát*, pětkrát v *Exodu*, kde propůjčují svého tvaru na tulejky Svícnu Svatostánku, a jednou toliko ve *Velepísni*, když se mluví o Marii, která sestupuje do své zahrady: „Kteráž jest to, jež kráčí jako dennice vycházející, krásná jako měsíc, výborná jako slunce, hrozná jako vojenský šik uspořádaný? Sstoupila jsem do zahrady *ořechové*, abych spatřila jablka oudolí, abych viděla, kvete-li vinice, a pučí-li jabloně granátové.“ (*Cant. VI, 9 a 10*). Pokornému křesťanovi může se zdáti tento text, čtený jím na La Salettě, poněkud hrozným. —

Skutečnost Tajemství Melaniina nedá se popřítí, protože i ti, kteří **toho nedbají**, jsou nuceni každého dne právě na



místě, kde Svatá Panna se zjevila, vyznávat, že dala tajemství každému z obou pastevcův, a uváděti zároveň ani nevím co, by se vysvětlila jejich neomluvitelná zpronevěra.

Zdrcujícím jest pomyšlení, že od té doby, co Tajemství Melaniino jest známo, totiž po čtyřicet let, na biskupském stolci Grenobleském neobjevil se *jediný* velekněz, který by byl schopen cítiti nevyjádřitelnou čest, že jest hlavou diecese, v níž Matka Boží sama ráčila prorokovati; svěřujíc pro celouzemi dvěma dítkám této diecese, neuvěřitelně privilegované, neslýchané Poselství božské Netrpělivosti v nejkrajnější míře a zvěst, — podmínečnou bez pochyby, avšak pro který odklad? — o poslední Potopě!

Dozvěděl jsem se s úžasem, — přesvědčen, že jistá úloha nebyla již udržitelná — že nynější titulár, Mgr Henry, nedávno a přímo na La Salettě vyjádřil veřejně pochybnosti o Tajemství, *žádaje důkazů!!!*, výslovných a zřejmých výnosů Římského Dvora, jakoby schválení, ba i



stačovaly!¹⁾ Jaká to hanba! Jest naprosto nemožno, aby Mgr Henry neznal celé oné historie, totiž odstrašující neposlušnost svého předchůdce Favy, jehož konec by měl s ním otrásti. Nemůže nevědět o u-

¹⁾ Bylo to 14. června 1907. Mgr Henry mluvil s kazatelny La Saletteské k více než tisíci poutníkům: „Přišli jste sem v zástupech... na tuto Slavnost národní a MARIÁNSKOU!!!?“, pravil k nim, označuje tak jakýsi druh slavnostního výslapu mezi vražedníky Bastilly a Naší Paní Sedmi Bolestí.

„... Monsignor vykládá na to Událost La Salette-skou... *Rozlišuje pečlivě Poselství veřejné od Poselství tajného.* Dítky přijaly rozkaz a poslání „sdělití první všemu lidu Mariinu“, totiž celému světu (Což nenávist nedovolila); druhé nebylo určeno než pastevcům samotným (Osočení ze lži Svaté Panny, která řekla Melanii: **Budeš je moci uveřejniti r. 1858**), kteří, dokonale vědomí tohoto nutného (?) rozlišení a stále ochotni vyprávěti Řeč Krásné Paní, nesvolili po pěti letech mlčení a naprosté zdrženlivosti zjeviti svoje Tajemství než samotnému Papeži. Při této příležitosti Jeho Milost vybízí věřící k opatrnosti vůči všem spisům a fantastickým komentářům, které kolují a tvrdí, že reprodukují Tajemství Melaniino“. (*Reprodukce požehnaná Piem IX., schválená mnohými biskupy, podporovaná po 25 let mlčením Lva XIII. To však nestačilo žádnému biskupu Grenobleskému.*) Ještě jednou, papež sám poznal toto tajemství r. 1851; a *nic nedokazuje (!!!)*, že výrobky, nedávno uveřejněné, jsou shodny s textem původním... Biskup Grenobleský čeká, až Řím promluví. (Stále táž taktika Demonova. Kdyby Řím promluvil, odpovědělo by se mu s Favou: „Dokažte mi, že máte pravdu.“)



stavičném lhaní odpůrců a jejich ďábel-
ském pomluvačném duchu proti jisté *stigmatizované*, jejíž ctění bude nucen jedno-
ho dne — jestli Bůh dovolí, aby žil — uložit
všem svým kněžím. Jest tedy ve stavu zpro-
nevěry zjevně vyjádřené, *Sciens et pru-*
dens, vědomým a prohlášeným nepřítelem
Matky Boží. Jeho jedinou omluvou, —
kterak bídno! — byla by malomyslnost,
nepřekonatelná nerozhodnost, zdlouha-
vé odklady, ustavičné loudání.

Právě v den, kdy se ujal místa, tento
biskup Grenobleský — Grenobleský! —
pravil: „V tuto hodinu není nesnadno ko-
nati svou povinnost, nýbrž věděti, v čem
spočívá“. Slovo, jehož se chopil biskup
Orleánský dne 26. srpna 1902 v chrámu
Naší Paní Vysvoboditelky: Jest vždy snad-
no konati svou povinnost, jest nesnad-
nější znáti ji“. Jistá analogie ukáže nes-
mírnost tohoto ústupu.

V březnu 1814 Francie, dupaná, zná-
silňovaná, zžíraná šesti sty tisíci cizích
vojáků, měla býti osvobozena Napoleo-
nem. Božskou jakousi strategií, s níž mo-
hou býti srovnány toliko největší divy



Hannibalovy, mělo býti vše zachráněno. Sveřepý Blücher ocitl se mezi dvěma čelistmi svěráku, v němž vítěz od Jeny a Montmirailu měl potříti šedesát tisíc Prušáků. Vůlí Boží nedostatek vůle jediného člověka zmařil nejkrásnější všech vítězství.

A přece general Moreau, tento zarmucující kapitulard od Soissons, nebyl duší zaprodanou, aniž vojákem bez odvahy, aspoň se tak povídá! Byl to jednoduše člověk prostřední, pitomec bez rozhodnosti a hrdosti, který myslel, že bylo něco lepšího než poslouchati, a jehož mrzká opatrnost byla rozsudkem smrti množstvím. Tento také se tázal, v čem spočívá jeho povinnost, zapomenuv na příkaz, který měl toliko přísně provésti ve výměrech Nařízení o službě v pevnostech, totiž „*vyčerpati všechny prostředky obrany, zůstatí hluchým na zprávy donešené nepřitelem a vzdorovati jeho nášeptům jako jeho útokům*“. Císařský dekret z 1811. obsahoval tuto skoro prorockou instrukci: „Velitel pevnosti musí pamatovati na to, že hájí jednu z bašt našeho království, jednu z opěr našich armád a že jeho



vzdání *uspišené nebo zpozděné o jediný den* může přivoditi nejosudnější následky pro obranu Státu a spásu armády“ . „Když voják se začíná tázati, *v čem spočívá jeho povinnost*, praví při této příležitosti výborný historik Henry Houssaye, jest velmi blížek toho, že nebude již poslouchati než svůj prospěch.“

La Salette-a jest pravděpodobně poslední baštou Křesťanství, a hle, čtyřicet let, co tato tvrz kapituluje!





XIX

VÝNOSNĚ KNĚŽSTVÍ. / MAR-
NOST DOBRÝCH SKUTKŮ V
PLNĚ NEPOSLUŠNOSTI. / TRE-
STY. / TEMNOTY.

T

ajemstvím kněžského nepřátelství proti Tajemství Melaniinu jest to, že by bylo třeba, když by se přijalo, vzdáti se *kněžství výnosného*, dáti sbohem mimořádným důchodům, sazbám a poplatkům štolovým, *třídám* školských učíren, proklatému zvuku peněz v kostelích. I když se předpokládá kněžstvo podivuhodné čistoty mravů, kde jest kněz, který by se odvážil prohlásiti jakýkoliv stupeň ošklivosti k tomuto obchodu „prodavačů holubů“ a „penězoměncův“ v Domě Ot-



cově, takto přetvořeném v „pelech lo-trovský“? Neboť taková jest přesnost e-vangelického Tekstu. Kde jest farář ko-latury, který by se odvážil dáti Přátelům Boha, bosákům, kteří jsou mu tak drazí, první místo, odkazuje bohatce s jejich klekátky, hedvábím vypoštěřovanými, do pozadí kostela, pokud možno nejdále od oltáře? *Sancta sanctis, non canibus*. Tento opovážlivec byl by dán ihned do klatby všemi svými spolubratry a přísně pokárán diecesánní vrchností.¹⁾

To by tak bylo, vážiti si chudoby a po-koření! *Litera* Evangelia nikoho nezava-zuje. Mohla slušeti prvním Apoštolům nebo několika zaprášeným mnichům je-denáctého století; neplatí pro sulpiciány, jež *duch* oživil a kteří jsou nuceni choditi do společnosti. Potom jest vždy snadno obrátiti v *radu* dokonalosti *předpis* o-pravdu přemrštěný, dle něhož má se vše nenáviděti, vše opustiti, vše prodati, by-chom se stali učedníky a společníky Je-žíše Krista.

¹⁾ Klekátka hedbávím pošíta. Zpronevěra, kaceřo-
vaná svatým Jakubem, II, 2, 3, 4.



Když Svatá Panna mluvila silně o kněžstvu; v Řeči předně způsobem velmi zahaleným; v Tajemství pak výslovně,¹⁾ bylo nutně třeba, by „stoka“ protestovala — po způsobu stok, vydychujíc dusné výpary. Křesťanský svět již nedýchá. R. 1846. všechno již bylo ztraceno. Prostředek, jediný nadpřirozený byl přinesen s hůry Matkou Boží, která plakala. Snad opravdu „Hospodář, štípiteľ Vinice a budovatel Věže“ byl by věřil, že by se tím dalo co spraviti? Věčná Moudrost mohla-liž si říci: *Verebuntur Matrem meam?* Výpar stoky zadusil toto Zjevení tak dokonale, že i dobří kněží, klamáni po dvě generace kněžské, přiznávají se k své neznalosti tohoto léku. Kterak tedy vypověděti dostatečně marnost dobrých skutků, konaných v plné neposlušnosti?

¹⁾ Náčelníci, vůdcové lidu Božího zanedbali modlitbu a pokání... 5. odstavec Tajemství.

Ti, kteří jezdí s vozíky, praví se v Řeči. Toto sblížení zaujme osobnosti zvyklé na tajemství konkordancí. „Ti, kteří jezdí s vozíky“, nejsou-liž zřejmě kněží, kteří neumějí promluvit, aniž by nepřimísili jméno mého Syna doprostřed? *Pater mī, pater mī, currus Israel, auriga ejus.* IV. Král. II, 12, XIII, 14.



„Budou putovati na La Salettu“, psal jistý výborný kněz, „budou putovati do Lurd, Paray-le-Monial, do Říma, do Jerusaléma atd., zpívajíce: „Zachraň Řím a Francii!“ Jen to po třicet a několik let se koná. Budou se vynalézati poutě mužské, ba i poutě kněží. Budou se organisovati družstva Svaté Panny, družstva eucharistická, ligy *Ave Maria*, devítidenní pobožnosti, atd. A nebe zůstane bronzové. Vše bude dokonalé bezvýznamnosti, by se usmířil Bůh rozhněvaný, protože celkem *žije každý po své chuti*, a by se neslyšely výčitky jeho Matky, šlape se po jejím Poselství.“

Ať mluví Melanie: „...Zdá se mi, že od dlouhé doby vyzváním, bych uvědomila lidstvo, že *kráčíme vstříc truchlým a neblahým událostem panství Antikristova*. Což nevyhasla víra? — Nikoliv, řekne vám někdo. — Jestli víra není vyhaslá, nechť ukáže své skutky, neboť víra kráčí ruku v ruce se skutky. — Avšak, odpoví se, konají se poutě; koná se velký počet dobrých skutků. — Budiž, francouzský ná-



vnějším; jestli však tyto poutě byly podniknuty v odpykání, by se obměkčil spravedlivý hněv Boha, by se prosil za odpuštění, atd., byli poutníci oděni v pytle a pokryti popelem z upřímné kajicnosti? — Nikoliv! — Odložili aspoň ty ďábelské a neslušné modly? atd. — Nic ze všeho toho! Navštívivše Svatá Místa, Svatyně, navštěvuj se divadla jako před tím... Bylo by možno spočítati vyvolené, duše z gruntu křesťanské; ostatní nelze spočítati. *Odpadlictví jest skoro všeobecné.* Antikrist nemusí se mnoho namáhati, by zřídil v Evropě svou vládu; ti, kteří v této hodině spravují Francii, strojímu ji, aniž by se setkávali s překážkami. Ubohá Francie!... Zatím se směje, baví se, protože nevěří v lepší život; protože nemá víry, nýbrž jednoduše *marnivost víry*, předstírajíc, líčíc náboženství, dávajíc se zapsati ŘEDITELKOU neb HORLITELKOU nebo PŘEDSEDKYNÍ toho neb onoho družstva.“ Tento dopis jest z 28. listopadu 1887.

Rok před tím, když mnoho žurnalistů se zmítalo, napsala již: „Marně se namáháme, bychom uhodli, *jaké bude kni-*



že, jež vystoupí na trůn Francie. Kdyby se neznalo Tajemství, bylo by to promínutelno: **Na jistý čas Bůh nebude pamatovati ani na Francii, ani na Itálii.** Vzbouřili se lidé proti Bohu a proti jeho sladkému zákonu: budeme spravováni holí železnou a zákony tvrdé a ohavné nám budou vnuceny. Ti, kdož nám vládnou, nejsou než nástrojové v rukách Nejvyššího. Tou měrou, jakou zlostníci ti postupují na území katolické, zmáhá se nás zbabělost a my couváme... Přikláníme se ku všem požadavkům nepřátel Boha a duší. Řeknete mi, že se protestuje? Ano, protestuje se! to není drahé! První křesťani protestovali svou krví, svým životem. Nuže! my nejsme než *stínové křesťanů*, bojíte se více trestů lidí, než muk Pekla. Myslíte, že dobrý Bůh dá krále Francii dříve, než ji spravedlivě a přísně potrestá? A pak, budeme z počtu živých? *Všechny pletky jistých nápadníků trůnu Francie nejsou než hříčky dětí.* “Ne-
třeba upozorňovat na časovost této stránky, napsané před více než dvaceti lety.

„... Jeden případ na mne působí nejtruchlejším dojmem. Jest to *dábelský*



zvyk opatřovati pomoc obětem zemětřesení, nebo kterékoliv jiné katastrofy, pořádáním bálů, divadelních představení. *Nemohu připustiti, by se kdo opovažoval bráti útočiště k nějakému zlu, chce-li se způsobiti dobro.*¹⁾ Oh! té zaslepenosti člověka bez Boha! A ti, kteří tak jednají, jsou křesťané! Ne, nemohu pochybovati, jsme blízko velké války, totiž *příchodu člověka zatracení, Antikrista*. Víím to, nikdo nepřivolí, aby uznal pravdu, jež děsí, která však není méně pravdou. *Naše pokolení kráčí k Antikristu, S NÍMŽ SE MÁ SETKATI*; a lhostejní odpírají věřiti a bezbožní se posmívají. Tak to jest. Běda! běda! běda!“

„... Zledovatěla jsem hrůzou vidouc zběsilost pekla a lidí, v to zahrnujíc i ženy pekelné; oheň a krev budou v tom míti velké slovo. Co to vraždění! Co to příšerných muk! Oh! ty ženy jsou strašlivé! Ubozí kněží, kteří upadnou do jejich rukou!...“

„Církev bude prodělávati hroznou krizi,...
Vypuzování farářů z jejich far, biskupů

¹⁾ Viz LEON BLOY. *Můj denník*. „List o požáru Dobročinného Bazaru“.



z jejich paláců, pokračuje jasnovidkyně; zavírání a zabavování kostelů; vraždění kněžstva horší než za Hružovlády. Mnoho bude jich zabito z osobní msty; ti, kteří oslábnou, nebudou ušetřeni: záměrem zednářů jest pohnouti nebo přiměti k hříchu posvěcené, dříve než je zabijí! Viděla jsem, že tyto smrti násilné byly v převelikém počtu *zcela něco jiného než mučednictví*; že to bylo uskutečněním v celé jeho hrůze slova „Běda!“ z Písma... Nechcete Zvěst milosrdenství, odstrkujete ruku nataženou; není již co dělati: **Bůh ponechá lidi sobě samým... Bude to doba temnot.**¹⁾



¹⁾ Jistá tradice má za to, že Francie po dlouhých proviněních v době, která se podobá naší, probudí se jednou ráno, aniž by viděla vycházeti slunce. Po mnoho dní zůstati má v temnotách, uprostřed nichž strašidla vystoupivši z pekel, přijdou trápati živé.

Obdobná předpověď jest u Ctihodné Anny-Marie

144 Taigi, která zemřela r. 1837.



XX

ŽENA SEHNUTÁ 18 LET, O-
BRAZ LA SALETTY. / MARIA
MLUVÍ, TEDY JEŽÍŠ NEBUDE
JIŽ MLUVITI? / NEPOSKVRNĚ-
NÉ POČETÍ KORUNOVANÉ TR-
NY, *STIGMATIZOVANÉ*. / LURDY A
LA SALETTA.

Jest ve svatém Lukáši, evangelistovi Mariině, vypravování, které nebude možno nikdy býti čteno s dosti pozornosti a úcty:

„Ježíš učil v synagoze dne sobotního. A aj žena, kteráž měla ducha nemoci osmnácte let, a byla sehnuta, aniž mohla nějak vzhůru patřiti. Kteroužto, když uzřel Ježíš, zavolal ji k sobě a řekl jí: Ženo, zproštěna jsi nemoci své. I vložil na ni ruce, a hned se zdvihla a velebila Boha.“
(Luk. XIII, 10.)



Nesmíme se unaviti opakováním, že Evangelium, právě jako Starý Zákon, jest podstatně parabolické, předobrazné, pro-rocké, neboť Duch Svatý nikdy jinak nemluvil. Kdo jest tedy tato žena, posedlá osmnáct let duchem neduživosti? Nevidím než Marii, bych stotožnil takový obraz.

O Maria! Moje Paní Soutřpící! co hodláš zde dělati?

Jestvskutku den sabatu, sobota, v předvečer tvých Bolestí.¹⁾ Hle, právě *osmnáct* století dobře naplněných jsi sehnuta a něma, a Chof, který tě blaženě pojal, jest sám, ač Bůh, — tajemstvím neproniknutelným — Duchem neduživosti a zchromení až do podivuhodné té hodiny, kdy učiti nás bude všem věcem. Po *osmnáct*

¹⁾ Známo, že Zjevení událo se v sobotu, 19. září 1846., v předvečer, onoho roku, slavnosti Naší Paní Sedmibolestné, a v hodinu prvních nešpor. Byl to zároveň poslední den Suchých Dnů v září. Ba ráno veliká Liturgie feriální četla tato slova Levitika: „Tof veleslavný den Očisťování, a slouti bude svatý... Tof den smíření, aby se smiloval nad vámi Pán. Všeliká duše, kterážby se netrýznila v tenden, zahyne.“ A brzy na to, v Evangeliu, *ó zázraku!*, příběh právě o Ženě sehnuté po osmnáct let, vzpřimené Ježíšem a oslavující Boha!!! *Missál římský.*



století zachovávala jsi mlčení, promluvivši před tím šestkrát pouze v Evangeliiích. Čtyřikrát ve svatém Lukáši, dvakrát ve svatém Janu. Pokaždé vystupuje jeden ze Šesti stupňů Trůnu ze sloně onoho věčného Šalomouna, po jehož pravici jest označeno její místo uprostřed Dvanácti Lvičat Apoštolátu. (II Par. IX, 18 a 19). Na La Salettě konečně a po sedmé mluvíš s mocí tak svrchovanou, že potom nemůže přijíti než Soud všeobecný a vzplanutí světů. Mluvíš tak, protože Ježíš tě osvobodil, což jsem četl v Evangeliu, a oslavuješ Boha, jak nikdo jiný by to učiniti nemohl. A přece to není ještě tvoje vítězství, protože se objevuje „představený synagogy“, sledovaný mnoha kněžími, kteří se rozhořčují společně nad tím, že Ježíš učinil tento zázrak v den sobotní, totiž že ti udělil nad nimi moc soudcovskou. Neslýchaný jest tento představený „pokrytců“, který ti bere tvoje vlastní slova, ó Matko Slova, by odsoudil tvého Syna sebou zhrdaje: „Jest šest dní k práci“, pravil... Duch Svatý jest tolik sjednocen se svou Chotí, že kdybychom



uměli čísti, našli bychom La Salettu na všech stranách Evangelia.

Zjevení La Saletteské, považované za přerву mlčení osmnácti století, poskytuje útěchu i hrůzu zároveň. A nemyslím při tom ani tak na *Poselství*, totiž na hrozby a sliby. Mám jednoduše na zřeteli neslýchaný případ Svaté Panny, mluvící *autoritativně* v Církvi.

Pravím, že tento případ jest potěšlivý, hledíc k povaze Té, která mluví, protože Církev vzývá ji pod jménem *Consolatrix*, a také proto, že jest to jaksi vyplněním, v *našich očích*, Třetího Slova Ježíše umírajícího. Avšak jest zároveň strašlivý za příčinou mlčení téhož Ježíše, jež jakoby zahrnovalo. Ježíš a Maria nemluví pospolu. Když Ježíš počíná své Kázání, Maria pohružuje se do propasti mlčení, a jestli z ní dnes vystupuje, znamenalo by to, že Ježíš nehodlá již mluvit? Hle, to semí zdá jednou z nejtemnějších stránek La Saletty a nejméně probádanou, pravděpodobně pro nesmírný děs, s nímž se při tom setkáváme. Několik asketických spisovatelů, 148 takových, jako svatý biskup Lausanne-



ský Amadeus, a zvláště v sedmnáctém století Ctihodný Grignon z Montfortu, tvrdili, že Království Marie jest vyhrazeno pro poslední časy, což by nutkalo k předpokladům, že když naše Matka konečně promluvila jako Panovnice, Ježíš neujme se ode dneška slova, než aby pronesl strašlivé ESURIVI, *měl jsem hlad*, jímž se má vše skončiti ... (Mat. XXV, 35 a 42.)

Psal jsem toto v den Nanebevzetí. Jiní vidí Marii ve slávě, já ji vidím v potupě. Ať dělám, co dělám, nepředstavím si bolestnou Matku Kristovu v sladkém světle Lurd. To není mi dáno. Necitím přitažlivosti k Neposkvrněnému Početí, korunovanému růžemi, bílému a modrému, v líbezných hudbách a ve vůních. Jsem příliš pošpiněn, příliš vzdálen nevinnosti, příliš sousedem kozlů, příliš potřebný odpuštění.¹⁾

¹⁾ Někteří neopomenou říci, že jsem nepřítelem Lurd. Běda! dal bych snadně svůj život, Bůh to ví, a svolil bych k příšerným mukám spíše, než abych snížil svatyni, v níž Maria se projevila zázraky. Víni ostatně, že zázrak v Lurdech byl *následkem* zázraku La Saletteského, jako duha jest následkem bouře, a doufám, že jednoho dne ukážu to mnohem lépe než tímto obrazem. Avšak jest právem každého křesťana, by dával



Čehomně jest třeba, toť Neposkvrněné Početí, korunované trním, Moje Paní La Saletteská, Neposkvrněné Početí *stigmatizované*, neskonale krvácející a bledé, a opuštěné, a strašlivé, ve svých slzích a ve svých řetězech, ve svých tmavých šatech „Panovnice národů, učiněné jako vdova, schoulené v samotě“; Panna s Meči, taková, jak ji viděl celý Středověk: Medusa nevinnosti a bolesti, která proměňovala v kameny katedrál ty, kteří patřili na ni, ana pláče.

Kněží jsou pro ni tím, čím jsou pro Boha a pro Církev. Každý z nich představuje Ježíše Krista, a vidím ji velmi dobře,

něčemu přednost, by měl své zvláštní záliby. Ba myslím, že jest jeho povinností to sledovati, an Bůh mu označil takto jeho cestu.

„Žádám si dvou věcí“, napsal jsem před několika roky: „I^o, křesťana, kterému se dobře vede, an jde do Lurd, by tam obdržel dobrodiní nemoci; II^o, jiného křesťana bohatého, uzdraveného v Lurdech nejnepochybnějším zázrakem a vracejícího se, by rozdělil celý svůj statek chudým. Dokud neuvidím těchto dvou věcí, budu věřiti, že Nepřítel chtěl znesvětiti Komediantsvím, Prostředností a Lakomstvím jediné místo, kde bylo POTVRZENO to ze všech Tajemství, které si jistě nejvíce oškliví: Neposkvrněné Početí.“

Panna Lurdská odporučila *pokání*, namítne se mi.

150 Známo, jaké jest to pokání lidí světa.



ana pokleká před nimi jako poklekla před svým Synem, když tento přišel ji pokorně poprosit o dovolení, by směl jíti trpěti (*Maria Agreda*).

— Prosím vás, praví jim, moje předrahé dítky, nepohrdejte mým Poselstvím. Jest to moje poslední úsilí, bych zachránila stádo, jemuž jste pastýři a za něj bude na vás požadován přísný účet. Neřeknete-li mu, že jsem přišla a že jsem hořce plakala, nebudete-li mu opakovati *všechna* moje slova, kdo je bude moci jim vyučiti a kterak budete zachráněni jedni i druzí? Vše, co jsem pravila svým dvěma svědkům, vše, co jsem jim zjevila, by to sdělili všemu lidu mému, jest neskonale drahocenno a spásonosno, a nebudete moci vybrati si, aniž byste nime nezranili do zřítelnice oka, aniž byste neprobodli své duše . . .

Vy, kteří jste tolik přijali od mého Syna, takže i jeho božské místo zaujímáte, vy, kteří byste měli býti tak svati! kterak můžete neplakati se mnou, bijíce se v prsa? Kterak jste se odvážili posmívati se mým výstrahám a brániti, aby ani jiní ne-



věřili?... Dala jsem Řeholi. Co se s ní stalo? Marně dva papeži chtěli ji uvést ve skutek. Kde jsou moji drazí Apoštolové Posledních Dob, moji vroucně milovaní a sladcí synové, kde jsou? Sama jsem si je vyvolila, vybrala pečlivě jako pšeničná zrnka k Chlebu Andělů. Někteří jsou vám zcela na blízku. Kdybych je jmenovala, ihned byste jim působili utrpení... Pro nejstrašnější Jméno vašeho Pána a Mistra, kterého přinucujete, by sestoupil každého dne, *prosim vás mějte strach*...

— Co by se teda mělo dělat? tázal se Melanie jistý kněz, který si říkal „trochu jako svatý Tomáš“. — Pokání Ninivetských, odpověděla. — Oh! proto, nikoliv, nemáme ani víry, ani síly oněch časů. — Nuže, dostane se vám trestů, jež budou tvrdší než pokání, a nemajíce síly, zapřete Boha.

— *Hotovo!* praví hlasy z Dola, které již již vystupují a jež dosud neslyšíme.





XXI

ZNESVĚCOVÁNÍ NEDĚLE.

K

aždý ví, že rouhání a odepření svě-
titi Neděli byly dvě veliké výčitky
La Saletteské, obě smrtelná obvinění,
**dvě ty věci, které tolik přitěžují Rameni mého
Syna.** I tady, mimochodem řečeno, shod-
nost veřejné Řeči s Tajemstvím jest zjevná,
neboť praví se v Tajemství, že **i osobnosti
zasvěcené Bohu... přijmou Ducha špatných an-
dělů a že se uvidí ohavnost spuštění na místech
svatých,** což zahrnuje nutně absolutno zne-
svěcení a zapření, předpokládaných tě-
mato dvěma odstrašujícími zločiny.

Ještě jednou, nepodjal jsem se vysvět-
lení, ani pouhého ukázání těchto hlu-



bokých a božských souhlasností, záměru to, k jehož provedení, tuším, bylo by třeba více světla, než ho Bůh udílí obyčejně spisovatelům, kteří nejsou spisovately církevními. Avšak zde jest, dobře vhod, velmi posmrtná knížečka Pavla Verlaina, *Cesta po Francii, konaná Francouzem*, v níž se čte proti práci nedělní krásný protest tohoto velikého nešťastného básníka.

Ah! nenevím, že ani tenhle není autoritou. Naopak! Tolik k tomu chybí! Konečně bude se věděti ve světě zbožném, že Pavel Verlaine napsal nejkrásnější verše k chvále „své Matky Marie“, k slávě Pokání a Nejsvětější Svátosti, a že jest ve skutečnosti *jediným* katolickým básníkem od doby inspirovaných velkého Hymnáře; avšak dají si k tomu pokdy. Asi půl století pro elitu našich seminářů a sto let aspoň pro třetinu ostatních, počínaje od smrti Františka Coppéa, která se nezdá blízká. Nicméně „ubohý Lélian“ kolem 1880. představil v prose tuto původní a silnou ideu, že zákon práce, na nějž se obyčejně patří jako na kletbu, jest naopak



mínkou na Ráj pozemský“. Čta to, domníval jsem se, že vidím onu tak dobře střeženou Bránu pootevřenu.

Ah! jak jest to krásné! Způsobem takovým Bůh, jakkoliv rozhněvaný proti člověku a odsuzující ho ke ztrátě všeho, byl by použil této úctyhodné Isti bičovati ho Nadějí, uložiti mu za trest, co mu mělo býti útěchou a spoutati ho krutě řetězem Lásky! Ze svých vlastních spěnáků mnohem krutějších, viděl to, ten politováníhodný Verlaine! Viděl nebo zahlédl, že jestli lenoch páše tento děsný čin, přetínaje poslední vazák, pracovník ten zvrhlý, který není statečný než v Neděli, protože se jedná mu o to, by se vzdorovalo pánu neviditelnému, obnovuje, aniž by o tom věděl — jsa jakýmsi odstrašujícím hovadem — onen Zločin prvopočáteční a ztrácí znovu a znovu pro sebe i pro mnoho jiných Zahradu Rozkoše. Adam a Eva jistotně, způsobem, o němž se neví, opovrhli Sedmým Dnem a pracovali v Neděli po celé léto, nebo nechodili na Mši, než aby si posměch tropili z náboženství, nebo v době postní chodili do masných krámů jak psi,



neboť božská slova jsou stále jistá a totožná, po proudě jako proti proudu věčného jejich kolování.

Posvěcení Neděle jestiť posvěcením práce, a práce, neposvěcená tímto způsobem, jest tolik prokleta, že *zřejmá* pevnost domů soukromých nebo památníků veřejných, při jichž budování bylo pracováno v Neděli, jest spornou otázkou. Tajemství oznamuje pohromy neslýchané, tak příšerné a tak vesměrné, jakých nikdy žádný prorok nehlásal. **Země bude zasažena všeho druhu ranami. Hory a příroda celá trásti se budou hrůzou.** Předzvěsti ty ostatně se projevují. Veřejné listy, samy předzvěstí šílení světa, vypravují každého dne, aniž by co z toho pochopily, nejpoplašnější katastrofy: zemětřesení nebo sopky, ničící velká města, celé kraje: výbuchy, požáry, bezpočetné a všeho druhu výjevy a úkazy, zjednané ozbrojenou rukou vědeckou nebo průmyslovou, ve službě Neposlušnosti nebo Pýchy. A ať ničeho nedíme o ustavičných a čím dál tím krutějších vraždách, přede hry to, před našimi



Včera vysmekl se vlak s pocestnými a spadl do Loiry... Hodina co nevidět udeří, kdy katastrofy *budou si podávati ruce*, kdy budou pouze katastrofy. Při každém otočení tohoto kola trýzní, jehož pohyb se zrychluje, rozvázná individua hledají ihned „zodpovědnost“, řeklo by se, v naději, rozmnožitizlo tím, že přivedou k zoufalství některého nádenníka bez ochrany.

Ah! jak jsme bídní! Jest na každém z nás zodpovědnost! Slovo *trest* pobuřuje naši pýchu. Jest nám třeba příčin přirozených, vědeckých vysvětlení, v nichž Bůh se nezúčastňuje... Ona práce byla přece dobře provedena! Stroje byly výtečné a měly dobré dělníky. Nebylo co pokárati na oněch podezdívkách, schopných i horu udržeti, a ono železné břevnoví s opěrnými kozami, jeho svorníky, jeho nýty, a což vím ještě co? byly nad každo u chválu... Avšak hle. Tato práce byla konána v Neděli velmi pravděpodobně, a dělníci — jeden jediný snad — jistotně **vložil Jméno mého Syna doprostřed**. Nebylo více zapotřebí. Takové jest vysvětlení Matky Boží.



Vyhradil jsem si Sedmý Den. Znesvěcováním Neděle obnovuje se ustavičně hřích prvotní. Jest to atentát na *VÝHRADU Pá-ně*. Trest smrti v obou případech, a smrti strašlivé... Mluvil jsem výše o slzách Evy. Pád není událost, splněná druhdy, a jejímž následkům nepodléháme. *Padáme stále*, a hle, proč *Eva pláče*. Její slzy nás provázejí do propasti.





XXII

ZÁLEŽITOST CATERINIHO.

N

ení možno pochopiti nesmírnou zpro-
nevěru kněžskou a zvláště *biskup-*
skou, vztahující se k Zázraku La Sa-
letteskému, když se neví o záležitosti Ca-
teriniho. Takováto jest tedy stručně bídná
ta událost.

Tajemství Melaniino počíná těmito slo-
vy: **Melanie, co ti právě řeknu, nebude stále
tajemstvím: budete je moci uveřejniti r. 1858.
1858! Rok Zjevení v Lurdech!**

Té doby Melanie byla zavřena na Kar-
melu v Darlingtonu, v Anglii. Žádala vy-
jít, by vyplnila své poslání. Když vy-



vázla r. 1860., vážnost tohoto Tajemství postrašila údy kněžstva, kterým o něm mluvila. Obmezila se tehdy na rukopisné rozšiřování. Takovýmto způsobem četné opisy se rozptýlily před 1870.

Mnohá vydání následovala. To, které se objevilo r. 1872., bylo poctěno poženáním Pia IX. To, jež se objevilo r. 1873., bylo schváleno kardinálem Xystem-Riarim Sforzou, arcibiskupem Neapolským. To, které vyšlo 1879., bylo uveřejněno Pa-sačkou samotnou, s *imprimatur* Mgra z Lecce, hraběte Zoly, jejího duchovního vůdce.

Právě tehdy kněží francouzští, řeholníci a mnozí biskupové chtěli vymoci odsouzení brožurky Melaniiny Římem; i obral si Mgr Cortet za úkol, že učiní první krok.

Mgr Cortet, znající špatně pravidla práva kanonického v tomto oboru, obrátil se na Kongregaci Inkvisice. Tam rovněž nemohl ničeho podosáhnouti. Když vyčerpal všechny prostředky, pohrozil kardinálovi Caterinimu, prostému diakonovi,



gregace, že *neodvede Haliř svatopetrský* „jestli se něco (sic) v jeho prospěch neudělá“. Sekretář, ve věku 85ti let, napsal následující list, složený kterýmsi podsekretářem:

„Nejdůstojnější Pane, Váš list ze dne 23. června, vztahující se na uveřejnění dílka nadepsaného: — Zjevení svaté Panny na Hoře La Saletteské — byl předložen Jejich Eminencím Kardinálům, se mnou Inkvizitorům Víry, kteří si přejí, abyste zvěděl, že Svatá Stolica viděla s nelibostí uveřejnění, jehož se mu dostalo, a že její vůli jest, by exempláře již rozšířené byly, pokud možno, vzaty z rukou věřících

„Řím, 8. srpna 1880.

„P. Card. CATERINI“.

Mgr Cortet, jakmile tento list obdržel, byl zdrcen, neboť to nebylo zavržení. — 1^o Řím neříká „stáhnouti z oběhu pokud možno“, když odsuzuje knihu. — 2^o Byl mu poslán list soukromý, nikoliv dekret, neboť jest přísným požadavkem, by v dekretu bylo uvedeno datum dne, v němž byla svatá Inkvizice shromážděna. — 3^o Na místě vytečkovaném, které bude okamžitě vysvětleno, byla tato slova: „A-



však nechť se ponechá (brožurka) v rukou kněžstva, by z ní čerpalo užitek.“ Tato poslední věta byla ve skutečnosti schválením brožurky. Nemožno tohle přec uveřejniti.

Mgr Cortet poslal tuto odpověď svému kolegovi do Nimes. Mgr Besson nebyl uveden do rozpaků pro takovou maličkost. Potlačil poslední řádku, nahradil ji tečkami a uveřejnil pod barvou dekretu tento list soukromý, zkomolený, zfalšovaný, který nebyl ani jemu odeslán. Mgr z Troyes jej nápodobil. Velký počet *Náboženských Týdenků* pospíšil si taktéž učiniti, ačkoliv věděly, jak to vlastně bylo. *Katolické revue*, „dobré noviny“ byly poprošeny, by inserovaly, a ony, jak lze se nadíti, rády tak učinily s plnou důvěrou. Každý věřil, nebo chtěl věřiti, že brožurka Melaniina byla *odsouzena!*

Později Missionáři La Salette-ští soudíce, že vytečkování příliš ještě mluvilo, nahradili je jedinou tečkou a vpravili po tisících své papírečky do rukou poutníků. V téže době i potupám se dobře dařilo;



„Dítka Mariino se pomátlo, zbloudila mar-
nivostí, nevěrná svému poslání, atd.“

Vizte v tomto ohledu list Melaniin knězi
Roubaudovi, faráři Vins-skému v diecesi
Fréjus-ské, který zemřel 1897., zanechav
po sobě zvučnou pověst svatosti :

Castellamare, 25. října 1880.

Můj veledůstojný Otče !

*„Neznepokojujte se vším, co činí ďábel pomoci
lidí; dobrotivý Bůh to dovoluje, by utvrdil vtru
pravých věřících . . . Osobnosti, k nimž jsem se
obrátila v Římě, přísluší jeden Kongregaci Indexu
a druhý Kongregaci Svatého Officia neb Svaté
Inkvizice, což jest totéž. A jeden ani druhý nevě-
děli o listě kardinála Cateriniho. To právě je po-
hnulo k výroku, že jest to strana, která jedná ne-
odvisle od papeže, ba i od Kongregace Indexu a
Inkvizice . . .“*

Psala kromě toho Mgru Pennachimu,
rádci Indexu, který jí dal tutéž odpověď.
Mgr. Zola, biskup z Lecce, který dal
imprimatur, odebral se bezprostředně
do Říma, by si zjednal vysvětlení. Pod-
sekretář, který psal list, omlouval se pře-
pokorně Mgru z Lecce, řka mu, že ruku
jeho donutil biskup z Troyes a jiní bi-
skupové Francie. Jeho list neměl býti



uveřejněn. Formule, jež kompromitovaly v této záležitosti „Eminence Kardinály“ a „Svatou Stolicí“, byly *planými třesky plesky!!!*⁽¹⁾

Vizte, bychom uzavřeli, co psala ještě Melanie dne 13. října 1880: „...Největším vinníkem při listě kardinála Cateriniho jest Mgr Fava. A přece není nic tak vhodné jako výstrahy naší milosrdné Matky Marie v předvečer dne, kdy řeholníci jsou vyháněni... jak to praví velmi dobře Tajemství, jež se zavrhuje... **Temnoty zaslepily mysl**; nevidíme-liž naplňovati se doslovně tato slova Tajemství!... Biskup nějaký píše Kongregaci Indexu a kardinál některý odpovídá listem *soukromým* a nikoliv úředním, a tento list soukromý se znovu otiskuje v náboženských Týdencích, potom v náboženských časopisech, a tak probíhá světem!!!... Tajemství, nevčasné, nevhodné pro věřící,

¹⁾ Kardinál Prosper Caterini, *sekretář* a nikoliv *prefekt* Kongregace, jak tehdy bylo omylem uveřejněno, narozený r. 1795., první jáhen u Panny Marie na *Via Lata*, zemřel rok na to v říjně 1881, ve věku 86 ti let. *Requiescat in pace*, podobně jako Mgr Cortet, který



dráždí zvědavost kde koho, a ze všech stran dostávám listy, žádající mne o mou brožurečku, které již nemám. Hle, až kam zašla moudrost a opatrnost opportunismu . . . V pravdě, pohroužili jsme se do temnot! A to jest trest od Boha. *Kdo zadržuje rozšiřování Tajemství, bere na sebe převelikou zodpovědnost před Bohem!* Takový bude odpovídati před Bohem za celé Poselství Panny Marie! Nechtěla bych býti na místě oněch osobností při strašlivém Soudě! . . .“





XXIII

SVATOST MELANIINA. // APO-
ŠTOLOVÉ POSLEDNÍCH DOB /
PROROKOVANÍ MELANIÍ A
CTIHODNÝM GRIGNIONEM Z
MONTFORTU.

P

roti všemu tomu Melanie nemohla po-
staviti než svou svatost, svou nesmír-
nou krásu duše všeobecně, nepravím
zneuznanou, nýbrž *neznámou*. Nejméně
nepřátelští jsou tak laskavi, že doufají, že
není věčně zatracena, že konečně bude
připuštěna do Ráje, hluboko pod dámami,
po Očistci, při jehož představě mráz člo-
věku běží pod kůži. Legendy, zhotovené
demonem, jsou tak vazké, že dlouho ještě
se bude věřiti, že Pasačka La Saletteská
špatně skončila; že po milosti neslý-



chané, již nejméně zbožné z dítek malého katechismu bylo by bývalo hodnější, upadla skoro ihned do vlažnosti, do netečnosti, lenosti duše, do marnivosti, do zpronevěry, do lži.¹⁾ Když se ví, čeho se přidržeti, toto staré bláto otíradel pekla zdá se tak nízké a tak smrduté, že není možno se u něho pozastaviti ani na okamžik.

Vůli Melaniinou bylo, aby její ředitelé nebo zpovědníci neodhalovali ničeho z jejího života *vniterného*. Avšak od r. 1852. mnohé osobnosti se dozvěděly od p. Sibillata, který obdržel několik důvěrných sdělení od tohoto dítky privilegovaného, že dlouho před 1846. Nebe je navštěvovalo, že veliké Zjevení r. 1846. nebylo než jednou *episodou* jejího dětství; a jejítišky z Corencu, její družky, mohly pozorovati, že tyto milosti nepřestávaly. A jsou důkazy, že nikdy nepřestaly.

„Tato pokorná dívka — praví její budoucí historik, jehož jmenovati mi nepřísluší — jejíž vznešenou svatost a veliké

¹⁾ Roku loňského byl stíhán pro padělání listin jistý zpupný církevník, který obviňoval Melanii, že jest



poslání v Církvi nemohou ani duše nábožné podezřívati, dříve než její život vnitřní byl uveřejněn, byla zahrnuta od věku tří let nejpodivnějšími nadpřirozenými dary, takovými, jak se shledávají v životech některých svatých. Vyučena Dítěm JEŽÍŠEM, od kteréhož se dozvěděla, že dlužno skrývati tyto milosti, skrývala je s takovou pokorou a obratností, a když je někdo přistihl, bylo patrné, že tolik jí to působí utrpení, že její vůdcové duchovní sami z toho nepoznali než slabou částku. V horách, kde střežila stáda před Zjevením, nazývali ji už *malou světici* a přisuzovali jí zázraky.“

Dnes jest známo, že je konala, a důkaz toho podán bude, až Kongregace Ritů ráčí se zaměstnávatí Blahořečením tak ojedinělé Pasačky. Objev jejich stigmat byl čímsi nejnenadálejším. Ona sama jakoby o nich *nevěděla* — ačkoliv je skrývala jako vše ostatní instinktivně — nebo aspoň domnívala se, že *všichni křesťani jsou takovým způsobem ustrojeni* — což není daleko nanejvýš zdrcujícího vznešena. Melanie často přijímala Nejsvětější Svátost



od samého Pána a Spasitele našeho, a těšila se ustavičnému vidění svého Anděla Strážce. Obyvatelé Altamurští tvrdili, že slyšeli v příbytku „zbožné pani francouzské“ při Klekání večerním, v noci, kdy zemřela, andělské zpěvy a cinkání zvonečku, jako když se nese Svatá Posila nemocným.

Kolik ještě jiných věcí! Avšak nade vše podivnějším, co odstrašujemysleti, co dodává jediným slzám lásky neocenitelné hodnoty, jest to, že viděla *vše ve Světle Boha*, nikoliv soudobně, nýbrž postupně, totiž v okamžiku, kdy její myšlénka se obírala nějakým předmětem. Dar to neobyčejný, jediný snad v životě světců. Zdála se žíti v Ráji pozemském, jakoby Pádu nebylo...

Jisté věřící, která chtěla zvědět něco o Apoštolech Posledních Dob, byl sdělen tento úryvek z toho, co Melanie nazývala svým „Viděním“: ¹⁾)

„... Na jiných místech viděla jsem Učedníky Apoštolů Posledních Dob. Po-

¹⁾ Tato stránka, zcela nevydaná, doplňuje nebo potvrzuje to, co bylo řečeno výše v kap. XVI. o daru prorocství, uděleném Pasačce.



chopila jsem velmi jasně, že tito pánové, jež nazývám učedníky, tvořili část Řádu. Byli to muži svobodní, mladí lidé, kteří, necítíce se povoláni ku kněžství, chtějíce však věnovati se životu křesťanskému, doprovázeli Otce na jejich misiích a pracovali ze všech sil na vlastním posvěcení a na spáse duší. Byli velmi horliví pro slávu Boží. Tito učedníci byli u nemocných, kteří nechtěli se zpovídati, u chudých, raněných, žalářovaných, ve veřejných shromážděních, v sektářských schůzkách, atd. atd. Ba viděla jsem, že jedli a pili s bezbožnými, s těmi, kteří nechtěli slyšeti o Bohu ani o kněžích; a hle, kterak tito Andělé pozemští pokoušeli se všemi pomyslitelnými prostředky, by je přivedli k Bohu a by zachránili tyto ubohé duše, z nichž každá má cenu Krve Ježíše Krista, šilícího láskou pro nás. Toto vidění bylo velmi jasné, velmi přesné a nezanechalo ve mně žádné pochybnosti o tom, co jsem viděla; i obdivovala jsem se velikosti Boží, jeho lásce k lidem, a svaté snaživosti, jichž používal, by všechny spasil; i viděla jsem, že jeho láska nemůže býti pochopena



na zemi, protože překonává vše, co lidé nejsvětější mohou pojmati . . .

„... S nimi (jeptiškami) byly také ženy a dívky, plné horlivosti, jež podporovaly řeholnice v jejich dílech. Tyto vdovy nebo tyto dívky byly takové osobnosti, které, aniž by se odvážily připojiti se sliby řeholními, žádaly si sloužiti dobrému Bohu, zabývati se svou spásou a vésti život odloučený od světa. Byly oděny černě a velmi prostě. Nosily také kříž na prsou jako Učedníci, avšak trochu méně velký než kříž Misionářů, a nebyl zevnější.

„... Učedníci a ženy skládali také slib nebo sebeobětování se Přesvaté Panně: oddati se jí a dávati jí za duše v Očistci, ve prospěch obrácení hříšníků, všechny svoje modlitby, všechny své skutky kající, jedním slovem všechna svoje záslužná díla.

„Viděla jsem, že Misionáři žili sdruženě . . . Viděla jsem, že ti učedníci, kteří uměli čísti, říkali brevíř ve své kapli; viděla jsem také, že Řeholnice říkaly hodinky k Svaté Panně, taktéž i ženy.“



Jest neskonalé zajímavé sblížit toto *vidění*, tak přítomné, tak přesné vidění Pa-sačky s proroctvím obecnějším, avšak kterak výmluvným, napsaným 150 let před La Saletou Ctihodným Grignonem z Montfortu :

„... Avšak jací budou tito služebníci, otroci a dítky Mariiny? Budou ohněm hořícím sluhů Páně, kteří založí oheň božské lásky všude, a, *sicut sagittae in manus potentis*, šípy ostrými v ruce mocné Marie, by prokláli nepřítel; budou to dítky Leviho, velmi očištěné ohněm velkých protivností a těsně přivinuti k Bohu, kteří budou nositi zlato lásky v srdci, kadidlo modlitby v duchu, a myrhu umrtvování v těle, a kteří budou všude dobrou vůni Ježíše Krista chudým a malým, zatím co budou vůni smrtivou velikým, bohatcům a pyšným světákům.

„Budou to oblakové hřmějící a pole-tující vzduchovými prostorami na nej-menší zavanutí Ducha Svatého, kteří, aniž by se na co upoutávali, aniž by se čemu divili, aniž by si dělali jaké starosti, roz-šiřovati budou déšť slova Božího a ži-



vota věčného; hřmíti budou proti hříchu, burácti budou proti světu, bítí budou ďábla a jeho přívržence a zprobodají skrz na skrz pro život nebo pro smrt svým mečem na obě strany broušeným slova Božího, všechny ty, k nimž budou poslání od Nejvyššího.

Budou to praví Apoštolové Posledních Dob, jimž Pán mocností udělí slovo a sílu, by působili divy a dobyli slavných kořistí na svých nepřátelích; spáti budou bez zlata a stříbra, a což více jest, beze starosti mezi ostatními kněžími, církevníky a kleriky, *inter medios cleros*, a přece budou míti stříbřitá křídla holubice, by letěli s čistým úmyslem po slávě Boží a spáse duší, kam Duch Svatý je povolá¹⁾; a nezanechají po sobě na místech, kde budou kázati, než zlatolásky blíženské, která jest náplní celého zákona. Konečně víme, že to budou praví učedníci Ježíše Krista, kteří, kráčejíce po stopách jeho chudoby, pokory, světem-opovržení a lásky, vyu-

¹⁾ Ps. 67, v. 14. Matutinum na Boží Hod Svato-
dušní. Tento žalm, zatížený tajemstvím, přísluší litur-
gicky Duchu Svatému.



čovati budou úzké cestě Boží v čisté pravdě dle svatého Evangelia, a nikoliv dle zásad světa, aniž by se o koho starali, aniž by měli zření na někoho, aniž by ušetřili, poslechli nebo se báli některého smrtelníka, nechť by byl sebe mocnější. (Shoda skoro doslovná s 30. odstavcem Tajemství Melaniina).

„Budou mít ve svých ústech břitce dvojsečný meč slova Božího; ponesou na svých ramenou zakrvavenou korouhev Kříže, Krucifiks v ruce pravé, růženec v levé; svatá Jména Ježíš a Maria ve svém srdci, a skromnost i umrtvení Ježíše Krista v celém svém chování. Ejhle velikáni, kteří přijdou; avšak Maria bude přítomna z rozkazu Nejvyššího, by rozpnula svou mocnadmocí bezbožných, modlářů a mahomedánů. Kdy a kterak se to stane? Bůh jedině to ví; na nás jest mlčeti, modliti se, vzdychati a čekati: *Expectans, expectavi.*“
(*Pojednání o pravé pobožnosti k Svaté Panně*, 1. část, kap. 1.)

Jistotně, jedině Bůh to ví. Přece však víme také my ostatní, proč a kterak se to nestalo, proč příštího 19. září ve 62. 175



výročnici Zjevení nebude ani slabý počátek uskutečnění, ani vzdálená choutka poslušnosti. Nevíme než špinavé a nízké příčiny této neslýchané zpronevěry. Avšak všichni toho neví a právě pro nevědomé tato kniha jest zvláště napsána. Ostatní, praví vinníci zlobou nebo zbabělostí snažiti se budou přirozeně, by je zadusili, dle svého způsobu, jednoduše duchem správně myslícím, bez studu a beze strachu. Kterak nahnati strach lidem zasvěceným Bohu, kteří mohli *viděti* strašlivý trestdosti velkého počtu ze sebe, aniž by se bili v prsa? ... Konečně chtěl jsem vydati svědectví, bych mohl zesnouti v pokoji, až moje hodina nadejde.

Hrozby La Saletteské byly podmíněčné. Jest proč věřiti, že již nejsou podmíněčny. Apoštolové Marie, kteří měli býti založeni před Potopou krve a ohně, budou založeni *po* Potopě, v tomf vše.





XXIV

NÁMITKY / POMLUVY / ASSUMPTIONISTA DROCHON

N

ení ještě můj úkol ukončen? Myslím, že jsem řekl vše, čeho bylo třeba a že bych nemohl již teď než se opakovati. Byl mi předložen seznam námitek proti Tajemství, které nepřestávají býti v kursu na La Salettě. Znáám je příliš a vyvrátil jsem je domyslitelně i výslovně na stránkách předcházejících. Ví se ostatně, že námitky, vystavené nenávisí, pýchou nebo z prospěchu, jsou nepřekonatelný. Rodí se tou měrou, jak se rdousí. A přece jejich rozlišující známkou jest slabost nej-
krajnější, slabost dětinská, taková, že se člověk hanbiti musí, když je slyší.



Příklad: „Kdyby Papež chtěl uveřejnění Tajemství, byl by to sám učinil.“ Tato námitka v ústech kněží, kteří se pokládají za učené, naplňuje podivem a zármutkem. Cítí se, že by bylo velmi neúčitečno, kdyby se jim řeklo, že papež mohl chtít a jistě také chtěl, by *ctěno bylo* poslání Melaniino, zřejmě pro něho, a že podal důkazy této úcty. Tato myšlenka nevstoupila by do takových mozků. Kterak doufati také, že bychom vpravili do lebek těmto otrokům *litery*, těmto helotům slovíček, že když papež jest neomylný, jeho *MLČENÍ jest schválením*? Nuže, Tajemství nikdy nebylo odsouzeno. Dodejme, že snad i to jest otázkou, zda by dle základních kanonů papež sám měl provést uveřejnění takového dokumentu?

Potom, co odpověděti starým pomluvám, které zvyk přetvořil v nepopěrné pravdy, a jichž pramen žádný křesťan nedovolí si ohledati? Tady, to není již toliko hanba ducha, nýbrž šerednost duše, a ohavno jest mysliti na lže tolikrát vyvrá-



Jistý Otec Assumptionista, jménem Drochon, spojil je v kytici v *Illustrovaných Dějinách Pouti francouzských*, hrozném to svazku v 4^o o 1274 stranách, (k jejichž přečtení bylo by třeba 2548 lidí, jak by řekl Barbey d' Arevilly), uveřejněném s autorisací a obdivem Otce Picarda, jeho generálního superiora, u Plona v Paříži, 1890. Známo, že Assumptionisté byli nejvytrvalejšími nepřátely Melanie a jejího Tajemství, a že se zažrali do této války s veškerou silou a svrchovaností, kterou jim propůjčil neslýchaný a žalostný úspěch jejich pokořujících publikací.¹⁾

V nesmírné spoustě tohoto Otce Drochona *třináct* stránek toliko jest věnováno Poutnímu místu La Saletteskému a jest skoro nemožno nalézt tam řádku, která

¹⁾ Známo také od více než půl století, že jest to známkou *skromnosti* u katolíků moderních, psáti způsobem odstrašujícím, a že se tomu pečlivě vyučuje v jejich Ústavech, a to do té míry, že vše, co bylo napsáno po *Řečích pohřebních* nebo po *Henriadě*, jest dle jich soudu vypustitelné, pomatené nebo chlépné. Báječný Otec Picard mi tvrdil jednoho dne, k hanbě svého řádu, že Arnošt Hello byl BLÁZEN. Jeho nástupce, Otec Bailly a jeho Eliakimové *Křtže* a *Poutníka* opravdu tohoto mínění zneužili.



by nebyla nesprávná neb lživá. Posuďte sami :

„...Maksimín a Melanie prý dostali, jak jsme pravili, každý jejich (*sic*) tajemství: „Slabé, *mdlé, chcete-li, ve všem ostatním*, praví kněz Nortet, neobjeví se silnými než v jediném bodě, v tom, o čem tvrdily, že jest jejich posláním“. Tyto dítky mohou se *vzdáliti*, zvolal opět Mgr Ginoulhiac dne 19. září 1855 (Melanii vyhnal roku předešlého), *zpronevěřiti se veliké milosti přijaté (!)*, Zjevení Marie nebude tím otřeseno“. Tyto citáty napovídají dosti o vrtkavosti, jež poznačila život obou dítek... Melanie, patřivši na Královnu Nebes, *nezavřela svých očí před světem (!!!)*, jak jsme viděli na Angleze Sagazanské, na Liloye a na tolika jiných, jak to učinila za krátko na to Bernadetka. Vstoupila *bezpochyby* do kláštera Prozřetelnosti v Corencu; avšak *domnívajíc* se, že jest povolána k čemu si důležitému, *sníc* omisiích a výbojích apoštolských, sestra Marie z Kříže *vzbudila vážné pochybnosti o svém povolání* k životu řeholnímu, který



Po *třech* letech (jeden rok) noviciátu, Mgr Ginoulhiac, byv tázán o radu, opřel se jejímu složení slibův řeholních.¹⁾ Vrátila se do Corpsu, kde římský jistý prelát anglického původu *přiměl ji*, by ho sledovala do Anglie za tím účelem, by se tam oddala pokání pro obrácení země. Od 1854. až do 1860. setrvala v klášteře Karmelitánů Darlingtonských. Přijala tam roucho řeholní, složila, zdá se (!), *sliby* r. 1856., *avšak* vrátila se do Francie čtyři léta později, *usídlila se k trvalému pobytu* v Marseille, kde *dle* (!) p. Amédéa Ni-

¹⁾ Mgr Ginoulhiac pravil k Melanii: „Právě jsem se viděl s Maksiminem, který odepřel říci mi své tajemství, mně, svému biskupu!!! *To odpyká!!!* Avšak vy, vy jste rozumnější, máte více poznání než on; myslím, že neodepřete poslušnost svému biskupu...!!!“ A když ubohé dítko odpřelo neposlechnouti Svatou Pannu, učinil ji tutéž pohružku; „*To odpykáte!*“ Až příliš dostal slovu. Když nadešel pro ni okamžik skládání slibův u jeptišek Prozřetelnosti v Corencu, opřel se tomu přes jeptišky, které pravily, kterak byla zbožná, a snažil se všemi možnými prostředky a týráním přinutiti ji, by odešla. Konečně přepravil ji do Anglie, zakázav, by se to nepovědělo jejím rodičům. Ba nad to dal rozkazy, by byla přinucena složit sliby klášterní. Když odepřela tak učiniti k vůli posláni, jež měla splniti po r. 1858 a když žádný nátlak, žádné naléhání nemohlo přemoci její odpor, jeptišky jí pravily: „Kam půjdete? Mgr G * * * nám psal, že jestli se vrátíte do jeho diecese, vyobcuje vás všude, kde se usadíte.“



colasa byla osvobozena od svých slibů. Setrvala tam až do 1867. (Nic o Korfu, atd.) Mgr Louis Zola, *tehdy* biskup Leccenský v Itálii, *přivedl ji* do své diecese a ubytoval ji v Castellamare (Podivuhodné! *Tehdy* Mgr Zola nebyl ještě biskupem; jedná se zde o Mgr Petagnu, a ten *nepřivedl* Melanii; a pak, Castellamare není v diecesi Leccenské, jest to jiné biskupství a velmi vzdálené od Lecce. Jest to zrovna tak, jakoby se Amiens umístil do diecese Perigueux-ské. Nejsou honěni v geografii u Assumptionistů. Náš historik čerpal své zprávy z dobrého pramene, u Misionářů La Saletteských, a jeho kniha jest tlustá). Po smrti biskupa r. 1888, (ani Mgr Petagna, ani Mgr Zola nezemřeli r. 1888), vrátila se do Marseille, kde jest posavad (1890). Uprostřed tohoto života zmítaného a *nestálého*, Melanie zůstala ctnostná (Ah! tak přece! a zrovna ctnostná!) a jako Maksimin vytrvalá *v jediném bodě*, ve své vroucí vřě (Po všem, co předchází, slovo *vroucí* jest zcela hloupé, avšak takový jest způsob psaní v Nanebevzetí) ve Zjevení a v Tajemství,



které slyšela“. (A ani slova o tomto tajemství! jakoby publikace Melaniina a *imprimatur* Mgr Zoly byly apokryfické, protože jinak zase Drochon praví, že toto tajemství jest „hřebem“ Zjevení — styl to Baillyho, styl *Kříže* a *Poutníka*.)

Tato stránka mi připomenula slovo Chateaubriandovo: „Jsou doby, v nichž nesmíme plýtvati opovržením pro veliký počet těch, kteří ho zasluhují.“





XXV

HOSPODA. // DVOJITÁ TAKTIKA MISIONÁŘŮ NEB OBROČNÍKŮ NYNĚJŠÍCH.

Od počátku této práce osobnosti zbožné a čistého úmyslu soudily, že jest přemrštěnou moje hana na hostinec La Saletteský.¹⁾ Jest přece velmi zapotřebí, pravily mi, by poutníkům byl poskytnut nocleh, zvláště neduživým a nemocným, a nesmějí požadovati, by byli přechováváni pod střechou a živeni zdarma. Nuže, takové to jest, právě o tom by nemělo býti ani řeči. Přesným právem poutníků, zvláště neduživých a

¹⁾ Vyjádřil jsem se ještě silněji v době Misionářů. Viz *Chudou Ženu*, část I., kap. XIV.



nemocných jest, by byli pohostěni *zdar-
ma*. V říjnu 1880., za časů tak zvaných
misionářů, viděl jsem jednoho jitra, an
přichází k bráně hostince hrozným sně-
hem žebrák, sotva méně bílý než sníh a
kterému, jak se zdálo, bylo osmdesát let.
Putoval po hodiny v horách, jist jsa, pra-
vil, že nalezne na Salettě pohostinství
dvou dnů, zajištěných pocestným jedním
článkem řádu hostinského. Neviděl jsem
tohoto článku, který si snad vysnili ubozí
nešťastníci, avšak co jsem dobře viděl, a
příliš dobře viděl, toť zoufalství, pokor-
né zoufalství tohoto starce, řkoucího mi
čtvrt hodinky na to: „Dali mi studenou
polévku a řekli mi, že jest třeba odejítí.
Rád bych si byl tady odpočinul.“ Abych
se nestal spoluvinníkem vraždy, zaplatil
jsem, ač velmi chudý, tři dny stravy pro
tohoto *poslaného*, jenž snad byl Rafael,
a jehož poděkování zůstalo ve mně jako
libé světlo v komůrce odsouzencově.

Od onoho dne pochopil jsem, co se
dalo na této hoře. Bychom mluvili bez
okolků, viděl jsem odstrašujícího ducha
lakoty, těchto tak řečených řeholní-



ků, kteří sami neměli býti než žebráky a sluhy žebráků, neboť La Saletta jest podstatně a po výtce poutním místem bosáků. Nechť se přijde k úpatí této hory, jak se bude chtít a pokud se bude chtít, když se však tam přijde, nemožno stoupati *lahodně* leda s ďáblem na zádech. První poutníci se o tom neklamali a nemohli se klamati. Cesty nynější nebylo a služba mezky nekonala se jako dnes. Bylo viděti, jak po svazích Hory vlekli se neduživci, se smrtí zápasící, skoro mrtví, kteří šplhali a drápali se po celé dni, a kteří sestupovali uzdraveni. Slečna des Brulais, která byla jedním z prvních svědků La Salleteských, vyprávěla několik příkladů v pravdě zázračných.¹⁾ Nemyslím, že by bylo možno uvést jediný případ smrti jednoho z těchto nemocných na Hoře. A kolik přece muselo jich ztráviti noc bez přístřeší, beze stanu, *sub Jove frigido*, v těchto výškách smrtelných pro bytosti lidské, zbavené útulku! Jaké ochrany poskytnouti mohly stům

¹⁾ *Echo ze Svaté Hory, od slečny DES BRULAIS.* O počátcích La Saletty není knihy doporučitelnější. 187



a tisícům poutníků přikrývka několika chýší z prken? *Quid inter tantos?* Přicházeli sem však nesení věrou, byli hostěni, zahříváni, posilováni, léčení věrou.

Dnes vystupuje se pohodlně ve voze nebo na hřbetě mezka; zaplatí se světlice nebo stůl první nebo druhé třídy; modlí se pohodlně, v závětrí pravých zdí, v basilice dobře uzavřené, a divno, že se nedostává, oč se žádá. Není snad fariseů, avšak nemyslí si, *sicut ceteri hominum*, že by kdo byl zlodějem, nespravedlivým, dráčem, cizoložníkem, a nebojí se „pozvedati oči k nebi“. Sestupuje se pak v témže voze nebo na hřbetě téhož mezka, avšak nikoliv jako ubohý publikán. *Descendit hic justificatus (hoc est sanatus) in domum suam*. Není tam již zázraků, protože tam není věřících, ani KAJICNÍKŮ, protože není nadšení, totiž lásky. **Není již duší šlechetných.**

Dusilo by nás, kdybychom našli účtárnu a knihy účetní v předsíni některého básníka, a nejsme nikterak dojati, když setkáváme se s těmiž předměty na místě



neomráčí pomýšlení, že jest místo, kde Svatá Panna se ukázala, kde plakala láskou a soucitem, kde pronesla největší věci, jaké se neslyšely od dob Isaiáše, kde vyléčila a potěšila tolik nešťastných, a že na dva kroky od tohoto místa jest *kassa!*

— Jest to ohavné, řeknete, avšak jaká odpomoc? — Víte to tak dobře jako já. Hostinec La Saletteský, — přetvořený v Dům Boží, kde každý poutník zdravý učinil by se služebníkem chudých nebo ošetřovatelem nemocných na několik hodin nebo několik dní — byl by zásobován nadbytečně a trvale, kdyby křesťani mu dávali setinu toho, co dávají tak marně a s tolikerou hořkostí výběřčímu hostinské daně. Byla by dvacetkrát bohatší než teď, bezpochyby příliš bohatá, avšak alespoň neslyšel by se onen kletý zvuk mincí, který si Bůh oškliví, a pocítila by se radost a sláva nad oživením nespočetných chudých.

Právě to snad pastevcí chápali a nikoliv bez hrůzy myslím o tom, co se muselo dít v jemném a šlechetném srdci Maksiminově, když byl svědkem kořistění z jeho Hory, a když hynul bídou



na několik krokův od skrblických řeholníků, kteří existovali jen skrze něho. Pokud se týká letité Melanie, co ta musela cítit, když konala pouť posledníkrát před smrtí, tázal jsem se již a nenalezl jsem jiné odpovědi než slzy.

Moje kniha, dosti jsem to řekl, má pouze jeden předmět: Dokázat, že veškeré úsilí nepřátel Boha v případě La Saletty směřovalo k tomu, by zlehčeno bylo Tajemství Melaniino, jedině toto, protože Maksiminovo nebylo nikdy rozhlašováno. Tedy dvojí taktika. Jednak misionáři nebo obročníci, usídlení na Horu, chtěli vždy a velmi pevně tomu, by hrozby Svaté Panny byly již splněny, krátce po Zjevení, způsobem úplně hotovým a definitivním, takže jest dokázáno, že se nemáme již čeho báti a že každé jiné proroctví, týkající se budoucnosti neb i času přítomného, musí býti považováno za planý žvást. Viděl jsem je, ani pracují každého dne u Studnice v hodinu Vypravování, přinášejíce statistiky hladu, v Irsku nemocí bramborů; ve Francii, ve Španělsku nebo



týká hrozby Řeči, vztahující se na „malé děti pod sedm let...“, zdá se, že se vysvětluje dostatečně jakousi žalostnou nákažlivinou, která se onou dobou, totiž před šedesáti lety objevila. Následkem toho tak zvané Tajemství není než nezbedným sněním, velmi apokryfickým, jehož dobří katolíci mají se vystříhati.

Potom, dlužno pamatovati na rozdíl dob. R. 1846. Náboženství bylo v opovržení a křesťanská společnost zasluhovala trestu. Dnes jest naopak, což se to nevidí? ve stavu nanejvýš kvetoucím. Každým způsobem Tajemství nedá se uhájeti.

Jednak zase se chce, stůj co stůj, by Pastouškové nebyli stáli než *při jediném bodě*: Maksimin ožrala dle mrzké a zločinně falešné legendy misionářů, nevycházející ze své zmrtvělosti, než aby vyprávěl Zjevení *jasnovidně* ustavičným jakýmsi zázrakem. Melanie, svatá dívka, chcete-li, avšak oddaná nejnebezpečnějším tuláctví a stále „obklopená ztřeštěnci a neposlušnými kněžími, kteří jí stavěli hlavu“, nenabývají jako Maksimin



rovnováhy a rozumu, než když se jednalo o vyličení téhož Zjevení, totožně vyprávěného od r. 1846. Vyjma zcela suchou Řeč veřejnou, nelze uvésti v pochybnost, aniž sama sebe neodsouditi k nebytí, jakým způsobem možno předstírati tajemství života a smrti, nad povinnost rozhlašované takovými svědky?

— Po tom, mohli by říci účastníci, když si již člověk dá tu práci a pozoruje věci chladně, rozumně, *prakticky*, kterak by neměl viděti, ó Matko Slova, že tvoje domnělé Zjevení není než podvodem a klamem demonů, by se překáželo svatým řeholníkům, vydělávati počestně svůj chléb na tvé Hoře?





XXVI

LA SALETTA A LUDVIK XVII.

V ýborné práce historické vysvětlily nejnověji otázku Přežití Ludvíka XVII. Otázku to již starou, o které nesmí se již dnes nevědět bez trošky hanby. Můj *Syn Ludvíka XVI.*, uveřejněný 1900., nepřinesl nový doklad, avšak svědectví ne-skonalého podivu nad tímto velikým gestem Boha, jediným v Historii: Královský rod, který byl považován za první světa, nikoliv přímo odvržený, ani vyhubený, avšak upadlý do nevyzpytatelné potupy, bez naděje, že z ní kdy vyjde.

„... To aby obrazotvornost se započela, když si řeknete, že byl člověk bez chleba, bez přístřeší, bez příbuzen-



stva, bez jména, bez vlasti, jakási osobnost ztracená v hloubce davů, již nejspolečnější ošusta mohl urazit a zhanobiti a jež přece byla Králem Francie! . . . Králem Francie, uznávaným potajmu všemi vládami, jichž hodnostáři potili se úzkostí při jediné myšlence, že stále žije, že mohou ho potkati při každém kroku, a v němž by málem ubohá Francie, jakkoliv smrtelně zasáhnutá, vidouc kráčet tento obraz své bolesti, byla uznala náhle Krev svých bývalých Pánů, a vrhla se k němu s velkým pokřikem ve vznešeném vzletu vzkříšení!

„Dle možnosti se přičinili, by ho zabili. Nejbarbarštějších vězení, nože, ohně, jedu, potupy, směšnosti surové, bídy černé a smutku černého, všeho bylo použito. Podařilo se to na konec, když Bůh ho dosti nachránil a jakmile již šedesátý rok nastoupil, jakmile totiž přestal nositi pokání za šedesát králů . . .“¹⁾

¹⁾ LEON BLOY. *Syn Ludvíka XVI.* Není zde k tomu místa, bychom ukázali, byť jen zkráceně, děsnou a strašitelnou historii Ludvíka XVII. Nechť se čte *Poslední zákonný král Francie* od HENRI PROVinsa, a neocenitelné dílo novější od OTTY FRIEDRICHSE:
194 *Nevydaná důvěrná korespondence Ludvíka XVII.*



Neštěstí tohoto „Krále strašidla“ bylo tak dokonalé, že slova „hanba“ nebo „potupa“ již nepostačují. Odepřelo se mu toho, čeho se neupírá ani nejhorším lotrům, jeho osobní totožnosti, — lépe řečeno, totožnosti nechť jakékoliv. Chtělo se naprosto, aby nebyl nikým, v přesném pojmu slova toho, a by jeho děti byly dětmi nikoho. Tak se plnilo jistým způsobem, co Bůh sám mohl vynalézt, ona věkovitá průpověď kapetovská: *Král neumírá*, poněvadž zákonná posloupnost Ludvíka XVI. byla odsouzena k tomu, by nemohla ani žít, ani umřít.

Dauphin, syn Ludvíka XVI, — autentický Ludvík XVII. — domněle zemřelý v Templu r. 1795, vydechl svou duši bolestnou v Delftu v Holandsku dne 10. srpna 1845, něco přestřináct měsíců před Zjevením La Saletteským; věru, „obzvláštní to úspěch tohoto Zázraku po dni, v němž převrhl se Svícen se Zlatými Liliemi, o nichž se mluví v Pentateuchu.

„Jakmile rozlehla se zpráva o Zjevení, jestli pak jediný křesťan se zeptal, zdaž cosi nekonečně drahého a vzácného



nebylo právě rozbito, když sama Záře, Sláva nepřístupná a nedosažitelná ukázala se v smutku? — **Od času toho, co trpím pro vás ostatní!** Jaké to slovo rozrušující a nepochopitelné!

„Katastrofa jest tak nesmírná, že ten, jenž naprosto nemůže trpěti, nicméně trpí a pláče. Blaženost krvácí a snažně, pokorně prosí. Všemohoucnost prohlašuje, že již toho dále sněsti nemůže a žádá o milost... Což jiného se stalo, ne-li to, že Někdo jest mrtev, jenž neměl zemřítí?...”

Kdyby aspoň opravdu zemřel, jako každý umírá, avšak opakuju to, bylo to mnohem horší, Král Francie nesměl zemřítí. A hle, již více než šedesát let to pokračuje! Mám tuto před sebou podobiznu ubohého děfátka 4 neb 5tiletého, jež se jmenuje Kníže Jindřich Karel Ludvík Burbonský, Dauphin Francie..Zdá se, že on bude pokračovatelem řady Králů strašidel...

Mnohé listy Melaniiny, z nichž některé ku kněžně Amelii Burbonské, dokazují, že prorokyně naše neměla žádné pochyby



dítek. R. 1881. jmenuje přímého dědice „*Králem zákonným, Králem KVĚTEM LILIOVÝM*“ a odporučuje naději. Ví se odjinud, že hezkých pár let před tím Maksimin podnikl cestu do Frohsdorfu a že schůzka s hrabětem Chambordem měla za následek skutečné zřeknutí se trůnu Francie. Vše nás má k tomu, bychom opravdu věřili, že Maksimin řekl tomuto nápadníku to, co Martin de Gallardon r. 1816. řekl nectnému Ludvíkovi XVIII: „Jste uchvatitelem“. Hrabě Chambord v opak svého bratrovražedného strýce neodvážil se nastoupiti po dvou Kajnech Restaurace, nicméně však schoval 300 milionů královského jmění, a dědicové okradení, po tři pokolení pokračovali v chudobě a pokrytí nejhojnější potupou, jak byl jejich otec a zvláště jejich děd, Dauphin z Templu.

Jaká to obdobnost nebo příbuznost, souvislost nebo vztah tajemný mezi Zázrakem La Saletteským a zázrakem osudu Syna Ludvíka XVI.! Král chudý, král umírající hladem a bídou, syn pokrytý neřády a zatvrzele zapíraný šedesáti králi, při-



cháží nabídnout Francii, že ji zachrání: i zavraždí ho, dlouho jej před tím bičovavše. *Nolumus hunc regnare super nos.*

Hned na to pravá Kralovna Francie, Panovnice, již bylo věrohodně, právo-
platně a neodvolatelně dáno toto Krá-
lovství, přichází prosit s pláčem svůj lid
a všechny ostatní národy, jimž jest Prvo-
rozeným, aby popatřili na strašlivou Pro-
past, která je *volá* . . . Poněvadž nemůže
býti zabita, odpovídá se jí Neposlušností,
Negací jejích slov a židovským kamento-
váním jejích svědků. *Nolumus HANC
regnare super nos.*

Mnohokrát jsem myslel, že trpělivost
Boha jest nejlepším důkazem Křesťanství.

Jest dnes vše ztraceno? Není již, več
bysemohlo doufati? Není již kromě trestů
jiných prostředků? Autor této knihy jest
o tom přesvědčen. Francie nechce již
Krále, ani Kralovny, ani Boha, ani Eucha-
ristie, ani Pokání, ani Odpuštění, ani Po-
koje, ani Války, ani Slávy, ani Krávy, aniž
cokoliv jiného, co dává život nebo smrt.
Chce ve své hodnosti paní a příkladu ná-
rodů, čeho nikdy žádný úpadek nepo-



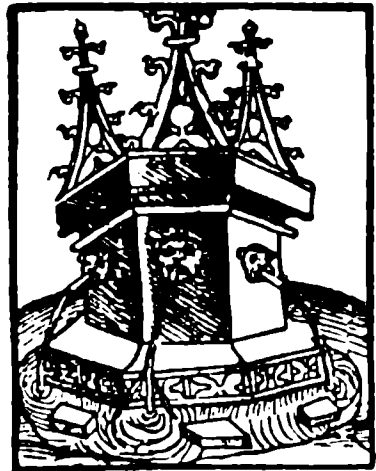
žadoval: dokonalé otupení v umělkovaném a automatickém pohybu. Jmenuje se to Sport, což jest jistě nějakým z anglických jmen pro Zatracení.

Roku 1864, praví Tajemství, Lucifer a velký počet Demonů budou odpoutáni z Pekla...

Známo, že Lev XIII., zasažen touto předpovědí, chtěl, aby všichni kněží katoličtí přednášeli každodenně pomši svaté, pokleknuvše na stupeň oltáře, tuto modlitbu, dosti podobnou nějakému eksorcismu :

SVATÝ MICHAELI, ARCHANDĚLE, OPATRUJ NÁS V BOJI; PROTI ZLOSTI A ÚKLADŮM ĎÁBELSKÝM BUDIŽ NÁM OCHRANOU. PŘIKÁŽIŠ JEMU BŮH, POKORNĚ PROSÍME; A TY, KNÍŽE VOJSKA NEBESKÉHO, UVRZ SATANÁŠE A JINÉ DUCHY ZLÉ, KTERÍ KE ZKÁZE DUŠÍ VE SVĚTĚ OBCHÁZEJÍ, BOŽSKOU MOCÍ DO PROPASTI PEKELNÉ. AMEN.





OPRAVY CHYB PŘEKLADATE- LOVÝCH A KNIHTISKAŘOVÝCH.

1. str. 5. ř. zdola . . . vychovávaní po tak dlouhou dobu
10. str. 5. ř. shora . . . chci-li, aby
13. str. 1. ř. shora . . . Konal jsem pouť na La Salettu druhdy,
20. str. 9. ř. shora . . . Stezku, označenou
24. str. 7. ř. zdola . . . neodhalenou budoucnost
32. str. 4. ř. zdola . . . Nekonečné a Věčné,
32. str. 2. ř. zdola . . . každého přívalu, (bystřiny, ručeje)
33. str. 8. ř. shora . . . žádný větřík, a
51. str. 5. a 8. ř. shora . . . Ach! jaká to trýzeň, (místo: stálo
to tuze námahy,)
52. str. 8. ř. shora . . . odvržené (místo: odhozené)
59. str. 9. ř. shora . . . k soucitu nad svým Spasitelem.
62. str. 1. ř. zdola . . . tisíciletí
63. str. 9. ř. shora . . . zvedal
78. str. 8. ř. zdola . . . označeným
95. str. 4. ř. zdola . . . této Královny
103. str. 8. ř. zdola . . . Lvu XIII.
105. str. 10. ř. zdola . . . neráčí se vpraviti do mých úmyslů
115. str. 3. ř. shora . . . se rtů
117. str. 5. ř. shora . . . Misionáři, zneužili
133. str. 5. ř. shora . . . jím (místo: s ním)
135. str. 7. ř. zdola . . . hluchým k zprávám donešeným
137. str. 2. ř. shora . . . proti tajemství Melaniině
141. str. 7. ř. shora . . . módy (místo: modly)
141. str. 9. ř. shora . . . navštěvují divadla
141. str. 10. ř. shora . . . místo z gruntu: ze základu, z hloubky,
z kořen
181. str. 14. ř. zdola . . . odepřelo
181. str. 13. ř. zdola . . . jí
189. str. 1. ř. shora . . . pomyšlení
194. str. 3. ř. zdola . . . od Henriho Provinsa
198. str. 12. ř. zdola . . . Mnohokráte mi napadlo, (místo: Mnoho-
krát jsem myslel,)

